

sa mạc tuổi trẻ

duyên anh

SA MẠC TUỔI TRẺ

Sa mạc tuổi trẻ ◦ Duyên Anh ◦ theo bản tái bản
lần thứ 2 - NXB Đời mới - 1968 ◦ Layouted &
Published by Midway Press ◦ 2015

SA MẠC TUỔI TRẺ²

duyên anh

MIN
PRESS
2015

CĂN NHÀ ẤY BỀ NGANG MƯỜI LĂM THUỐC, BỀ dài chừng bốn thước, sâu hun hút. Người ta kê đủ thứ bàn thể thao. Trong nhà, bàn đá banh, bàn ping poong, bàn bi da... Ở ngoài cửa, trên cái mái không cao gì cho lắm, tấm bảng dài bằng bề ngang căn nhà được treo lên với hàng chữ xanh trên nền sơn trắng: Hội Quán Thể Thao Hoàng Mạnh Hùng. Thêm hàng chữ đỏ ghi số nhà, số điện thoại phía dưới.

Vậy thì, căn nhà ấy, cứ gọi là cái hội quán thể thao. Nghe nói, ông Hoàng Mạnh Hùng trước đây là tay vô địch bóng bàn thuở những Mai Văn Hòa, Lê Văn Tiết, còn mặc quần thùng dít. Nay ông Hùng về già muốn đem chút ít huy hoàng của dĩ vãng, lập lại hội quán thể thao. Ông ôm hai cái mục đích khiêm tốn: vừa kiếm tiền dưỡng lão vừa tạo cơ hội để các mầm non có chỗ tập luyện môn bóng bàn. Bạn trẻ tới hội quán của ông chơi thể thao thường nhắc nhở chuỗi ngày xách vợt gỗ qua Ấn Độ, qua Nhật, qua Pháp chinh phục khách mộ điệu xứ người của ông bằng những lời lẽ kính mến. Và tự tâm hồn họ, nổi ước ao trở thành đấu thủ vô địch quốc tế Mạnh Hùng thuở xưa, đã bén cháy âm i. Ông Hoàng Mạnh Hùng yêu quý bọn trẻ đánh bóng bàn. Ông đặt ra một giá đặc biệt cho những người chơi môn thể

thao này. Hơn thế nữa nếu rỗi rảnh, ông đích thân huấn luyện một vài mầm non mà ông coi là có nhiều triển vọng. Bởi thế, hội quán của ông lúc nào cũng tấp nập.

Đám học trò tuổi mười hai, mười ba đá banh. Học sinh trung học hay sinh viên chơi bóng bàn. Người lớn chơi thọc bi da. Hội quán của ông Hùng đúng là nơi giải trí lành mạnh. Tận trong cùng, ông kê một bàn bi da dành riêng cho những người đứng tuổi không thích ồn ào. Bàn bi da này kê trong một căn phòng. Nghĩa là có bức tường ngăn khỏi những bàn bi da, ping poong khác. Muốn vào chơi phải qua cái cửa. Rồi khép kín cửa lại, độ tài.

Bấy giờ, vào khoảng bốn giờ chiều. Hai người tuổi trẻ đang thọc bi da ở nơi tĩnh mịch, nơi mà chỉ dân thọc bi da cừ khôi mới năng lui tới, vì đấu tài người ta cần đấu trong im lặng. Dưới ánh sáng của hai ngọn đèn nê ông, màu xanh trên mặt bàn bi da rục lên trông quyến rũ vô cùng. Ba trái bi da, một đỏ hai trắng còn quyến rũ hơn. Cái bảng đen nhỏ ghi điểm sát nút, chứng tỏ hai đối thủ cùng tài. Ở chiếc ghế dài kê sát tường hai người tuổi trẻ khác ngồi hút thuốc lá. Họ lơ đãng nhìn khói thuốc rồi dựa vô tường ngủ gà ngủ vịt.

Hai người thọc bi da thì say mê theo dõi đường bi đi. Chẳng một ai hay cánh cửa đã hé mở. Và một người tuổi trẻ khác vào phòng tự lúc nào. Cánh cửa khép lại thật êm ái. Người vừa tới đứng chống tay cạnh sườn ngắm nghía. Chờ khi một trong hai đấu thủ bị hạ, cầm cây cơ, khom lưng, ngắm một mắt tinh tường đường bi,

người này thông thả bước gần gã. Rồi nhanh như cắt, anh ta chớp lấy cánh tay phải của gã đấu thủ, cười võ thủy tinh:

- Xài sang quá nhỉ. Dậu Ruby nhỉ!

Cây cơ rơi xuống sàn phòng. Tiếng động rất nhỏ nhưng mọi người có mặt ở phòng đều giật mình. Hai gã ngủ gà ngủ vịt vụt thức, ngơ ngác. Gã thứ tư tay vẫn cầm cây cơ, lui về phía sau thủ thế. Bàn tay rắn chắc nắm chặt cánh tay Dậu Ruby, người vừa tới nghiêng răng ken két:

- Tìm hoài mới gặp bọn mày, chó đẻ!

Dậu Ruby nhăn nhó:

Anh em cả Lâm nghiêng ỏi!

Lâm nghiêng nhổ toẹt bãi nước miếng vào người Dậu Ruby:

- Mày tận tình với bọn tao rồi.

Lâm nghiêng buông tay ra, đẩy Dậu Ruby một cái thật mạnh. Tên anh chị ngã dúi về một góc. Bình tĩnh như một pha đùa dõn, Lâm nghiêng rút thuốc lá cắm lên môi. Nó búng ngón tay:

- Có lửa không Sáu mợ?

Mày đã biết anh Hùng, có khi nào anh để tao đi một mình mà mày thù thế. Súc mầy mà chống lại, Sáu mợ!

Nghe thấy tên Hùng, Sáu mợ co nhúm người. Nó ngoan ngoãn như con cua nộp mình cho ếch. Sáu mợ dựng cây cơ vô giá, lễ phép:

- Có lửa ạ!

Lâm nghiêng chỉ tay về chỗ hai đứa ngồi trên ghế dài:

- Đàn em mày đấy à? Kết nạp ở “ấp” hay ở đâu? Đã dạy chúng tí nghề phản thùng nào chưa?

Nó không cần chờ Sáu mọ trả lời, ngoắt tay:

- Đem lửa tới đây!

Sáu mọ lững thững bước gần. Vừa tằm tay, Lâm nghiêng phóng thẳng một trái đấm trúng mặt Sáu mọ. Tên anh chị lão đảo. Lâm nghiêng thò tay vào túi móc que diêm. Nó dơ chân lên quẹt diêm vô để giày. Tiếng “xòe” nghe rõ. Và Lâm nghiêng mỗi thuốc. Nó bắt đầu:

- Hai chú nhỏ ăn thể với bọn thằng Dậu Ruby chưa?

Tiếng đáp lí nhí:

- Dạ chưa đâu, anh Hai.

- Ở “ấp” ra à?

- Dạ.

- Có nhà cửa không?

- Dạ có.

- Tốt, tao thêm có nhà mà đâu có. Chúng mày nán lại đây coi tao xử bọn chúng nó rồi rút ngay. Ông mà bắt gặp chúng mày đua đòi “bụi đời” ông sẽ cắt gân.

Dậu Ruby và Sáu mọ đã lom còm đứng dậy, Lâm nghiêng nói:

- Anh Hùng ra lệnh xử hai đứa bây. Tao xử đây, xử thật nhanh.

Sáu mọ mếu máo:

- Tụi mày ghét tao xử bây, chứ anh Hùng đâu nỡ xử đàn em như vậy.

Lâm nghiêng vất điếu thuốc khỏi môi.

- Không có nhiều thì giờ cho quân phản phúc. Nghe

kỹ bản án của chúng mày đây!

Dậu Ruby nuốt nước miếng ừng ực:

- Cho tao gặp anh Hùng.

- Muộn rồi?

Lâm nghiêng mĩa mai:

- Hánh diện quá hé? Mày bê con dao bằng hai tay “dâng” lên ông quận của mày. Mày hứa “cải tà quy chánh” và cam đoan chỉ điểm bắt hết du đảng. Cha chả, hình mày đăng báo đó, Dậu Ruby.

Dậu Ruby ớn tận xương sống:

- Tao giả đồ mà.

Lâm nghiêng rút con dao, bấm nút. Lưỡi dao bật ra. Nó phóng lưỡi dao xuống cạnh bàn bi da:

- Giả đồ à? Thằng Hội lé trước khi chết còn gắng sức ri tai bọn quái xế rằng, về nói dùm anh tôi, bọn thằng Dậu Ruby chỉ chỗ bắt tôi và nó bày cách cho lính đánh tôi.

Nó mím môi, bật những lời phẫn nộ:

- Rút dao ra! Mày chơi dao thì được chết bằng dao.

Dậu Ruby lắc đầu:

- Tao không có dao.

- Yên chí, tao còn dao mà. Rút lưỡi dao kia lên. Mày biết đó, tao chơi dao kém lắm. Nhưng tao muốn lưỡi dao của thằng Hội lé nhuộm máu. Mau đi!

Sáu mợ phân trần:

- Tao không dính vụ này.

Lâm nghiêng xua tay:

- Có hình phạt cho mày, đừng giục tao.

Nó rút con dao thứ hai:

- Cửa Hội lé đây. Thằng đó thương mày hết mình, nhịn ăn hút "đi tắt" cho mày ở "ấp" đó Đậu Ruby chó đẻ ạ! Nào rút dao lên?

Đậu Ruby lấp bắp:

- Tao bị hiểu nhầm.

Lâm nghiêng ngó đồng hồ:

- Còn hai phút nữa. Đánh đu với số mệnh đi chứ. Giết được tao, mày sẽ trắng án.

Đậu Ruby đứng chôn chân một chỗ. Nó hiểu nó, hiểu Lâm nghiêng. Nó không hy vọng gì hạ nổi Lâm nghiêng. Nó biết, hễ bàn tay nó vừa rút lưỡi dao khỏi mặt bàn bi da thì lập tức lưỡi dao của Lâm nghiêng đã phóng xuyên qua tim phổi nó. Đằng nào Đậu Ruby cũng phải chết. Nó muốn chọn cái chết ngon lành hơn. Đậu Ruby bỗng tỉnh táo lạ thường:

- Mày cho tao chọn cái chết được không?

- Cách nào?

- Cho tao uống ba ống thuốc ngủ, mày canh chừng đến khi tao tắt thở.

- Chết vậy sướng quá. Mà tao không có thì giờ đứng canh cái xác hôi thối của mày. Tao chỉ có thể cho mày một cách chết thôi.

- Cách nào?

- Mày rút lưỡi dao lên rồi tự đâm vào ngực mày.

Đậu Ruby thở dài. Lâm nghiêng giục nó:

- Lẹ lên!

- Được rồi, tao chơi dao với mày.

- Thế thì nhất.

- Mà y hứa không đã?

- Không hứa với thằng chó đẻ như mày.

Dậu Ruby biết nó sắp hết thời. Cuốn sổ “bụi đời” sắp không còn tên nó nữa. Lưỡi dao của Lâm nghiêng sẽ xóa tên nó bằng chính máu của nó. Hoàng hôn của cuộc đời Dậu Ruby bỗng sáng rực trong đôi mắt nó. Nó buông xuôi đôi tay, nhìn thẳng vào mặt Lâm nghiêng.

- Được rồi, tao chết.

Lâm nghiêng đắc chí:

- Mày phải chết.

Sáu mọ tự nhiên cảm phục Dậu Ruby vô cùng. Nó bước lên vài bước rồi bất thần phóng người vào Lâm nghiêng. Bị tấn công bất ngờ, Lâm nghiêng ngã ngửa. Sáu mọ dùng hết sức đàn áp tên đàn em thân tín của Lê Hùng. Hai bàn tay nó bóp chặt cổ Lâm nghiêng. Nó vừa thở vừa giục:

- Nhập cuộc đi Dậu Ruby!

Nhưng Dậu Ruby bất động. Giọng nó dịu dàng như một người cha hiền lành trời với bấy con trước khi nhắm mắt:

- Buông nó ra, Sáu mọ!

Sáu mọ bàng hoàng, Dậu Ruby giục:

- Buông nó ra. Tao khó sống tới già, khi giang hồ tặng tao một bản án. Giết nó chúng mình vẫn chết mà.

Sáu mọ thấy lạnh xương sống. Đôi bàn tay nó lỏng dần. Lâm nghiêng chỉ cần phản công rất nhẹ là làm chủ tình hình như cũ. Song, nó đã không phản công. Nó

đưa mắt ra hiệu cho Sáu mọ:

- Mày nghe Dậu Ruby nói gì chưa?

Sáu mọ buông Lâm nghiêng, từ từ đứng lên. Lâm nghiêng cũng đứng lên. Dậu Ruby nói:

- Tao không chơi dao với mày đâu. Tao bằng lòng chết, mày kết liễu tao lẹ đi!

Đến lượt Lâm nghiêng bàng hoàng. Nó định nói một lời thật tử tế thì hình ảnh Hội lé hiện ra. Lâm nghiêng điên tiết thoi một trái trứng búng Sáu mọ:

- Đồ chỉ điểm!

Sáu mọ ôm bụng, nhăn nhó.

- Rồi đến lượt mày, chó đẻ?

Nó nhìn thẳng Dậu Ruby:

- Mày nhận tội chỉ điểm lính bắt thằng Hội lé chứ?

Dậu Ruby gạt đầu:

- Tao nhận.

- Mày nhận tội bày cách cho lính khai thác thằng Hội lé chứ?

- Tao nhận.

- Mày nhận tội chỉ điểm lính bố ráp sông bạc thằng Quấy chứ?

- Tao nhận.

- Mày nhận tội theo dõi chỗ ở của anh Lê Hùng để chỉ điểm chứ?

Dậu Ruby hét:

- Tao không làm việc này.

Lâm nghiêng rằng:

- Những thằng chỉ điểm dám làm đủ mọi chuyện

đê tiện. Nó dám bán cả bố mẹ nó. Nữa là đàn anh nó. Thôi được, vậy cũng đủ đáng chết rồi. Mà muốn nói gì thêm trước khi chết không?

Dậu Ruby ngó Sáu mợ:

- Sáu mợ vô tội. Nó bị tao "thuốc" theo tao. Mà tha chết cho nó.

Lâm nghiêng lắc đầu:

- Tao không có quyền giết ai tha ai cả. Tao làm theo lệnh anh Hùng, mà hiểu chưa?

- Thì mà nói với anh dùm.

- Mà khỏi lo. Sáu mợ chỉ bị cắt tai thôi.

Sáu mợ rú lên một tiếng hãi hùng. Có tiếng gõ nhẹ ở cánh cửa, Lâm nghiêng hỏi Dậu Ruby:

- "Đi" thôi nhé!

(thiếu 410 chữ)

Nó đóng cửa đánh rầm một cái. Hội quán vẫn tấp nập. Tiếng thọc bì da, tiếng bóng nhựa chạm vào gỗ át hết mọi tiếng. Lâm nghiêng thọc tay vào túi, móc thuốc lá. Nó cắm điếu thuốc lên môi. Giơ đế giày quẹt chiếc diêm Mỹ, mỗi lửa. Và, thán nhiên, bước ra khỏi hội quán thể thao.

NGƯỜI THANH NIÊN NẪM TRÊN CHIẾC VỒNG NI lông. Chiếc võng mắc lợt giữa hai cây bông gòn. Buổi chiều ở vùng ngoại ô thật êm ả. Khi nào vùng trời không có tiếng máy bay phản lực xé không gian, người ta có thể nghe rõ tiếng chim cu gáy, tiếng chim chích chòe ca hát liu lo. Người thanh niên thêm thiếp ngủ. Cô thiếu nữ ngồi dưới gốc cây bông gòn say mê đọc tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung, thỉnh thoảng, với tay đưa võng cho người yêu ngủ. *"Cây dài bóng xế ngắn ngủi. Hồn anh đã chín mấy mùa thương đau"*. Người thiếu nữ đột nhiên thấy đau nhói ở tim. Nàng gập cuốn sách lại khe khẽ ngâm *"Sợ buồn con nhện giăng mau. Anh ơi hãy ngủ em hầu quạt đây. Lòng em mở với quạt này. Trăm con chim mộng về bay đầu giường. Ngủ đi anh, mộng bình thường"*... Hai chữ anh em trong thơ sáu Huy Cận được thay đổi vị trí. Cho hợp cảnh hợp tình. Chiếc võng đu đưa. Gió chiều hiu hiu. Nắng chiều rớt rơi. Buồn. Người thanh niên triển miên trong giấc ngủ trưa lẩn quá sang chiều. Đêm nay chắc anh ấy thức trắng toan tính việc gì. Em sợ lắm anh ạ! Sống thế này mãi hay sao?

- Thừa chị...

Nàng giật mình. Rồi khẽ mỉm cười:

- Chi vậy, anh Long đấy?

Long đặt chỗ ngón tay:

- Anh Hùng ngủ quá cũ chưa?

- Anh ấy ngủ từ lúc một giờ.

- Còn chị ngồi đưa vông?

Nàng chữa thẹn:

- Đâu có, tôi ngồi đọc kiếm hiệp.

Long đặt bước tới. Nó dựa lưng vào thân cây bông gòn:

- Chị đọc truyện gì đấy?

- "*Cô gái Đồ Long*".

Người nằm vông cửa quây. Nó đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn đồng hồ:

- Ngủ quên trời đất. Chú Long tới chưa?

- Có em đây!

- Tin chính thức ra sao?

- Thừa anh Phật giáo ra mặt choảng ông già Trần Văn Hương rồi. Anh Hùng, một người cần gặp anh.

- Biết rồi thằng cựu Bộ trưởng trợ trợ.

- Không phải.

Lê Hùng vươn vai, vùng ngồi dậy:

- Thế ai?

Long đặt liếm mép:

- Hình như người của Chính phủ.

Lê Hùng búng ngón tay:

- Chú cho anh điều thuốc.

Quay nhìn thiếu nữ, Lê Hùng nói:

- Em kiếm một trái dưa chẳng, Ti thỏ đế?

Thiếu nữ xịu mặt:

- Gọi tên em đi...

Lê Hùng dịu giọng:

- Em kiếm một trái dừa non, Bích Thảo? Kiếm lâu một chút nhé, em yêu. Anh chưa cần uống vội đâu.

- Em hiểu rồi, anh cần bàn chuyện với Long đất hơn là uống. Nhưng em không buồn đâu. Em quen lắm mà, anh Hùng...

Nàng đứng lên, nhẹ nhàng đi khuất khỏi khu đất trống. Lê Hùng mỗi thuốc lá. Nó hít một hơi đầy, nuốt hết khói. Hít thêm hơi thứ hai lần này nó hơi trễ môi dưới, đưa khói thuốc chạy vào mũi rồi nhả ra liên tiếp mấy vòng khói tròn.

Lê Hùng hất đầu:

- Họ đã nói với chú, gặp anh có mục đích gì chưa?

Long đất níu những sợi dây văng:

- Họ nhờ anh giải quyết bọn Cầu Muối.

Lê Hùng cười gằn:

- Chúng nó tính lấy độc trị độc đây mà. Bọn Cầu Muối thì đáng hốt chúng đi lắm. Nhưng dù sao chúng cũng mang tiếng là du đảng. Mình dẹp chúng nó, chẳng ai bảo mình vì xã hội mà dẹp đâu. Báo chí loan tin âm ỹ rằng du đảng thanh toán nhau vì gái, vì ảnh hưởng.

Lê Hùng vất mẩu thuốc lá đi:

- Được rồi, anh em mình sẽ gặp họ.

Long rất ngạc nhiên:

- Anh giúp tay chính quyền à?

Lê Hùng đã rời chiếc văng:

- Không, anh mượn tay chính quyền để giải quyết vài việc riêng. Mấy khi được đối thoại với chính quyền ở một vũ trường. Chú đã hiểu đấy thường thì mình chỉ bị trả lời ở phòng tạm giữ, ở phòng dự thẩm...

Long đất cúi đầu suy nghĩ. Chiều về rất nhanh. Bây giờ, nắng chỉ còn thoi thóp đọng trên cành lá. Bích Thảo đã khệ nệ bụng hai trái dừa tươi, đang khoan thai bước ra. Lê Hùng ngắm người yêu nhỏ bé, lòng dậy bao nhiêu tình ý. Nó đã tự hỏi nó không biết mấy ngàn lần. Rằng tại sao Thảo lại bỏ nhà, bỏ tương lai, bỏ tất cả để theo nó, sống những ngày hoang dại, những ngày thê thảm của nó, của bọn nó. *"Làm sao cắt nghĩa được tình yêu. Có nghĩa gì đâu một buổi chiều. Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt. Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu..."* Trong chiến tranh, trong tan nát của xã hội, Thảo vẫn làm ngơ, vẫn yêu thiết tha, yêu mơ mộng được. Thiên đàng của tuổi trẻ nàng chưa hề rạn nứt, kể cũng lạ. Càng lạ hơn nữa, nàng lại sống giữa đám người cay cú cuộc đời, đám người sẵn sàng nổi loạn vô duyên cớ, đám người chỉ còn một cách dùng dao, dùng nổi hần học của mình để trút mọi nỗi bất mãn. Lê Hùng khe khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp Ti thỏ đế!

Bích Thảo không nghe rõ lời thương mến ấy.

Nàng đưa trái dừa có ống hút cho Lê Hùng:

- Không lạnh lắm đâu anh ạ!

Lê Hùng đỡ trái dừa cả hai tay:

- Nhưng chắc là mát lòng lắm, vì nó đã ướp trong tú

lạnh tay em.

Nếu không có Long đất ở đây, Bích Thảo đã hất trái dừa, ôm chầm lấy người yêu mà tỏ tình say đắm. Nàng sẽ làm Lê Hùng thật sung sướng và thật khó chịu. Bích Thảo sẽ khóc lóc, kể lể, nũng nịu, vùi vỉnh. Cho tới khi trái tim Lê Hùng mềm nhũn. Và xót xa cho người yêu, cho chính cuộc đời nó. Nó khó chịu vì thế. Lê Hùng không chấp nhận xã hội này. Nó muốn quên nó đang sống chung với mọi người có căn cước, có sổ gia đình, có thẻ cử tri, có giấy miễn dịch, hoãn dịch. Lê Hùng đã từng trả lời ông dự thẩm: “Tại tôi không chấp nhận xã hội nên tôi không cần thẻ căn cước.” Câu trả lời hỗn xược ngang ngạnh đó đã tăng thêm án tù của nó vài tháng. Nhưng nó không cần. Nó chỉ hiểu rằng nó dám nói thật khi tất cả mọi người sợ mang tội, sợ tù đầy, phải dối lòng mình chấp nhận những điều mà mình sẵn sàng phủ nhận. Có Bích Thảo, dù đang sống ngoài vòng pháp luật, Lê Hùng, đôi khi, vẫn bị pháp luật kèm tóa. Cái pháp luật kèm tóa Lê Hùng không có ông tòa áo đen ngồi xử, mà chính là lương tâm nó, lương tâm còn lại của một thằng du đảng ngoại khổ. Nó không hề biết xót xa trước tội lỗi. Mà biết xót xa trước sự ngây thơ của người yêu. Làm sao người ta có thể phân tích được tâm trạng của lớp thanh niên mất hết tin tưởng này? Khi thì họ tàn nhẫn, khi thì cao thượng, khi thì trái tim chai đá, khi thì mềm nhũn. Nhưng không bao giờ khóc dù họ thềm khóc lắm. Phải chi nước mắt dễ dàng ứa ra từ những đôi mắt long lanh hận thù?

- Anh chỉ khéo nịnh em.

- Được nịnh em là còn ham sống, em hiểu chưa?

Bích Thảo đưa nốt trái dừa cho Long đất. Bây giờ, Long đất đã ngồi phệt xuống đất và xích lại gần chỗ Lê Hùng. Nó bung trái dừa tươi, rút cái ống hút, vắt đi. Nó uống ừng ực. Rồi nói:

- Giá ở phòng tạm giữ, ở "ấp" cũng có người đem trái dừa cho mình uống, anh Hùng nghĩ sao?

Lê Hùng đã hút hết nước ở trái dừa. Nó mân mê cái vỏ dừa, xanh tươi, không trả lời Long đất. Mà hỏi:

- Chú nghĩ sao?

- Em thì biết gì mà nghĩ. Nhưng vẫn nghĩ rằng trong sa mạc không có cây dừa. Thì dễ chi có trái dừa tươi cho kẻ khát khô cổ đi trong cát cháy.

- Chú lầm rồi.

Lê Hùng nhìn Bích Thảo bằng đôi mắt ăm ắp mến thương:

- Có cây dừa trong sa mạc đấy chứ.

Long đất ngó Bích Thảo:

- Trong sa mạc tuổi trẻ chúng mình.

Lê Hùng xích cạnh người yêu, vỗ nhẹ lên vai nàng:

- Là em đó. Ti thỏ đế ạ! Cây dừa em chỉ có hai trái.

Long đất cố cắn chặt môi để khỏi bật cười thành tiếng. Bích Thảo ửng hồng đôi má. Lê Hùng búng khê ngón tay:

- Anh xin lỗi chú Long đất.

Long hiểu ý, quay mặt ra chỗ khác. Nó ngược mắt ngắm đôi chim đậu trên cành cây trứng cá, đương

ria lông cho nhau và tưởng tượng đôi nhân tình ngồi sau lưng nó cũng đương làm việc âu yếm như hai con chim trên cành cây. Long đất thấy xốn xang tận cõi lòng. Nó nhủ thầm: tối nay anh sẽ đến tìm em, Nhi nhé! Anh sẽ đưa em tới Paramount du dương. Chúng ta nhảy không sót một bản nhạc nào. Rồi anh dắt em về trên đường vắng kỷ niệm ngày xưa. Anh em mình ôm nhau ngủ trắng một đêm. Cho đỡ tê lạnh. Cho quên thân phận khốn nạn của mình. Chắc chắn, khi nằm bên nhau, anh không còn là du đảng, em chẳng còn là me Mỹ. Vì mộng mơ không ngăn cản một ai, chúng ta sẽ mơ mộng em nhi?

- Xong rồi, Long đất.

- Dạ.

Long đất quay về tư thế cũ.

- Sao bỗng dưng chú buồn thế?

Long đất chối biến:

- Đâu có.

Bích Thảo đã đứng dậy vuốt tóc và phui cát bám trên quần áo. Lê Hùng dọn nạng.

- Đêm nay anh về khuya. Anh với Long đất có việc cần. Em ở nhà đừng lo lắng gì cả. Anh nhờ bọn Lâm nghiên tới đây "bảo vệ" em.

Đã quá quen những lần dọn dò như vậy, Bích Thảo không hỏi han thêm. Nàng trở gót, đi khuất.

Lê Hùng bảo Long đất:

- Chồng con Nhi đi hành quân há?

- Dạ.

- Đêm nay chú tự do rồi, buồn gì nữa?

- Anh không hiểu hết em đâu.

- Anh biết.

- Cũng như em, sống bên anh hết đời, em cũng không hiểu nổi anh. Song đâu cần, em quý anh là đủ.

Nó thở dài. Lê Hùng nắm chặt cánh tay đàn em.

- Đi chưa?

Long gật gật đầu. Hai đứa cùng đứng dậy một lúc.

- Chú bố trí rồi chứ?

- Xong xuôi cả.

- Ở đâu?

- Ngân Đình. Em đã cho hai chiếc ghe ép sát bàn mình. Lắp ba máy cần thận. Có tiểu liên bắn cản. Trục trặc mình thoát thân sang Thủ Thiêm, sức mấy chúng nó đuổi kịp.

- Anh mong trục trặc.

- Em cũng mong.

- Qua Thủ Thiêm chơi thú vị hơn. Phải không Long đất? Mình sẽ chi tối nay. Chú "càn quét" chưa?

- Rồi, đủ ba mươi ngàn. Sông thẳng Sủi ứng trước một tuần, như vậy tuần sau nó khỏi nộp mình.

- Chú phát lương cho anh em chưa?

- Chưa kịp.

- Thôi được, để mai hãy hay. Nhớ phụ cấp đều cho mẹ thằng Dậu Ruby. Anh vẫn thương nó, nhưng luật giang hồ là thế. Những thằng phản bội phải chết. Ngày mai, chú báo tin cho Sáu mợ hay là anh tha thứ nó lần cuối cùng.

- Dạ.

- Thôi, chúng ta đi...

Hai đứa khoác vai nhau song song bước. Tới căn nhà ngói hai tầng dùng làm tổng hành dinh, Lê Hùng buông tay khỏi vai Long đất. Nó chụm tay lên miệng, nói vọng vào:

- Đừng sợ ma nhé, Ti thò đế!

Rồi bước nhanh. Đi hết con ngõ sâu, vòng thêm vài ngách nữa, hai đứa mới ra tới lộ. Chiếc xe Floride của Hùng đậu sẵn bên đường.

Tài xế Bình khi độc ngồi chờ từ lâu. Nó vẫy tay chào đàn anh. Lê Hùng tới, mở cửa xe, bước lên. Cánh cửa đóng rầm. Chiếc Floride rú ga chạy đi.

- Đưa anh tới tiệm giặt ủi.

- Dạ.

- Chú cầm lấy biên lai vô lấy bộ đồ cho anh rồi chờ anh tới tiệm hớt tóc ở Tự Do. Phải tắm táp, sửa sang đầu tóc, móng tay tiếp đón "chính phủ" chứ.

Bình khi độc phóng xe như điện. Chốc lát, chiếc Floride đã vào thành phố. Ba du đang trông hào hoa như ba công tử con nhà tỷ phú.

Lần thứ nhất, người ta có ý định dùng du đang vào việc củng cố chính quyền. Long đất hồi hộp. Nó chưa hiểu Lê Hùng sẽ mượn tay chính quyền bằng cách nào. Vội hỏi:

- Anh tính chơi trò gì?

- Chú không hiểu à?

- Vâng.

- “Băng” mình hình như có vài chú đang nằm dài trong “ấp”. Chú có đồng ý rằng “đi tắt” mất thì giờ lắm không?

Long đất vỗ đùi đét một cái:

- Hay quá, anh đưa điều kiện thả tù.

Lê Hùng nhún vai:

- Chứ sao.

- Rồi sau đó?

- Sau đó hãy hay. Đồng bạc chưa rơi khỏi túi mà...

Chiếc Floride đã ép bên lề đường, trước tiệm giặt ủi.

LÊ HÙNG VÀ LONG ĐẤT NGỒI Ở GÓC NGOÀI CÙNG chiếc ghe ba máy neo sẵn dưới sông. Nếu có biến động, chỉ cần tung mình qua hàng rào sắt là trong nháy mắt, chiếc ghe máy đã rẽ nước vù sang bên kia sông. Lê Hùng không sợ tù đầy nhưng nhà tù bây giờ không hấp dẫn nữa. Nằm chung với bọn ngu xuẩn, dở hơi có thể phát điên lên được.

Bọc lấy chiếc bàn của Lê Hùng và bọn đàn em của nó, không một dấu vết hay một cử chỉ gì chứng tỏ những thanh niên đang trò chuyện vui vẻ, ăn nhậu lai rai tại Ngân Đình là những du đảng ngoại hạng. Đúng 9 giờ, ông đại diện của chính phủ tới. Ông ta đi có một mình. Long đất ra mời ông đại diện về bàn mình, giới thiệu:

- Đây, anh Lê Hùng, người ông muốn gặp đây.

Ông đại diện bắt tay Lê Hùng:

- Tôi đã nghe nói nhiều về anh.

Lê Hùng mỉm cười:

- Ông đại diện đã được nghe những chuyện gì về tôi?

Ông đại diện cũng mỉm cười:

- Những chuyện hào hùng lắm, nghe chuyện về anh như nghe một huyền sử.

Lê Hùng mỉm môi:

- Ông đại diện biết người biết của đấy. Nhưng thú

thật với ông tôi rất đau buồn khi bị đối xử tàn tệ hay được tăng bậc quá đáng. Kẻ sống ngoài pháp luật là kẻ sống trên sự thương tình, ông đại diện hiểu dùm cho.

Ông đại diện ngó Lê Hùng chăm chăm. Khiến nó phải sửa lại nút cravate.

- Người ta đã nói không ngoa.

Lê Hùng lịch sự:

- Xin ông đại diện dạy tiếp.

- Rằng, anh là một du đảng hào hoa, phong nhã. Tôi đã tin thế nên tới đây có một mình. Các anh hãy tin tôi đi, tôi tới đây nhờ vả các anh hơn là điều đình hay ép buộc.

Lê Hùng gật gù:

- Cám ơn ông đại diện. Thưa ông, ông uống gì để tôi gọi bồi?

Ông đại diện nhìn ly Martell của Lê Hùng:

- Anh cho tôi dùng thứ như của anh.

Long đất búng ngón tay kêu bồi lại:

- Đem chai Martell lùn nhé!

Rượu đã khai. Câu chuyện bắt đầu giữa ông đại diện chính phủ và tay trùm du đảng.

- Anh Lê Hùng có để ý tình hình chính trị không?

- Không.

- Anh đã hay vụ Phật giáo đòi lật đổ chính phủ Trần Văn Hương chưa?

- Vụ này không có lợi gì cho tôi cả, biết cũng thế thôi mà chẳng biết cũng thế thôi.

- Vì vụ này mà chúng tôi phải nhờ anh.

Lê Hùng đã biết mục đích của cuộc gặp gỡ này. Nhưng nó cứ giả vờ:

- Ông đại diện định nhờ gì anh em tôi đây?

Ông đại diện nhấp một ngụm rượu mạnh:

- Nhờ đủ thứ chuyện.

Lê Hùng xỏ ngọt:

- Thì ông cứ nói là “thuê” chúng tôi đi cho đẹp dễ.

Ông đại diện xua tay:

- Đâu, đâu dám... Chính phủ muốn các anh tham gia vào công việc chung của đất nước. Đã đến lúc các anh tỏ thiện chí rồi đấy. Tôi hy vọng các anh không bỏ lỡ cơ hội này.

Lê Hùng gọi bồi:

- Ê, cho thêm đá nhé!

Nó nhìn ông đại diện:

- Cần thêm đá vì chuyện ông đại diện mát mẻ quá.

Biết Lê Hùng mĩa mai mình, ông đại diện vẫn không hề thay đổi nét mặt:

- Tôi hiểu các anh lắm, các anh không còn tin tưởng gì trên đời này cả.

Lê Hùng vuốt mái tóc mà gió sông thổi lùa xòa trước mắt nó:

- Tôi sợ ông đại diện chưa hiểu chúng tôi đâu. Chúng tôi tin tưởng chứ. Nhưng chỉ tin tưởng khi xã hội chúng tôi sống không còn những thằng ăn cắp, những thằng đạo đức giả, những thằng phù thủy đẩy dọa tuổi trẻ, bỏ rơi tuổi trẻ để tuổi trẻ chúng tôi tan hoang lênh bênh như rác rưởi trôi trên mặt sông. Chúng tôi có

nhiều ẩn ức lắm ông đại diện đâu hiểu nổi những ẩn ức đó. Chúng tôi chẳng làm gì nên chuyện cả, tốt hơn hết ông cứ nói thẳng ông định “dùng” chúng tôi vào việc chi. Chúng tôi phải sống. Vì phải sống nên cần tiền. Xin ông đừng đem đất nước, tổ quốc, dân tộc ra dụ dỗ chúng tôi. Tổ quốc, đất nước, ôi những tiếng đó chỉ làm chúng tôi nản lòng và muốn nổi loạn.

Ông đại diện ngồi cạnh Lê Hùng. Ông ta vỗ vai nó, thân mật:

- Mầm bắt mẫn đã đâm chồi ở trái tim anh rồi. Thực ra, xã hội đâu đã đáng đem đào huyệt chôn vùi. Nó còn có thể làm cho đẹp được.

Lê Hùng nói:

- Tôi không tin ai có thể làm xã hội đẹp được, trừ chúng tôi.

Ông đại diện niêm nở:

- Thì đúng rồi, chúng tôi tin vậy đó. Các anh hãy tỏ thiện chí đi.

Lê Hùng xoa cằm:

- Tỏ thiện chí bằng cách nào?

- Bằng cách giúp chúng tôi một tay.

- Vào việc gì?

- Vào việc ổn định tình hình hiện tại. Đất nước ta từ sau cách mạng 1-11-63 tới nay, rối tinh như hẹ. Anh đã sống trong những ngày đầy thù đoạn của tướng Nguyễn Khánh, chắc rõ cái thù đoạn ghê gớm của ông ta ở hai đêm Sài Gòn kinh hoàng, ở những ngày miền Trung thê thảm. Ông Khánh là kẻ thọc gậy bánh xe,

là kẻ phá phách để thủ lợi. Từ hôm Thượng Hội Đồng “chơi” ông ta một cú, không mời ông thành lập nội các mà lại chỉ định ông Trần Văn Hương, ông ta uất ức tìm đủ cách phá rối.

- Trời ơi! Vụ này ngoài khả năng của du đảng, ông đại diện ạ!

- Anh để tôi trình bày cận kề.

- Vụ Phật giáo chống ông Trần Văn Hương...

Lê Hùng chặn lại:

- Tôi đề nghị thế này: ông đại diện muốn chúng tôi làm gì xin cứ nói luôn. Tôi ghét chính trị lắm. Mọi cuộc tranh chấp không có ảnh hưởng gì đến du đảng cả. Bất cứ chính phủ nào, du đảng vẫn chỉ là những con chó ghê. Ông đại diện nói là hiểu chúng tôi, chúng tôi cảm ơn ông. Giờ ta đi ngay vào vấn đề chính.

Ông đại diện khế đập vào lưng Lê Hùng:

- Tại anh đề nghị đấy nhé!

- Vâng tôi đề nghị.

- Bọn du đảng Cầu Muối lại xuất hiện trong các cuộc biểu tình xuống phố.

- Tướng Khánh, muốn chúng nó phải không?

Ông đại diện ngừng lại, nhìn Long đất. Lê Hùng khế hỏi:

- Các anh theo tôn giáo nào?

Long đất đáp:

- Vô tôn giáo.

Lê Hùng cười xòa:

- Tôi cũng vậy, nhưng ông tin đi, vô tôn giáo không

có nghĩa là vô thần, là Cộng sản đâu. Đúng ra thì tôi là Phật tử vì mẹ tôi ngày xưa hay đi lễ chùa. Mà ông hỏi chi chuyện tôn giáo? Tôn giáo cũng có ảnh hưởng gì tới du đảng đâu! Chúa hay Phật đâu có hỏi người quỳ dưới chân các Ngài, cầu nguyện, sám hối rằng “Con là dân dao búa hay dân lương thiện?” Nếu các Ngài hỏi thế, người quỳ dưới chân các Ngài khóc thút thít, thưa rằng “Thưa con là dân dao búa...”, tôi đoán chắc, các Ngài sẽ thương nhiều hơn.

Ông đại diện ngẩn ngơ giây lát. Rồi lập lại câu hỏi từ lúc mới gặp Lê Hùng:

- Anh đúng là một du đảng hào hoa, phong nhã.

Lê Hùng nốc cạn ly rượu:

- Ông quên chưa nói tiếp “... và tàn nhẫn” nữa.

Ông đại diện không để ý sự mỉa mai của Lê Hùng. Ông bắt đầu đi vào chuyện chính:

- Chúng tôi muốn tách riêng bọn du đảng Cầu Muối khỏi cuộc tranh đấu này. Tôi là một Phật tử, tôi thương đạo của tôi vô cùng. Tôi hiểu các Thượng tọa, Đại đức không thể là những người làm chính trị được. Quý vị ấy sẽ thất bại đau đớn...

Lê Hùng đập mạnh xuống bàn:

- Bọn du đảng Cầu Muối!

Ông đại diện tưởng Lê Hùng đã “vào bẫy” đẩy thêm:

- Mẹ anh nếu biết anh tội nghiệp các Thầy, chắc sẽ sung sướng lắm.

Lê Hùng hất đầu:

- Chú tính sao, Long đất?

Long đất suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phải có bọn Phòng cao, Phong 33 mới được.

Ông đại diện hỏi:

- Các anh này ở đâu?

Long đất thở dài:

- Tiếc quá, bọn trâu lẩn này đang nằm trong “ấp”.

- Ấp nào?

- Chí Hòa ấy mà, thưa ông đại diện.

- Tôi sẽ lấy các anh ấy ra.

Lê Hùng khẽ nháy Long đất và nói:

- Ông đại diện lấy ra bằng cách nào đây?

- Tôi sẽ vận động cho các bạn anh ra khỏi khám Chí Hòa.

Lê Hùng hỏi:

- Bằng mọi giá chứ, thưa ông đại diện?

Ông đại diện hơi bất bình:

- Anh không tin tôi à?

Lê Hùng cười xòa:

- Ông đại diện chưa hiểu ý tôi đấy.

Long đất nói:

- Bọn anh em tôi đều mang án cả rồi.

Ông đại diện chữa thẹn:

- À, vậy đó.

Long đất “trình bày hoàn cảnh” ngay:

- Phòng cao ba năm tù ở. Phong 33 mười bảy tháng.

Những đứa khác từ nửa năm trở xuống.

Ông đại diện tỏ vẻ băn khoăn:

- Mang án rồi thì hơi rắc rối.

Ông ta tưới chút hy vọng:

- Nhưng mọi sự sẽ dễ dàng, phải mọi sự sẽ dễ dàng đều trông vào thiện chí của các anh.

Long đất trả lễ ngay:

- Bọn Cầu Muối đông lắm. Nhiều thằng coi cái chết như bữa, chỉ có bọn Phòng cao chơi lại chúng thôi.

Ông đại diện mỉm cười:

- Các anh muốn nắm đằng chuôi?

Lê Hùng gật đầu:

- Đúng thế. Chúng tôi nắm hy vọng đằng lưỡi từ mấy năm nay rồi. Đứt tay nhiều bỗng khôn ra, ông đại diện ạ! Tuổi trẻ nào cũng ăm ắp lý tưởng và khờ dại. Sự khờ dại làm cho tay bị đứt, đứt luôn lý tưởng. Ông đại diện đừng lạ lòng khi thấy chúng tôi láu cá. Cuộc đời đã dạy chúng tôi láu cá, đàn anh đã dạy chúng tôi lưu manh.

Nó thấp giọng:

- Tội nghiệp chúng tôi quá, ông đại diện nhỉ?

Ông đại diện không trả lời câu "tả oán" của Lê Hùng. Ông nâng ly rượu, giục hai đứa:

- Ta cùng ly đi...

Ba ly rượu mạnh giờ cao, chạm vào nhau. Tiếng thủy tinh phát âm nghe rất lạ lùng.

- Chúc ngày rời khám Chí Hòa của anh em các anh...

- Chúc ông đại diện mạnh giỏi.

Khi những ly rượu đã cạn dần, Lê Hùng hỏi:

- Bao giờ chúng tôi đón tù?

- Chiều mai là xong thủ tục.

- Mọi án cũ của anh em bị hủy chứ.

- Chi hủy bản án mới nhất thôi.

- Được rồi, khi bọn nó về, chúng tôi sẽ có kế hoạch dẹp bọn Cầu Muối.

- Đất nước mong mọi các bạn.

- Ông đừng đem cái mỗi "tổ quốc, đất nước" ra nhử chúng tôi nữa. Danh từ mơ hồ này biết bao đứa đã, nhân danh nó, làm thui chột cả thế hệ thanh niên. Chúng tôi giúp các ông để trục lợi. Vậy thôi. Xong việc, chúng tôi sẽ đặt điều kiện tiền mướn. Giờ thì nắm đằng chuôi đấy, ông đại diện hiểu chưa?

Ông đại diện chia tay bắt tay Lê Hùng, Long đất:

- Như thế là xong xuôi rồi, hẹn gặp các anh dịp khác.

Lê Hùng nắm chặt tay ông đại diện:

- Ông muốn coi một pha "biểu diễn" không?

- Gì đó?

- Giả dụ ông đại diện chơi bắn, đưa chúng tôi vào rọ, nếu chúng tôi từ chối thì sự việc nó sẽ xảy ra như thế này...

Lê Hùng huýt sáo. Đám du đảng đàn em ở mấy bàn kế nhất loạt đứng lên thành một hàng rào người che chở cho đàn anh.

- ... Ông đại diện bị bắt làm con tin. Chúng tôi cũng có còng số 9 khắc ba chữ USA như của cảnh sát...

Long đất móc cái còng sắt trong túi ra...

- ... Một miếng Thái cực đạo sẽ nhằm gáy ông đại diện chém mạnh. Ông đại diện phải gục xuống.

Long đất vỗ tay hai cái.

- Chúng tôi đỡ ông dậy, liệng ông xuống ghe...

Chiếc ghe lắp ba máy đã rồ máy kêu phành phạch làm nước bắn tung tóe.

- ... Rồi cùng ông sang bên kia sông. Chúng ta sẽ ngủ ở làng Thủ Thiêm một đêm. Ông đại diện yên chí, đàn em tôi không hề bị bắt đũa nào. Chúng nó sẽ đóng vai trò thực khách, hốt hoảng chạy xô bàn ghế để làm chướng ngại vật. Chỉ khổ nhà hàng thôi. Chiếc Floride đậu mãi ở đường Tự Do. Nếu tôi khoái nhảy nhót, tôi có thể thuê ghe chở tôi qua Sài Gòn rồi khuya sẽ về Thủ Thiêm bằng xe hơi, ngủ với ông đại diện...

Long dặt võ tay hai cái nữa.

- ... Nếu cần ông đại diện nhìn kỹ nhé!

Lê Hùng chỉ tay xuống cái ghe thứ hai:

- ... Tiểu liên đấy. Gã xạ thủ trước đây là lính "pạc ti dăng" bắn mả khét tiếng.

Lê Hùng huyết sáo. Đám đàn em ngồi cả xuống. Long dặt vẩy tay. Hai chiếc ghe lao vút sang bên kia sông. Ông đại diện thở phào nhẹ nhõm:

- Các anh có học lắm. Tôi thành thật khen đó.

Lê Hùng diu ông đại diện:

- Cám ơn riêng ông thôi. Sẽ có ngày, vì lời khen này, chúng tôi đền ơn ông.

Lê Hùng tiễn ông đại diện ra tận đường. Nó hỏi:

- Ông có xe riêng không?

- Tôi chờ tắc xi.

- Ông không có xe?

- Không.

- Làm công chức lớn như ông mà không có cái xe

hay sao?

- Công chức có nhiều hạng như du đảng các anh ấy. Có người ăn cắp có kẻ không. Du đảng có kẻ ti tiện, có người hào hoa. Anh hãy xét đoán tôi như tôi xét đoán các anh.

Lê Hùng khê thờ dài. Nó sắp phản bội một người có lòng với nó.

- Thưa ông, nãy giờ vô tình quá, chưa hỏi quý danh ông...

- Tôi là Trần Danh Dự.

Lê Hùng lễ phép:

- Nếu ông cho tôi cái hân hạnh đưa ông về nhà?

Ông đại diện từ chối khéo:

- Tôi còn đi một vài công chuyện riêng.

- Ông có thể cho biết địa chỉ của ông không ạ?

- Tôi ở đường Trần Bình Trọng, số nhà...

Lê Hùng rút cuốn sổ nhỏ, ghi nhanh:

- Sẽ có ngày chúng tôi ghé thăm ông nói chuyện khác, không phải chuyện du đảng.

Ông đại diện vỗ nhẹ vào lưng Lê Hùng:

- Hy vọng thế, hy vọng lắm lắm. Thôi, giờ tạm kiếu anh.

Ông đại diện băng sang bên kia đường. Lê Hùng đứng yên nhìn theo, nhìn sau lưng con người đặc biệt. Bây giờ, nó mới để ý ông đại diện đã đứng tuổi. Lê Hùng chợt nghĩ tới ba nó. Lòng nó dâng lên một nỗi chua xót. Đôi mắt già đi hoang chớp mau. Nó vội rút điều thuốc lá cắm lên môi. Một ánh lửa lòe lên trước mắt nó. Tên

đàn em đứng bên nó lúc nào nó cũng chẳng hay. Lê Hùng mỗi điều thuốc như một cái máy. Nó lăm lăm những lời tiếc rẻ vu vơ. Bọn đàn em tưởng Lê Hùng đang nghĩ gì, bực tức điều gì. Lát lâu nó nói:

- Bảo Long dắt trả tiền rồi cuốn gói. Anh đi kiếm Bình khi độc đây.

Lê Hùng thọc hai tay vô túi quần, lăm lũi bước đi. Bóng nó đổ dài về phía trước.

ĐÔI NHÂN TÌNH NGỒI SÁT BÊN NHAU. CẢNH TAY trái luồn qua mái tóc dài của người yêu, vuốt ve bờ vai no tròn, bàn tay phải nắm chặt bàn tay thon mềm ấm áp. Long đất đang thầm thì những niềm thương nỗi nhớ. Nhi cúi đầu, lặng im để lời thầm thì bò vào tai mình một cách êm ái. Vũ trường thiếu ánh sáng nên Long đất không nhìn thấy những giọt nước mắt của người yêu đang ứa ra. Khi ngồi dưới cây bông gòn ở ngoại ô, ngắm đôi chim tỏ tình yêu và tưởng tượng Lê Hùng ôm ghì Bích Thảo, Long đất đã hứa là đêm nay sẽ sống trọn vẹn bằng mộng mơ với Nhi, sẽ nhảy với Nhi không sót một bản nào. Thế mà nó đã bỏ sót từ lúc dàn nhạc của vũ trường chơi bản đầu tiên tới bây giờ.

Hơn một tiếng đồng hồ rồi, bàn tay dao búa của Long đất không rời bàn tay mềm mại của Nhi. Nó chẳng thiết nhảy, chẳng thiết gì hơn là được ngồi bên Nhi, đan chặt tay Nhi suốt đời. Long đất muốn cả hai đưa cùng uống vài ống thuốc ngủ, nốc cạn vài ly rượu mạnh, ôm nhau tới khi vũ trường tan, bản nhạc chia tay trở dậy thì hai đứa vừa ngấm thuốc, tắt thở. Bản nhạc chia tay sẽ đưa tiễn hồn nó sang một thế giới khác, một thế giới không có hận thù, se sắt như thế giới nó đang sống. Mộng mơ là vậy, nhưng mộng mơ không

bao giờ là sự thật cả.

"Anh mong chờ mùa thu. Tà áo xanh nào về với giấc mơ... Màu áo xanh là màu anh trót yêu. Người yêu không tới bao giờ..." Tiếng hát xé lòng tên du dương. Kỷ niệm vụt thức. Long đất quay nhìn ra sàn nhảy. Người ta yêu nhạc Đoàn Chuẩn, kéo hết ra "pít" ôm ấp, đưa đẩy nhau. *"Thu nay vì đâu nhớ nhiều. Thu nay vì đâu tiếc nhiều. Đêm đêm nhìn cây trúc lá, lòng thấy rộn ràng, ngỡ bóng ai về..."* Long bóp mạnh vào vai Nhi:

- Bản nhạc kỷ niệm đó em...

- Dạ.

- Nhảy với anh bản này đi.

- Dạ.

Long đất đứng dậy, nâng Nhi lên. Nó dìu người yêu ra "pít". Sàn nhảy bất cứ một vũ trường nào cũng đầy người khi nhạc chơi điệu "xì lô". Vì thế, điệu "xì lô" là điệu nhạc của những người yêu nhau ở Việt Nam. Không ai nhảy đúng cả. Không cần nhảy đúng bước. Chỉ cần ôm nhau, đứng im một chỗ, kề miệng sát tai tâm sự. Và kề môi sát môi tỏ tình. Bài *"Thu quyến rũ"* vừa hết. Nhạc dạo đầu bài *"Chuyển bến"*. Người ca sĩ diễn tả náo nuột hơn. *"Còn đêm nay nữa, ta ngồi bên nhau. Ngược mắt trông trời, ngày mai anh đã xa rồi, tình tan vỡ chìm trong lãng quên..."* Long đất ghi chặt Nhi, tưởng chừng còn có một đêm nay.

- Em.

- Anh.

"Thuyền anh mai ra đi rời bến. Và anh lênh đênh

nơi trời xa. Tìm bến cho lòng tìm bến mơ. Từ nay xa cách rồi, bến xưa..." Long đất đau nhói ở tim. Nó thấy Nhi rùng mình. Bàn "xi lô" đứt. Ánh sáng đỏ làm mất ánh sáng xanh. Nhưng nhạc buồn Đoàn Chuẩn vẫn bàng bạc khắp vũ trường. Và trong tâm hồn Long đất, nhạc buồn Đoàn Chuẩn tràn đầy. Dàn nhạc chơi "bi bốp". Long đất bỗng ghét sự cuồng loạn phá phách. Nó đưa Nhi về bàn.

- Mình đi chứ em?

- Dạ.

- Sao em không nói gì cả?

- Nói gì há anh? Biết nói gì nữa. Thà không nên nói. Còn chi để nói với anh...

Giọng Nhi sũng ướt thương cảm. Long đất ra "két" trả tiền rồi dìu Nhi rời khỏi vũ trường. Nó chở nàng trên chiếc Vespa tới con đường kỷ niệm ngày trước. Con đường Trần Tế Xương Long đất còn nhớ như in những kỷ niệm của nó và Nhi trên con đường này. Thuở ấy, Nhi là một nữ sinh và Long đất chưa đi làm du đang. Mỗi chiều tan học, Long đất đã đến đây, chờ Nhi ở một gốc cây. Nhi đợi bạn bè về hết, lững thững cắp cặp ra chỗ hẹn. Hai đứa nắm tay nhau bách bộ từ gốc cây giáp đường Lê Văn Duyệt tới gốc cây đường Công Lý. Ngày nào cũng gặp nhau, trừ chủ nhật, nói với nhau đủ chuyện mà khi chia tay mỗi người còn trao cho nhau một phong thư dài.

Long đất có cả thời khóa biểu của Nhi. Nó học buổi sáng. Nhi học buổi chiều. Thời khóa biểu của Nhi tô

thắm màu xanh những giờ “péc ma năng”. Long đất nhớ kỹ những giờ vàng bạc đó, dù bận đến đâu nó cũng phải mò mẫm đến gốc cây hện đường Trần Tế Xương để chờ Nhi ra bờ sông. Hai đứa vào sở thú chuyện trò. Ái tình học trò thì buồn cười lắm nhưng thơ mộng lại nhiều hơn. Một năm trời yêu nhau, Long đất chỉ dám cầm tay Nhi, vuốt tóc Nhi. Và chỉ có thế.

Chiếc xe Vespa đã đến đường Trần Tế Xương. Long đất dừng xe ở bên đường, tắt máy. Nó vòng tay ôm ngang lưng Nhi:

- Nào chúng ta đi vào kỷ niệm, đi hết đêm nay em bằng lòng không?

Nhi ngả người sát đầu Long đất:

- Không đi hết đêm nay được đâu anh ạ! Chồng em...

Long đất đưa bàn tay lên miệng Nhi:

- Anh không hỏi gì cả. Nhưng anh biết tại sao em đi lấy Mỹ. Chắc em biết tại sao Long của em thành Long đất. Gặp nhau là đủ, biết rõ chuyện làm chi, em nhỉ?

Nàng bắt đầu khóc. Long đất nao nao cõi lòng:

- Chung quy tại cuộc đời hết. Cuộc đời tàn nhẫn vô cùng, nó xô đẩy chúng ta vào sa mạc. Rồi mạnh ai kẻ ấy tìm lối thoát khỏi cơn bão cát cháy mà sống. Anh đi làm du đấng em đâu ngờ nổi. Thế mà anh là du đấng đấy.

Nhi nức nở:

- Thế mà Nhi của anh ngày xưa nay lấy chồng Mỹ đấy!

Long đất chép miệng:

- Có sao đâu, có xấu xa gì đâu. Du đấng và me Mỹ

vẫn còn trái tim để rung động. Xã hội này hầu như không còn sự rung động nữa. Chỉ còn rất tính toán thôi. Anh đi làm du đăng vì anh tởm xã hội. Xã hội khinh bỉ anh. Để anh có dịp anh kể cho em nghe tại sao anh trở thành du đăng em nhé!

- Em không muốn nghe.

- Càng tốt. Nên quên mọi chuyện, em ạ! Quên được là sung sướng rồi. Anh định nói với em việc này.

- Anh cũng đừng nên nói gì nữa. Muộn rồi, lỡ rồi, không thể cứu vãn được đâu.

- Sao em nghĩ thế?

- Em chả nghĩ gì cả. Việc đời đã xảy ra như vậy, mình chối bỏ nào có được. Cũng đành thôi, anh Long ạ!

Long đất tê tái, lịm người đi. Hai đứa vẫn sóng đôi bước nhẹ trên mặt đường khuya. Sương đêm xuống nhiều làm tóc Nhi mềm óng. Trăng thượng tuần tỏa ánh sáng mờ nhạt. Con đường có nhiều cây nên ánh điện vàng dường như chịu khuất phục ánh trăng. Nhà xác của bệnh viện Saint Paul le lói ánh đèn. Và có tiếng khóc tí tê. Con đường bỗng dài hun hút, lạnh thấu xương. Long đất níu chặt Nhi và đặt lên môi Nhi một chiếc hôn nồng cháy.

Đôi môi rời nhau. Nhi gục đầu xuống vai Long đất. Tiếng nấc của nàng làm rung thân hình tên du đăng. Long đất trở nên yếu đuối. Giá có kẻ thù đứng trước mặt nó, nhổ nước miếng vào mặt nó, chắc chắn Long đất sẽ chỉ rút khăn lau vết nhơ và khẽ nói "tôi nín".

- Em lạnh không?

- Lạnh lắm.
- Ta tìm một gốc cây ngồi đi.
- Thôi anh ạ, anh cho em về.

Long đất xoay người, hôn lên môi Nhi một chiếc hôn dài. Nước mắt Nhi ứa ra, chảy xuống má, vòng vào môi. Long đất nuốt cạn chất cay đắng, chất cay đắng dán kín cõi lòng Nhi mà Long hiểu, chỉ có nó mới được hưởng. Tụ đọng, nước mắt Long cũng ứa ra. Nó mới biết nó còn có thể khóc được.

- Anh đưa em về anh nhé?
- Ừ, anh đưa em về. Đêm nay anh ở lại nhà em.
- Chồng em...
- Anh không cần gì hết, không cần cả mạng sống của anh. Anh muốn nằm bên em suốt đêm nay rồi ngày mai ra sao thì ra.

- Em sợ.
- Em đừng sợ. Sống chết với anh nào còn ý nghĩa gì. Sống để ngụp lặn trong cơn bão cuồng nộ, chết đi còn hơn. Mất tương lai, mất tình yêu, sống không ích gì.

Nhi ngẩng đầu lên, ôm chặt Long đất. Vòng tay nàng không đủ dài để ôm trọn vẹn người yêu. Nhi buông lỏng đôi tay níu đầu Long đất thấp xuống. Nàng rướn cao cho môi gặp môi Long đất. Nước mắt của tuổi trẻ đau khổ lại có dịp hòa vào nhau.

- Anh không nên coi thường mạng sống, anh cần phải sống, cần phải sống...
- Sống làm gì?
- Sống để có những lần ôm em hôn cho em bớt cô

đơn.

Long thở dài:

- Và để đưa em về bình định rồi anh đứng dưới đường nhìn căn phòng em có ánh sáng mờ ảo để tưởng tượng em đang nằm gọn trong đôi tay gã ngoại kiều.

Nhi khóc thành tiếng:

- Linh hồn em không nằm gọn trong đôi tay gã đâu. Linh hồn em đã nhập vào linh hồn anh rồi, nhập vào tự thưở chúng ta chưa hề biết tủi nhục.

Long vuốt tóc Nhi:

- Em về sống với anh đi?

Nhi lắc đầu:

- Chả có gì ràng buộc em cả nhưng em chỉ thích sống bằng kỷ niệm.

- Sống bằng kỷ niệm riết rồi sẽ chết héo hon mất.

- Nhưng chết trong nỗi thú vị nhất của cuộc đời. Mấy ai biết dọn lối cho mình chết bằng những kỷ niệm yêu đương.

Long dặt dãn môi. Ngày xưa nó đã không có tiền để cứu mạng Nhi trong lúc gia đình Nhi gặp hoạn nạn. Long dặt chớp mắt. Con khốn cùng của Nhi hiện ra: anh trai nàng đi đánh giặc. Bị giặc phanh thây vì người chiến sĩ quốc gia ấy không chịu hèn. Anh ta đã chỉ huy một đại đội chống trả hai tiểu đoàn giặc. Giặc gọi anh hàng. Anh trả lời bằng những băng đạn phẫn nộ. Một đêm cầm cự, đồn anh bị san bằng. Khi chiếm được đồn, giặc tìm xác anh chặt đầu bêu ở hàng rào kẽm gai và chặt thân hình anh làm ba, bốn khúc.

Đồn được tái chiếm ngày hôm sau. Người cha hay tin đưa con trai duy nhất chết, hối hả đi nhận xác con. Lúc lật lá quốc kỳ phủ kín xác con, người cha đã ngất xỉu. Từ đó, ông bị điên khùng. Vào một đêm cuối năm, ông đã hủy diệt đời ông bằng lưỡi dao cạo. Mẹ Nhi quá xúc động trước hai cái chết của con trai, của chồng, mang bệnh nặng, Nhi phải bỏ học. Tình trạng gia đình túng quẫn. Họ hàng bạn bè xa lánh. Không ai giúp đỡ mẹ con Nhi. Cô nữ sinh phải lo liệu lấy. Thoạt đầu, nàng đi kèm trê. Chẳng được bao nhiêu tiền. Mẹ già đau ốm liên miên, tiền thuốc của bà nhiều hơn tiền cơm. Nhi đổi nghề. Nàng xin một chân bán hàng. Vẫn thiếu thốn. Long đất, đứng ngó Nhi quay lộn trong cảnh tượng thê thảm đó. Nó buông xuôi đôi tay thất vọng. Một thằng học trò còn ăn bám gia đình không thể làm gì hơn được. Có lần, thương Nhi quá Long đất đã bán chiếc xe gắn máy lấy tiền giúp Nhi. Nó khai với gia đình là xe bị ăn cắp. Nhưng Nhi đã chối từ sự giúp đỡ thật tình của Long đất. Và, chắc chắn, vì tự ái, nàng không gặp Long đất nữa. Nhi dọn nhà đi nơi khác. Hai năm sau Long bỏ nhà đi hoang, nó lại gặp Nhi ở vũ trường với một người Mỹ. Người Mỹ là một phi công. Anh còn trẻ, đẹp trai. Lính lái tàu bay ở nước nào cũng được coi là tinh hoa của quân đội, tinh hoa cả vấn đề học thức lẫn kỹ thuật. Nhi đã chọn anh phi công Mỹ làm chồng. Trước đó, nàng làm vũ nữ. Làm vũ nữ để có nhiều tiền về chữa bệnh cho mẹ và sống đầy đủ. Nhi đẹp, Nhi trẻ, Nhi nghèo, Nhi bị bỏ rơi giữa cuộc đời.

Nhi có quyền quyết định đời Nhi. Anh phi công Mỹ tới vũ trường nhảy với Nhi vài bản rồi mê Nhi. Anh ngờ ý cưới Nhi làm vợ. Nhi nghĩ ở xã hội này, một vũ nữ không bao giờ được coi như một dâu thảo vợ hiền khi người vũ nữ bỏ nghiệp chường đi lấy chồng. Mà nhi thì không thể lấy một thằng ma cô, một dân tứ chiếng hay một tay chơi bời trác táng được. Nếu lấy chồng, Nhi phải chọn người chồng tư cách, con nhà nề nếp, có học. Người chồng lý tưởng của Nhi lại chẳng khi nào đi nhảy, để gặp gỡ nàng. Cuối cùng, Nhi nghĩ chỉ còn cách lấy một người chồng ngoại quốc. Người ngoại quốc lấy vợ, biết vợ chứ không thêm biết dĩ vãng của vợ, nghề nghiệp của vợ. Như thế, Nhi đỡ đau khổ hơn, đỡ bị những lời đay nghiến của chồng dầy vò mỗi bận vợ chồng cãi nhau. Nhi bằng lòng lấy anh lính tàu bay Mỹ. Nàng giải nghệ vũ nữ về sống trên một căn phòng đầy đủ tiện nghi của chồng nàng, một trung úy phi công. Nhi gửi mẹ vào dưỡng lão, thỉnh thoảng tới thăm mẹ. Sang năm, chồng nàng được giải ngũ, nàng sẽ theo chồng về Mỹ, nhập tịch dân Mỹ, nuôi nấng những đứa con Mỹ của nàng. Để quên mọi nỗi đau buồn xa xưa.

Nhưng Nhi lại gặp Long đất. Tình xưa tường đã chết hẳn bỗng thức giấc. Du đăng Long đất (bây giờ Long đã trở thành du đăng Long đất) mềm nhũn tim. Tháng ngày “bụi đời” của nó trốn biến đâu mất. Nó quên đôi tay nó đã ôm ấp không biết bao nhiêu gái giang hồ. Niềm rung động thừa nào tưởng chừng như bị thui chột, lại trỗi dậy. Long đất ngỡ ngàng giây lát rồi bối

rối như mọi lần gặp Nhi năm xưa. Nó nhìn Nhi không chớp mắt, nhìn rõ khuôn mặt Nhi, tuy ánh sáng ở vũ trường mờ ảo. Nhi vẫn đẹp, vẫn hiền. Đẹp, hiền hơn dạo trước. Long đất run run giọng.

Nàng mỉm cười. Long đất chợt thấy vị cay đắng bám đầy đôi môi Nhi. Nụ cười của nàng không giống ngày xưa nữa. Long đất khẽ cúi đầu:

- Giới thiệu bạn em với anh đi.

Nàng đứng lên nói tiếng Mỹ:

- John, đây là bạn học của em ngày xưa.

John đứng dậy, lịch sự bắt tay Long đất:

- Hân hạnh quen anh.

Nàng nói nhỏ:

- Và anh John, chồng của Nhi đó.

Nàng nhìn John, dịch hai tiếng chồng sang tiếng Mỹ:

- My husband...

John đẩy Long đất ngồi ghế cạnh Nhi. Anh ta hỏi Long đất đủ thứ chuyện và bảo Long đất cần mua đồ Mỹ thì anh ta sẵn sàng mua giùm ở P.X. Anh John đã gây cảm tình với người bạn Việt mới một cách rất thực tế. Long đất ngồi bên Nhi, tai nó ù đi. Nó muốn tìm tay Nhi, đan chặt năm ngón tay vào năm ngón tay Nhi. Nhưng nay Nhi đã có chồng. Nhi lại đang ngồi với chồng. Long đất bất động. Nó chỉ nghe rõ tiếng lòng nó múa reo một khúc nhạc tan nát. John hỏi Long đất:

- Anh uống gì?

Long đất chợt tỉnh:

- Cám ơn John, anh cho một ly Whisky.

Nhi dụi mắt:

- Đạo này anh uống Whisky?

Long đất nghiêng răng cho niềm xúc cảm khỏi bật thành tiếng, khê gật đầu:

- Uống cho giết nỗi buồn Nhi ạ!

Nó chép miệng:

- Nhi đã hết đau khổ chưa?

Nhi mím môi:

- Tưởng đã hết buồn nhưng lại đau khổ từ lúc gặp anh.

- Em không quên anh?

- Không quên anh nên mới khổ.

Long đất có cảm tưởng nó là anh chàng Ngọc và Nhi là “chú tiểu” Lan trong cuốn *“Hồn bướm mơ tiên”* của Khái Hưng. Và nó đang cho “chú tiểu” Lan biết chính nó đau khổ chỉ vì không quên nổi những buổi chiều vàng ở con đường vắng có nhiều lá rơi, Long đất muốn chộp lấy cánh tay Nhi. Muốn chộp lấy cánh tay nồn nà của nàng. Rồi ra sao thì ra. Nhưng Nhi hiểu ý. Nàng dịu giọng:

- Còn nhiều lần khác, anh ạ!

Và Nhi nói với John:

- Anh Long nhắc kỷ niệm cũ. Anh ấy cho biết anh đã thôi học đi làm rồi. Không hiểu người Mỹ bỏ trường mà đi nghĩ sao. Chứ, người Việt mà đi xuống cuộc đời thì tiếc nhớ nhiều lắm. Anh Long khen anh tử tế. Anh ấy bảo sẽ nhờ anh mua ở P.X. giùm anh ấy vài món đồ.

John “thank you” rồi rít. Long đất biết rằng còn ngồi

bên Nhi, thế nào cũng có lúc nó tỏ tình một cách sống sượng. Và, đau khổ thì đã chín mùi rồi. Long đất đứng dậy, chia tay John, John ân cần nói:

- See you again...

Long đất lại chia tay bắt tay Nhi. John không hiểu gì cả. Đôi bàn tay của đôi tình nhân cũ đan chặt lấy nhau, siết thật chặt rồi buông lơi. Long hỏi Nhi:

- Em ở đâu?

- Building La Lune.

- Bao giờ anh gặp em?

- Thứ bảy, tối hôm đó John đi bay.

- Em nhớ anh sẽ gặp em lần cuối cùng. Gặp em rồi anh nhập ngũ. Anh sắp đầu quân vào binh chủng nhảy dù.

Long đất từ giã Nhi. Nó không nán lại ở vũ trường nữa. Mà rời khỏi vũ trường ngay. Long phóng xe tới đường Trần Tế Xương. Nó dựa xe bên lề đường thả dài trên con đường kỷ niệm, hút thuốc lá và tìm kiếm những hình ảnh của tình ái học trò. Đêm đó, Long đất dựa lưng vào gốc cây ngủ đến sáng. Sương ướt đầm người nó. Hôm sau, Long đất lên cơn sốt. Nhưng ngay buổi tối, nó lại tới vũ trường, hy vọng được gặp Nhi, được bắt tay Nhi, được tha thẩn trên con đường kỷ niệm trắng đêm để được sốt, được dầy dụa, quần quai trong cơn sốt ái tình. Long chờ đợi. Rồi nó gặp Nhi. Và quên lời hứa. Nó chưa muốn nhập ngũ vội. Long đất chần chừ. Nhi đã giục nó nhiều lần song cơn mưa nhỏ không thấm gì đối với những ngày nắng hạn. Long đất muốn những trận mưa rào kéo đến hết ngày này qua

ngày khác. Nó muốn cướp giật Nhi khỏi John. Đã có lần, Long đất khó chịu hỏi Nhi:

- Tại sao em lại lấy Mỹ?

Thì Nhi trả lời:

- Vì em biết chắc John thương yêu em. Tình thương làm người ta ham sống. John thương em tức là anh ấy đã tặng em ý nghĩa của cuộc sống. Em chỉ biết John là người thương yêu em, không cần hiểu John người Mỹ hay người Việt. Anh đã hiểu đấy. Chúa Jésus đâu phải người Việt Nam mà hàng triệu người Việt Nam yêu thương Ngài, thờ phụng Ngài. Phật thích ca đâu phải là người Việt mà hàng triệu người Việt Nam yêu thương Ngài, thờ phụng Ngài. Có ai hỏi ai Chúa da đen hay da vàng, Phật da đen hay da đỏ đâu? Kẻ nào biết thương yêu chân thành sẽ được đón tiếp bằng tình thương chân thành. Mong anh đừng quan niệm lấy Mỹ là xấu xa, bỉ ổi. Những người xấu xa, không lấy Mỹ họ cũng xấu xa, bỉ ổi. Tình thương yêu và nỗi đau khổ ở chân trời nào cũng giống nhau và lá thư của muôn thuở. John yêu em sẽ như anh yêu em. Em hy vọng thế.

Long đất gay gắt:

- Làm sao hán có thể yêu em như anh được?

Nhi lặng thinh. Nàng hiểu điều này lắm. Khốn nỗi, Nhi không thể bỏ rơi John về sống với Long đất được. Nàng phải ngụy biện, phải cho Long đất chán nàng, bỏ ý định lấy nàng. Sau mỗi bận Long ngỏ ý đưa Nhi về sống với nó, Nhi đều từ chối để lúc chia tay Nhi lại khóc một mình. Nhi thương Nhi, Nhi thương người yêu.

Nhưng Nhi cũng thương chồng. John đã kể cho Nhi một câu chuyện. Câu chuyện ấy ghi sâu vào tâm khảm Nhi. Đến nỗi, đôi lần nằm cạnh Long đất, lòng nàng mềm nhũn mà nghĩ tới khuôn mặt John lúc ngồi bên nàng kể những lời thiết tha, Nhi đã phấn đấu chống nổi dục tình để giữ vẹn lòng chung thủy với John. Chuyện thật giản dị, John bay đi oanh kích mặt khu của Việt cộng. Máy bay của John bị trúng đạn ở chong chóng. John gắng gượng bay về căn cứ. Nửa đường, John tưởng đã phải bỏ phi cơ nhảy xuống. Trước phút quyết định, John nghĩ đến Nhi, nghĩ đến Nhi phải chờ đợi John nếu chẳng may John bị Việt cộng bắt. Và John không bỏ phi cơ. John đã bay về căn cứ bình an. Nhi nghe John kể xong, ôm John khóc nức nở.

... Sương đêm xuống nhiều hơn, Nhi giục Long đất:

- Anh cho em về thôi.

Long đất thở dài:

- Đến khi anh đủ hoàn cảnh thì lại mất em. Cũng đành vậy thôi, phải không em?

- Dạ.

- Đêm nay John vắng nhà.

- Dạ. Anh ấy tham dự một phi vụ oanh tạc miền Bắc. John bảo em bay xa nhưng em đoán bay xa là bay ra miền Bắc.

- Nhi...

- Dạ.

- Chắc chắn là mai anh đầu quân rồi đây. Anh đi lính nhảy dù. Sống lang bang ở ngoài chán ngấy. Ngày

ngày đi thu tiền thuế của các sông bài, đêm đêm đi nhẩy nhót, uống rượu. Muốn chết mà không dám tự tử, muốn sống cho ra sống thì lại không biết sống bằng cách nào. Mất em là mất cả. Chỉ còn tìm lý tưởng ở súng đạn xem sao. Anh hy vọng đạn của giặc sẽ bắn trúng tim anh trong khi anh đang say sưa chiến đấu. Đi tìm cái chết có ý nghĩa cho nó hợp thời trang vậy.

- Anh quá bi quan.

- Như em biết quên đau khổ bằng cách lấy John, anh sẽ quên đau khổ bằng cách lao mình vào lửa đạn. Em thương hại anh không?

- Dạ.

- Anh hứa sẽ không quấy rầy em, phiền muộn em nữa, để yên em sống đơn giản bên John. Mai anh lên đường trước khi mặt trời mọc. Anh sẽ đi bộ từ Sài Gòn xuống bộ Tư Lệnh Lữ Đoàn Nhảy Dù. Nhưng đêm nay...

Nhi bấm ngón tay chừng lút sâu vào da thịt Long đất.

- Em hiểu rồi. Mình về đi anh...

Hai người trở lại chỗ đậu xe. Long đất chở Nhi về Building La Lune. Lần này thì Nhi hết phần đấu nổi. Nàng đã phụ John, trao cả linh hồn và thể xác cho người tình cũ. Nước mắt Nhi dàn dụa. Vòng tay Long đất siết chặt. Rồi buông lơi. Và hai kẻ khốn nạn vùi ngủ một giấc dài.

Gần sáng, Long đất tỉnh dậy vì tiếng động mạnh ở cửa, John đã về. Anh đã về thật bất ngờ. Phi vụ của anh, tới giờ chót, bị hủy bỏ. John ngồi tán nhảm với bạn bè

nên trở về muộn. Gã bồi phòng cho anh biết có kẻ lạ mặt trong phòng anh. John sục sôi, băng băng chạy lên lầu, không thèm chờ thang máy. Anh đập tung cửa bước vào. Vợ anh còn mê mết. Long đất tỉnh ngay. John rút súng Colt. Long đất hiểu liền tình thế. Nó bình tĩnh một cách lạnh lùng. Long đất tung chân nhìn John. Người chồng bị vợ phản bội nhìn tình địch không chớp mắt. Long đất không hề run sợ. Nó bảo John:

- Anh sẽ bắn tôi. Được mà, tôi bằng lòng chết vì tôi có tội. Tôi đã cưỡng bức Nhi.

Mũi súng của John nhắm đúng ngực Long đất.

Nó bước khỏi giường:

- Tôi không chống cự đâu. Anh chờ tôi ra cửa sổ hãy bắn. Và khai với cảnh sát rằng tôi lên vào nhà định giết anh nên anh phải hạ tôi. Nhi vô tội, anh hiểu chứ?

Long đất lùi dần về phía cửa sổ. John theo dõi tình địch từng giây. Nhi vẫn nằm úp mặt xuống gối mê man. Long đất đã tựa lưng vào tường:

- Nào anh bắn đi! Tôi mang ơn anh đó, John!

John bỗng chùn tay. Long đất giục:

- Kết thúc đi John! Nhưng anh nên hiểu điều này: trước khi lấy anh, Nhi là của tôi. Khi lấy anh rồi, Nhi chỉ yêu anh. Nàng đã chối từ tôi hàng trăm lần. Cuối cùng, tôi cưỡng bức nàng. Tôi làm hại nàng, tôi đáng tội. Tôi không muốn sống nữa, John hạ tôi đi!

John nghiêng răng ken két. Long đất bỗng trở nên hung bạo:

- Anh không hạ tôi, tôi sẽ hạ anh, cướp lại Nhi.

Nó lao thẳng về phía John. Bắt buộc John phải tự vệ. Tiếng súng nổ chát chúa. Viên đạn trúng bụng Long đất. Nó ôm bụng ngã xuống sàn phòng. Đôi tay nó ôm lấy vết thương. Máu ứa ra lênh láng. Nhi vụt thức. Nàng bừng mắt ngó John, ngó xác Long đất. Và nàng khóc rống. Long đất mở mắt trừng trừng. Nó gắng gượng đưa tay vẫy John. John bước gần xác Long đất, chia mũi súng đúng tim Long đất, nhắm mắt bắn thêm năm phát liên tiếp. Rồi anh vất súng vào góc phòng, chạy lại ôm lấy Nhi, khóc suốt suốt:

- Tôi ân hận lắm... tôi ân hận lắm...

Nhi đẩy John ra. Nàng lồm lũi lại gần xác Long đất. Nhi quỳ xuống ôm mặt Long đất. Đôi mắt Long đất vẫn chưa khép. Nó ngó Nhi trừng trừng. John cũng đã quỳ xuống bên xác Long đất. Nhi đưa tay vuốt mặt người yêu. Đôi mắt kẻ bất hạnh từ từ khép chặt. Hai giòng nước mắt ứa ra. John đặt tay nhẹ vào vai Nhi, giọng thê thảm:

- Anh ấy chọn cái chết.

Nhi òa lên khóc:

- Em hiểu, em hiểu rồi, John. Người chết đáng chiêm ngưỡng. Anh ấy đã chết cho tình yêu.

NÓ TIÊM XONG ĐIỀU THUỐC, ĐẨY DỌC TẮU SÁT vào miệng Lê Hùng. Tên du đảng đàn anh vẫn nhắm nghiền đôi mắt. Nhưng tay nó nâng nhẹ dọc tẩu và hít một hơi đầy đà. Tiếng nhựa a phiến cháy trên ngọn đèn dầu nghe quyến rũ lạ lùng. Hai đứa khác ngồi im, nhìn thuốc phiện, nhìn tuổi trẻ của chúng bị đốt thành khói. Không đứa nào nói nửa lời. Lê Hùng ngắt mấy trái nho, bỏ vào miệng, nhai ngấu nghiến. Bình khi độc tiếp tục tiêm điều thuốc khác. Nó cảm mũi tiêm vô lọ thuốc nguyên chất, hơ lên lửa. Khi chất nhựa đủ khô, nó chấm thêm thuốc. Tới lúc vừa vắn một điều thì đánh đi đánh lại cho nhuyễn trên cái nổi rồi lăn điều thuốc tròn đẹp và nhét vào mũi. Lê Hùng đã mở mắt. Nó lượm viên kẹo Red Boy, lột giấy, ngậm trong mồm. Chờ Bình khi độc đẩy dọc tẩu, nó hít thêm điều nữa, không nhả khói. Nó móc điều Pall Mall cắm lên môi, ngẩng đầu ghé sát ngọn đèn, mồi lửa. Rồi nó ngồi dậy, rót ly trà mạn nóng, chiêu một hơi. Khói thuốc lá quyến với khói thuốc phiện theo nước trà mạn và chất ngọt của kẹo Red Boy trôi tuột vào dạ dày nó. Bấy giờ Lê Hùng mới nhả cả hai thứ khói. Thì chỉ còn một chút khói nhạt thở ra đằng mũi. Nó đã kết thúc bữa “cơm đen tài tử” như vậy. Luôn luôn như vậy từ hai năm nay. Bọn đàn

em hút no nê trước. Lê Hùng hút sau. Bình khi độc đẹp bàn đèn. Ngọn lửa vàng đã được thổi tắt. Mùi dầu lạc thơm phưng phức.

Lê Hùng đứng lên vươn vai:

- Xuống giải độc.

Bốn đứa lần lượt xuống khỏi căn gác nhỏ. Chúng ngồi quanh chiếc bàn tròn, thấp. Chai Whisky hiệu Johnnie Walker và những chiếc ly đã bày sẵn trên mặt bàn. Bình khi độc mở tủ lạnh lấy mấy chai soda. Nó chạy đi làm đá, trong khi Vinh cùi rót rượu và Châu hô khai soda. Bình khi độc mang đá lên. Bốn tên du đang cụng ly. Thoáng cái bốn ly rượu đã cạn, chỉ còn tro những viên đá nhỏ. Vinh cùi rót thêm rượu. Giờ thì chúng uống lai rai. Uống cho tiêu tan thuốc phiện, cho thuốc phiện không đủ khả năng làm chúng nó nghiện. Một du đang không có quyền nghiện. Nghiện là hết thời. Thích hút thì hút. Hút xong dùng rượu mạnh làm dã thuốc phiện ngay. Lê Hùng hút rất nhiều mà chẳng bị nghiện. Nước da nó hồng hào nhờ uống rượu. Và cũng nhờ uống rượu, nó mãi giữ nổi cái phong độ của dân hút thuốc phiện tài tử.

Bình khi độc nhìn chiếc ly thừa, hỏi Lê Hùng:

- Tính sao với thằng John đây?

Lê Hùng dựa lưng vào thành ghế:

- Mà muốn tính sao?

Bình khi độc đớp viên đá, nhai rau ráu:

- Muốn dùng dao xử nó như nó đã dùng súng xử Long đất. Anh em mình không ai hiểu nổi nó cả.

Vinh cúi hỏi:

- Anh nói vậy là thế nào?

Lê Hùng hất đầu. Châu hô đặt ly rượu xuống mặt bàn:

- Dạ.

- Chú thấy gì lạ, kể cho Bình khi đọc và Vinh cúi nghe chơi.

- Ngày nào em cũng thấy thằng John lễ mễ mang bó hoa trắng đặt lên mộ Long đất.

- Chú biết tại sao nó hành động vậy không?

- Không.

- Nó chiêm ngưỡng Long đất đấy. Để anh nói cho các chú nghe.

Sau đêm Long đất bị John bắn chết Lê Hùng đã tới nhà ông Trần Danh Dự báo cho ông ta tin buồn này để xin ông huỷ bỏ sự hứa hẹn tại nhà hàng Ngân Đình. Ông Trần Danh Dự tỏ ý tiếc rẻ. Ông bảo Lê Hùng rằng ông sẽ chờ đợi nó. Nhưng Lê Hùng thẳng thắn từ chối. Nó hứa sẽ thanh toán bọn du đảng Cầu Muối không cần điều kiện gì. Phòng cao, Phong 33 cứ nằm trong tù. Rồi nó tìm gặp Nhi. Nhi kể hết sự tình cho nó hay. Nhi giới thiệu nó với John. Chàng phi công Mỹ đã thuật lại cái chết của Long đất bằng giọng nói đầy xúc động. Lê Hùng hiểu liền. Long đất đã dẫn John vào cái thế phải hạ nó. Nhi sợ "băng" của Lê Hùng giết John để trả thù giùm Long đất.

Lê Hùng nắm chặt tay Nhi, an ủi:

- Em tin anh đi, không ai nỡ phá hoại hạnh phúc

của em đâu. Hồi còn sống, Long nó hay nói về em lắm. Nó yêu em không biết thế nào là cùng. Anh lo cho nó như anh lo cho em. Nó chết rồi. Vậy là hết, là bớt khổ đau, lạc lõng. Anh hứa sẽ trừng trị đứa nào dám hại chồng em.

Nhi khóc rưng rức:

- Anh thương chúng em quá.

Lê Hùng tiếc rẻ:

- Phải chi em về với chú ấy.

Nhi gạt nước mắt:

- Khổ nỗi John thương em thành thật, che chở, đùm bọc em. Anh ấy còn khuyên em đưa cả mẹ em qua Mỹ sau ngày anh hết hạn chiến đấu ở đây.

Lê Hùng thở dài:

- Long nó thù hận cuộc đời lắm. Chú ấy đã kể cho em nghe tại sao chú ấy trở thành du đảng chưa?

Nhi lắc đầu:

- Chưa hề nghe anh Long nói tới.

- Người ta không hiểu nó, tưởng nó hung bạo, đê tiện. Nhưng anh biết rõ, nó cũng dám chết cho người thân yêu được hạnh phúc.

Nhi cúi thấp, giọng nằng mơ hồ:

- Anh Long còn dặn John cách khai báo với nhà chức trách để John khỏi bị phiền phức. Anh nhận cương bức em để John không bỏ rơi em. Sự thật thì...

Lê Hùng xoa khế tay:

- Anh hiểu rồi. Em yên tâm, đừng lo. Mạng John được anh bảo đảm. Đứa nào muốn giết John, nó phải bước

qua xác anh. Chúc em hạnh phúc suốt đời bên John.

Lê Hùng bỏ về. Mấy hôm liền nó không dả động gì tới vụ Long đất, mặc cho bạn bè Long đất và lũ đàn em nó khăng khăng đòi thanh toán John.

... Lê Hùng ngừng lại, hỏi Vinh cùi:

- Chú nghĩ sao?

- Liệu chúng nó có dàn cảnh để qua mắt anh không?

Lê Hùng cười khẩy:

- Chú khinh anh rồi đấy nhé!

Vinh cùi bối rối:

- Em chỉ thương Long đất, mong anh thông cảm...

Lê Hùng bảo Bình khi độc:

- Chú muốn giết thằng John, nên giết anh trước đi.

Dù anh có bị "thuốc", nhưng anh đã hứa. Lời hứa của anh em mình, chỉ có máu mới xóa bỏ được. Huống hồ anh không bị "thuốc", anh rất tỉnh táo xét đoán mọi chuyện. Các chú đừng tưởng Long đất chết khốn nạn đâu. Nó đã chết sung sướng, chết cho người yêu được hạnh phúc.

Giọng Lê Hùng cương quyết:

- Vậy đó, đứa nào giết thằng John, đứa ấy sẽ chết thật xứng đáng. Anh sẽ dành cho nó cái chết xứng đáng ấy.

Bình khi độc, Châu hô, Vinh cùi nín thinh. Rượu ngấm dần tim phổi chúng. Mắt đứa nào đứa nấy ngầu đỏ. Vinh cùi bắt đầu lái nhái. Vốn là thằng ít nói, nhưng rượu vào, lời ra. Châu hô thì uống bao nhiêu cũng nổi, hễ say, nó gục luôn tại chỗ, ngủ vùi. Vinh cùi đứng dậy:

- Chung quy cũng tại đàn bà con gái hết...

Nó lão đảo:

- Ha ha, chí lớn trong thiên hạ không bằng cái lá đa!
Long đất ơi, mày chết ngon quá ta...

Nó ôm mặt khóc hu hu. Lê Hùng sai Bình khi độc điu Vinh cùi lên giường ngủ. Châu hô đã vẹo cổ trên thành ghế, ngáy khò khò. Miệng nó méo xệch đi. Dãi nhớt chảy ra trông thê thảm. Lê Hùng bỏ ra ngoài vườn. Nó ngồi dựa lưng vào gốc cây bông gòn, hút thuốc và thả mắt về một chốn xa xôi nào đó.

Bích Thảo mang cho nó hai trái cam Outspan vàng ổi. Nàng ngồi bên người yêu, vuốt ve người yêu:

- Anh lại gặp chuyện buồn nữa?

- Không, vẫn chuyện Long đất thôi em ạ! Chúng nó có vẻ bất bình vì anh hứa bảo vệ thằng John. Chúng nó nể anh không dám nói ra. Anh đang lo chúng nó âm thầm hại chồng con Nhi. Rồi sự xảy ra kể như đã rồi, một bên là anh em, một bên là danh dự chẳng biết anh sẽ tính toán sao.

- Anh phải chọn anh em chứ?

- Còn danh dự? Dễ chừng mình sống trên cả danh dự, bất cần danh dự à? Không, phải sống bằng danh dự, vì danh dự, dù sống với giá nào. Nhất định anh bảo vệ chồng Nhi.

Bích Thảo vòng tay khoác lên vai Lê Hùng:

- Anh uống nhiều, nên vào trong nhà nằm nghỉ, kéo ở ngoài trúng gió.

Nàng nâng Lê Hùng dậy. Nó cảm thấy nhẹ nhõm,

mặc cho người yêu bé nhỏ nâng nó dậy và dìu nó vào nhà. Lê Hùng nằm trên chiếc divan có nệm “mút”. Căn phòng riêng của nó bài trí thật mơ mộng. Tường ép ván Tây Đức dán kín bằng những hình tài tử, bằng những bài báo ngoại quốc nói bọn Demisels, bọn Teddy Boys... Lê Hùng đã học cách trang trí tường trong tạp chí *Marie Claire*, một tạp chí của phụ nữ trung lưu Pháp. Bàn viết của nó mỗi sáng thay hoa một lần. Lê Hùng chỉ thích hoa hồng. Nó tự ví nó như một bông hoa hồng, thứ hoa hồng nhiều gai để làm điêu đứng cuộc đời, để trả thù cuộc đời đã làm nó mất lý tưởng, mất tuổi trẻ. Một dàn máy hát rất nhiều đĩa nhựa thời trang và cổ điển. Khi vui, Lê Hùng nghe The Beatles, The Rolling Stones hát om sòm. Khi buồn, nó nghe Connie Francis ca những bản não lòng. Thuốc ngủ của Lê Hùng là nhạc Mozart, Beethoven, Chopin, Wagner... Nó lắp một chồng đĩa cao, cho máy chạy nhỏ, nằm hút thuốc rồi ngủ đi trong những tiếng nhạc vượt không gian thời gian. Đôi lần tỉnh giấc, nhạc vẫn còn réo rắt. Căn phòng ướp đầy tâm sự của những nghệ sĩ xa xưa. Lê Hùng tìm được nhiều cảm giác lạ sau mỗi giấc ngủ trưa có âm nhạc ru nó.

Hùng lại nằm ở divan trải tấm “đờ ra” sặc sỡ những hình lập thể. Nó bảo Bích Thảo:

- Em cho anh nghe nhạc Chopin.

Nhạc êm ái gọn sóng. Hùng bảo người yêu:

- Em khép cửa lại rồi lên nằm bên anh.

Cánh cửa phòng khép kín. Máy lạnh đã bắt đầu chạy.

Và Bích Thảo đã nằm cạnh người yêu, với bộ áo ngủ màu hồng mỏng dính. Nàng kể miệng vào tai Lê Hùng:

- Anh chưa thay quần áo?

- Không, anh không ngủ, anh muốn để nguyên bộ quần áo đầy bụi bám để nhớ một người bạn.

- Anh nhớ Long đất?

Lê Hùng luồn tay dưới lưng, móc cái bóp ở túi quần ra. Nó lật bóp, ngắm nghía tấm hình Long đất. Mắt nó dán chặt lấy tấm hình.

- Em chưa biết đời "tư" của Long đất đấy nhỉ, Ti thỏ đế nhỉ?

- Chưa biết nhưng em vẫn quý mến Long đất.

- Long đáng được em quý mến. Cuộc đời có nhiều khúc rẽ thật tàn nhẫn, Ti thỏ đế ạ! Đáng lẽ Long đất sẽ như thế này thế nọ... Rốt cuộc, nó bị xô vào con đường du đảng. Để anh kể cho Ti thỏ đế nghe... Anh cố nhớ lại, đúng là như thế này...

...

- Thưa giáo sư, chúng tôi lớn cả rồi giáo sư không nên dùng những lời sỉ nhục quá đáng.

Học sinh Trần Long đã can đảm đứng lên, thay mặt cả lớp Đệ Nhất, bày tỏ sự khó chịu của mình với giáo sư Nguyễn Háo Danh khi ông này mắng một cô nữ sinh:

- Đồ quý cái, học hành cái con khi!

Và “dạy” một nam sinh:

- Trông tướng mày sau này có tương lại làm cu ly!

Đạo đó học sinh Đệ Nhất C còn hiểm. Các trường nữ trung học chưa có lớp Đệ Nhất ban C. Nên nam nữ học sinh học chung một lớp tại trường trung học công lập nọ. Vị giáo sư Anh văn mới tốt nghiệp trường Đại Học Sư Phạm ra. Ông ta còn trẻ, chỉ hơn học trò của ông vài tuổi. Thấy trẻ luôn luôn có mặc cảm với học trò lớn. Hoặc vị giáo sư giỏi, tài hoa thì dùng sự giỏi, sự tài hoa của mình, chinh phục đám học trò. Hoặc vị giáo sư tầm tạm giỏi thì dùng “uy quyền” của bậc thầy để “át giọng” học trò ngay từ buổi học đầu. Kinh nghiệm sư phạm cho hay, hễ giáo sư trẻ mà hiền thì sẽ trở thành hèn, bị bọn học sinh trêu chọc, không thể nào dạy dỗ được. Lớp học ồn ào như một cái chợ. Giáo sư Danh đã tận dụng sự “át giọng” để lấp đầy hố mặc cảm “giáo sư trẻ

mới ra trường” của mình. Ngay hôm mới vào lớp, ông đã mắng thậm tệ vài tên học trò quên không đứng dậy chào ông. Và ngay từ hôm đầu, học trò đã bắt mắt ông, ghét ông ngấm ngấm...

Sự chống đối ngấm ngấm phải có ngày bùng nổ. Và Trần Long đã làm nổ, đã thỏa mãn nỗi uất ức của bạn học cùng lớp. Nó đã can đảm đón nhận hậu quả. Giáo sư Danh bỏ dạy, lên văn phòng ông hiệu trưởng. Hôm sau, Long bị đưa ra hội đồng kỷ luật về tội hỗn láo với giáo sư. Chưa đủ, giáo sư Danh quen thân với những nhân vật lớn trong sở Nghiên Cứu Chính Trị. Ông muốn “hành” Trần Long cho bỏ ghét. Long còn bị canh sát vào tận lớp cùng tay bắt đi. Nó bị nghi là Việt cộng phá hoại. Trần Long nằm trong phòng tạm giữ quận X. tuần lễ liền.

Phòng tạm giữ quận X. nổi tiếng là phòng tạm giữ “hiền” nhất so với các phòng tạm giam giữ ở đô thành. Nhất là so với phòng tạm giữ quận Tân Bình. Các thầy canh sát canh phòng tạm giữ ở quận tương đối dễ dãi. Các thầy chỉ nạt nộ miệng chứ không bợp tai hay đâm đá tù nhân, trừu thăng nào gấu. Nhưng một người lương thiện, gặp hồi vận rủi, bị đẩy vào bất cứ một phòng tạm giữ nào, khi được tha về, cũng khó mà quên những cảm giác rợn mình mẩy của một đêm ngồi bó gối nhìn giây phút thời gian chậm chạp trôi. Đêm tưởng chừng dài vô tận.

Lê Hùng thở dài:

- Anh gặp Long đất ở phòng tạm giữ.

Bích Thảo hỏi:

- Anh kể tiếp đi. Rồi Long đất ra sao?

Lê Hùng bảo người yêu:

- Em ra tắt nhạc đi. Anh muốn yên lặng để anh nhớ lại từng cảm giác biến đổi trên khuôn mặt Long đất đêm chú ấy gặp anh ở phòng tạm giữ. Anh muốn nhớ rõ ràng từ những con gián đến những mùi xú uế, những điều oan nghiệt xô đẩy Trần Long thành Long đất. Em đừng nói năng gì nhé!

Khi thành phố lên đèn, phòng tạm giữ ở các quận bắt đầu nhộn nhịp. “Khách hàng” từ các xóm, các ngã đường được “mời” về quận. Phần đông “khách hàng” không có tên trong sổ gia đình, quên thẻ căn cước ở nhà, gây sự với nhân viên công lực. Khoảng mười giờ, “khách hàng” thuộc thành phần đi điểm, ma cô và dân làng chơi. Mười hai giờ trở đi “khách hàng” thuộc thành phần đi trong giờ giới nghiêm. Những thằng du đang, những thằng ăn cắp, họa huân mới nhập trại buổi tối. Và hể vớ được chúng dắt về quận, người ta mở cửa phòng tạm giữ, tổng cổ vào ngay, khỏi cần ghi tên tuổi địa chỉ vào cuốn sổ đoạn trường dày cộm.

Trần Long bị nhốt tự buổi sáng. Căn phòng tối om, không có cửa sổ. Từ công viên đi vô, phòng tạm giữ ở bên trái. Căn đầu là phòng trực, phòng làm sổ gia đình, di chuyển, phòng an ninh rồi đến cầu tiêu, phòng tạm giữ... Dãy nhà này thấp lè tè, mái lợp tôn xi măng dài tuốt gần đường rầy xe lửa. Phòng tạm giữ nhỏ hẹp. Lối vào là cái hành lang có mái cao che mưa nắng.

Cánh cửa hẹp có song sắt ở bên quay ra phòng tạm giữ phụ. Phòng này có ghế dài cho những người bị tạm giữ ngồi, nằm. Cửa phòng phụ gần cửa phòng chính kê một chiếc bàn dài. Một nhân viên ngồi ghi tên tuổi, thẻ căn cước “khách hàng” trừ đàn bà con gái, ông già. Thanh niên bất kể mặt mặt mũi sáng sủa hay góm ghiếc, nếu không có thẻ căn cước đều bị tổng vào phòng chính.

Phòng phụ là thiên đường. Phòng chính là địa ngục. Ở phòng phụ, mót đái, mót ỉa, người ta có thể xin phép đi đái, đi ỉa. Một nhân viên cảnh sát gác phòng dẫn người ta tới cầu tiêu, trông chừng rồi lại dẫn về phòng, Người ta có quyền hút thuốc lá, đấu hót, chửi nhau và tán tỉnh nhau miễn là đừng làm ồn ào. Chứ ở phòng chính, đứa nào đứa ấy ngồi im thín thít. Nhà nước xây một cái bực thoai thoải cho tội nhân nằm nghỉ. Bực trát xi măng phẳng phiu.

Bực chứa được chừng mười người. Tội nhân đông quá mười người thì bực là quyền “hưởng thụ” của người cũ. Người mới, nằm dưới sàn hoặc dựa lưng vào tường mà ngủ. Những tay anh chị gộc không bao giờ nằm sàn dù mới hay cũ. Trong phòng chính có luôn cái cầu tiêu. Ăn ở đó rồi ỉa ở đó. Mỗi buổi sáng, cảnh sát mở cửa phòng, bắt tội nhân múc nước dội cầu tiêu, lau sàn. Bây giờ, tội nhân mới được hít thở khí trời, “tẩy uế” mùi hôi hám tưởng chừng đã làm phổi nám đen.

Ngày hai bữa, cảnh sát mở cửa phòng gọi từng tên, cho mỗi đứa một đĩa cơm trắng hột vẹt chiên đem vào ăn. Ăn xong, uống nước lã đựng trong lon sữa bò. Cơm

trắng hột vịt chiên sẽ là món ăn suốt đời, nếu phòng tạm giữ giữ tội nhân suốt đời. Đứa nào được gia đình tiếp tế thì sung sướng như vợ được vàng. Nhưng thường thường gia đình không biết. Bị vô bất ngờ. Mà cảnh sát luôn luôn từ chối công việc liên lạc. Cho nên, nhiều người bị bắt, cả tuần sau, thân nhân mới hay. Thì con em mình đã bị đưa ra phòng dự thẩm và vào khám rồi.

Đối với du đảng, ăn cắp, phòng tạm giữ bất cần luật pháp đã ấn định quyền giam giữ. Bọn chiên ghê có thể bị giữ cả tuần hay lâu hơn. Trần Long là một trong những con chiên ghê của phòng tạm giữ. Buổi tối hôm đầu, nó đứng ở cửa phòng nhìn qua song sắt. Nó thấy đầy dẫy nghịch cảnh. Người đàn bà bụng mang bầu sắp đến tháng đẻ ẵm thêm đứa con nói chưa sôi, nước mắt chảy đầm đìa, tả oán với nhân viên trực. Những là chị ta không phải mụ dẫu, chị ta làm ăn đứng đắn, chị ta ở cạnh nhà chùa điểm chữ không có tội gì. Nhân viên trực không hề thay đổi nét mặt. Chắc ông ta đã quá quen những lời khai tương tự, quá quen nước mắt chảy ròng, quá quen tất cả vì đã bị lừa gạt quá nhiều. Thành thử ông ta hết xúc động. Ông biên chép như cái máy. Biên xong, nói một câu duy nhất “Về ngồi chỗ cũ đi, rồi mai tính”. Câu duy nhất đó, ông ta nói với mọi người. Nghĩ cũng tội nghiệp cho ông ta.

Nhưng Trần Long áy náy vô cùng. Nó quên cả thân nó, nó thương chị đàn bà, thương đứa con nhỏ chị nằm dưới nền gạch ngù ngon lành. Muỗi nhà tù đốt no nê, nó không thèm cựa quậy. Và chị đàn bà ngồi gục đầu

trên gối, chẳng buồn đuổi muỗi giùm con. Người thiếu nữ khác, mắt sưng mọng, khai rằng ở tỉnh lên trọ học chưa kịp khai sổ gia đình. Nhân viên trực ghi lời khai của cô rồi ngoắt tay cho cô ngồi chung ghế với đám đàn bà con gái.

Cô ta nhất định không ngồi. Vì cái ghế nhân viên trực bảo cô ta ngồi, rất lũ gái điểm, nói cười nham nhở, coi chuyện bị bắt như chuyện tiếp khách làng chơi. Cô ta cứ đứng. Nhân viên trực bắt cô ta ngồi. Cô ta òa lên khóc. Lũ gái điểm mĩa mai cô ta. Cô ta uất đập đầu vào tường. Nhân viên trực tỉnh khô. “Thôi mà, đừng giả đò nữa, em út”. Thiếu nữ lè lưỡi, đặt giữa hai hàm răng. Khi cô ta sắp quyết định tự vẫn để khỏi bị nhục thì có người phát giác kịp. Nhân viên trực vội đứng lên, dìu cô ta ra khỏi phòng. Người ta dùng sức đặt cây dừa sắt vào hàm cô ta. Hình như, cô ta được đưa về nhà vì khi nhân viên trực trở vô tiếp tục công việc, Trần Long không thấy người thiếu nữ khốn nạn đó nữa. Nó càng đứng lâu, càng nhìn tận mắt nhiều nghịch cảnh thâm hơn. Bỗng một bàn tay đặt nhẹ lên vai nó:

- Lạ lắm à?

- Vâng.

- Bị bắt tội gì?

- Tôi cãi lại thầy giáo.

- Vào đây ngồi nói chuyện thú hơn đứng nhìn. Nhìn riết, cậu sẽ nổi điên.

Người vừa nói với Trần Long kéo tay Trần Long rời khỏi cánh cửa hẹp. Nó dúm vai Trần Long bắt Trần Long

ngồi trên bục xi măng nhơ bẩn và lạnh lẽo.

- Hút thuốc không?
- Tôi không biết hút thuốc.
- Đỡ vài điếu, thuốc lá ở đây quý lắm. Tên cậu là gì?
- Long.
- Họ?
- Trần.
- Chũ lót?
- Không có.
- Cậu kể chuyện cậu bị bắt đi.

Trần Long gặp người đồng cảnh ngộ lại có vẻ tử tế bèn thuận cho bạn tù nghe chuyện mình. Bạn tù chép miệng:

- Thằng thấy cậu hại đời cậu rồi.
- Đúng thế.
- Tên tôi là Hùng, Lê Hùng, tôi quan sát cậu từ buổi chiều, biết cậu không phải dân “bụi đời”. Cậu đã nghe tên tôi lần nào chưa?
- Anh bị bắt về tội gì?
- Tôi hỏi, cậu chưa trả lời, đã vội hỏi lại.
- Tên anh trùng với tên một tay anh chị khét tiếng.
- Cậu biết gì về tên anh chị đó không?
- Báo chí tả hấn khiếp lắm
- Hấn không khủng khiếp lắm đâu, nhất là đối với những người như cậu. Hấn đang ngồi nói chuyện với cậu đó.

Trần Long giật mình:

- Anh... anh... là Lê Hùng?

Lê Hùng chậm rãi:

- Phải, tôi là Lê Hùng.

Và để Trần Long khỏi ngỡ ngàng, Lê Hùng vội nói:

- Tôi nghĩ tội nghiệp cho cậu. Tôi thì quen cảnh này rồi, tôi có thể nằm dài trên cái bục xi măng như bên kia, ngủ một giấc dài đầy đủ chiêm bao, mộng mị.

Nó vỗ vai Trần Long:

- Tôi nhớ lại mấy năm về trước, hôm đầu tiên vào phòng tạm giữ, tôi cũng bồn chồn như cậu, bồn chồn hơn là đảng khác. Sau này nó quen đi. Tôi không mong cậu bị vào Chí Hòa đâu. Nhưng vào Chí Hòa, người nó bớt căng thẳng vì mình đã biết tội của mình, đã biết chắc ngày về. Đấy cậu xem, đời nó chó má vậy đấy, cứ học đòi "dân chủ" một tí là mang tội vào thân. Thì cậu rán chịu thẳng thầy của cậu nó bảo các cậu là cu ly có phải đỡ khổ không?

Trần Long thấy bớt bồn chồn, lo lắng. Nó hỏi Lê Hùng:

- Anh bị bắt ở đâu?

Lê Hùng nhếch mép cười:

- Ở nhà, lúc tôi đang nghe Connie Francis hát bản "*Where the boys are?*"

Trong bóng tối, Trần Long không nhìn nụ cười của Lê Hùng, cũng chưa nhìn rõ khuôn mặt tên du đảng khét tiếng, song nó đoán được rằng, khuôn mặt Lê Hùng dễ thương vì giọng nói trầm ngâm một cách lạ lùng. Lê Hùng ăn nói lại lịch sự. Du đảng mà không hề vắng tục chửi thề, mặc dù, chỉ ăn tục chửi thề ở phòng

tạm giữ.

- Chắc anh học khá lắm nhỉ?
- Thường thôi.
- Anh ở nhà tại sao chúng dám bắt anh?
- Tại là du đảng.

Lê Hùng cười thành tiếng:

- Tại tôi làm đàn anh. Cảnh sát Sài Gòn biết tiếng tôi làm du đảng nhưng không hề đi hiếp dân, cướp giật, đánh chém mướn. Tôi không thích học hành thì đi làm du đảng. Khổ nổi, thỉnh thoảng lại có thằng đàn em làm bậy. Và mình phải hứng tội giùm nó. Cậu biết sao chưa?

- Tôi không biết.

- Một là thằng đàn em bỏ trốn. Hai là nó mẹ già em đại. Ba là nó sợ “tù con so” dễ bị úm. Bốn là cảnh sát ghét nó sẽ “hành” nó điều đứng. Làm đàn anh phải biết thương đàn em, phải chịu tội giùm nó. Tôi được cảnh sát nể nên họ để tôi yên. Họ sợ “hành” tôi, khi tôi ra, sẽ tía họ. Tôi vào tù nhiều nên bọn tù yêu quái trong “ấp” kiêng mặt. Vào tù hay vào phòng tạm giữ tôi đều làm cha cả. Bởi vậy, mới dám hứng tội giùm đàn em. Vụ này nhỏ thôi. Tôi “tỏ thiện chí” với cảnh sát, ngoan ngoãn tới đây, ngoan ngoãn vào nằm đây. Tôi muốn ngồi ngoài kia cũng không khó nhưng ngồi ngoài đó tôi ngứa mắt sẽ đánh cảnh sát mất.

Để Trần Long tin lời mình nói, Lê Hùng bước ra cửa phòng gọi lớn:

- Ê, ê, bỏ tèo, xin tí lửa chẳng?

Nhân viên trực đang hí hoáy ghi chép, vội ngẩng đầu nhìn vào phòng chính. Rồi ông ta đứng lên, đi tới, móc hộp quẹt đưa cho Lê Hùng.

- Cầm lấy xài đi, lát trả tao.

Lê Hùng đỡ chiếc bật lửa, nháy mắt, nói thầm:

- Nhờ đứa nào mua giùm ổ bánh mì thịt đi, bỏ tèo.

Nhân viên trực gật đầu. Lê Hùng trở về chỗ cũ. Nó rút thuốc, bật lửa, mỗi điếu Pall Mall. Bây giờ thì Trần Long đã nhìn rõ khuôn mặt Lê Hùng. Khuôn mặt không hề có một vết sẹo. Nó có vẻ một thi sĩ hơn là một du đảng. Đốm lửa tắt vội. Trần Long cũng chỉ mới biết vậy.

- Lát nữa cậu được ăn bánh mì. Tôi sẽ bắt nó mua xá xị cho cậu uống. Thằng ngồi trực ngoài kia tên là Bảy. Nhà nó ở Bàn Cờ. Nó "rét" tôi lắm. Sai gì cũng được. Cậu tưởng chúng nó không sợ chết à? Du đảng thường thường là bọn tiểu nhân, khó dễ với chúng, ở tù ra ngoài, nó đâm lén mấy hồi. Thằng nào có vợ con mà chẳng "rét". À, để tôi nói cho cậu hay. Chắc mai tôi về đấy. Tôi "tò thiện chí" thì chúng nó miễn đưa tôi đến phòng dự thẩm. Tôi sẽ "gửi" cậu ở đây. Rùi cậu bị vô "ấp", tôi sẽ đi "tắt" cho cậu, nhờ bọn yêu quái trong "ấp" che chở cậu. Cậu đừng lo.

Trần Long nắm chặt lấy tay Lê Hùng:

- Anh thương tôi quá.

Lê Hùng để mặc Trần Long nắm chặt lấy tay mình. Nó dụi dằm:

- Cậu biết tại sao không?

- Không.

- Tại vì nhìn cậu tôi nhớ lại hình ảnh tôi, nhớ tâm sự tôi mấy năm về trước.

Nó gỡ tay Trần Long ra:

- Thôi cậu nằm nghỉ đi.

Bên ngoài phòng phụ, tiếng ồn ào lắng lại. Khuya rồi. Nhân viên trực mở khóa cửa:

- Này Hùng, ra mà nhận.

Lê Hùng ra lấy ổ bánh mì và trả cái bật lửa. Nó nhăn nhó thêm:

- Nhớ cho đồ uống nhé!

Cánh cửa lại khép chặt. Lê Hùng dúm ổ bánh mì vào tay Trần Long:

- Cậu ăn đi.

- Tôi không đói.

- Cứ cầm lấy, bao giờ đói thì ăn. Ở đây lâu chỉ được ăn cơm trắng hột vịt chiên, cậu sẽ thèm thưởng đủ thứ.

Trần Long cầm ổ bánh mì nhét vào túi quần. Nó lại mon men ra cửa nhìn qua mấy cái song sắt. Bọn điếm đấu hót mỗi miệng giờ nằm lăn đẫy sàn gạch, ôm lấy nhau, ngáy đều đều. Đám thanh niên ngồi bó gối hay dựa lưng vào tường ngủ gà, ngủ vịt. Người nào không thể ngủ được thì hút thuốc lá luôn miệng, chốc chốc lại nhìn cái đồng hồ treo trên tường. Thời giờ đi chậm không tưởng tượng nổi, như nó lùi lại rồi đứng im rồi lùi lại. Nhân viên trực khác tới, dở sổ xem soát một lát. Bọn ngủ gà tỉnh như sáo hồi hộp theo dõi. Nhưng cuốn sổ gấp lại. Nhân viên trực rút thuốc lá hút. Tất cả thờ dài và tiếp tục vừa ngủ gà vừa hy vọng trời chóng sáng.

Có người hút hết thuốc thơm xin thuốc đen hút. Thuốc đen hết, họ lượm những mẩu đã dập tắt gõ ra rồi lấy giấy vê lại hút. Hút cho đỡ sốt ruột, cho đỡ lo lắng. Hút để đốt thì giờ.

Ngoài lộ, tiếng nhạc ngựa đã vang vào. Giờ giới nghiêm chấm dứt. Xe đồ, xe xích lô máy, xe thổ mộ từ ngoại ô lũ lượt vô thành phố. Tội nhân thức dậy nhìn qua khung cửa hẹp. Bóng tối còn dày lắm. Lại một nhân viên trực khác đổi phiên. Chưa có ánh sáng của kẻ được tha bổng. Phòng phụ luôn nhộn nhịp như buổi tối hôm trước.

Đi đái, đi ỉa luôn xoành xoạch. Và đấu hót liên chi hồ điệp. Thằng ma cô hỏi con điểm ngủ ngon không. Con điểm quẹt dãi mép chửi thể muối phòng tạm giữ tôi bởi.

Cứ thế, kim đồng hồ rồi cũng phải thẳng tắp. Kim nhỏ chỉ số 6 kim dài chỉ số 12. Tội nhân thay phiên nhau đứng dậy vươn vai ngáp. Sàn phòng đầy đèn, nước miếng và tàn thuốc lá. Trần Long lùi thúi bước về bực xi măng, nơi Lê Hùng đang nằm ngủ ngon lành. Nó mệt quá, ghé cạnh tên du đảng khét tiếng, thiếp đi. Nhưng chẳng mấy chốc, Trần Long vụt tỉnh. Những con gián bò cả lên cổ lên mặt nó. Những con gián vốn đã hôi hám, sào huyết của chúng lại ở cầu tiêu trong phòng nên càng hôi hám hơn. Trần Long vùng dậy lấy tay phui gián. Gián chui vào ống quần mò mẫm đùi nó. Khi đuổi xong gián, Trần Long ngửa tay, nó nôn ra toàn nước miếng chua. Và tay nó có cả mùi phân và

nước tiểu.

Lê Hùng cựa quậy:

- Gì đấy cậu?

Trần Long ú ớ đáp:

- Gián, gián anh ạ!

Lê Hùng mở bừng mắt:

- Chúng nó chào đón cậu đấy. Bọn gián khốn nạn, lưu manh lắm. Chúng nó đánh hơi biết đứa nào là tù "con so" để "làm quen". Bọn gián này chui rúc trong cầu tiêu. Chúng nó hôi không thể tưởng nổi. Cậu đã sờ tay vào chúng nó chưa?

- Rồi?

- Vậy đừng tò mò đưa tay lên mũi. Toàn mùi phân tiểu thôi.

- Tôi đã ngửi rồi.

- Cậu có bị nôn ọe không?

- Có.

- Tội nghiệp cậu. Còn chai xá xị cậu chưa uống. Lấy mà rửa tay đi.

Trần Long nghe lời Lê Hùng, nó dốc chai xá xị rửa tay rồi móc khăn mùi xoa lau khô. Lê Hùng hỏi:

- Bạn nào mang ve dầu Nhị Thiên Đường cho xin chút coi.

Có tiếng trả lời:

- Em có đây.

- Chú là ai?

- Tư ba búa đây, thưa đại ca. Em nhận ra anh rồi. Em là đàn em của Dậu Ruby.

- Chú bị "vỗ" bao giờ?
- Hai hôm nay, anh ạ!
- Đưa ve dầu Nhị Thiên Đường đây.
- Dạ, dạ...

Từ ba bữa đưa ve dầu cho Lê Hùng. Nó mở nút bảo Trần Long ngửa bàn tay, đổ dầu xuống:

- Cậu xoa tay rồi xoa lên cổ, lên mặt, chịu nóng chút xíu, mùi hôi hám sẽ mất.

Nó thở dài:

- Nhưng mùi hôi hám khó bay khỏi tâm hồn cậu. Không hiểu sao, gặp cậu, tôi thương cậu vô cùng.

Trần Long đã thoa dầu theo lời Lê Hùng dặn. Bây giờ, nó ngửi được một thứ mùi vị khác, không thơm, không thối nhưng man mác dịu dàng. Đó là mùi thơm của tình người. Mùi thơm đó làm Trần Long ứa nước mắt. Nó ôm chầm lấy Lê Hùng:

- Anh thương em quá.

Lê Hùng vuốt ve Trần Long như một người chị vuốt ve đứa em gái vừa bị tình phụ:

- Cậu đừng khóc, con trai không nên khóc. Cậu nên hút một điếu thuốc lá đi.

Trần Long vẫn ôm chặt Lê Hùng, và nước mắt nó ứa ra. Lê Hùng rút khăn thấm nước mắt cho Trần Long, vỗ về:

- Ở chỗ hôi hám này, cậu khóc lóc, tôi sợ phí nước mắt.

Lê Hùng cầm điếu Pall Mall vào môi Trần Long. Nó gõ nhẹ Trần Long ra, bật lửa cho Trần Long mỗi thuốc.

- Hút đi, hút đi sẽ quên hết tất cả nỗi đắng cay đang dày dụa cậu.

Trần Long hít một hơi. Nó chưa hút thuốc lá bao giờ mà tự nhiên thấy khói thuốc Pall Mall nhẹ nhõm, sáng khoái, đưa hồn nó chơi vơi thoát khỏi phòng tạm giữ. Nó không bị sặc sụa ho ọe. Nó cảm giác hương khói thuốc là cơ hồ hương khói tình thương của Lê Hùng.

Tên du đảng khét tiếng ngồi cạnh nó. Hai đứa cùng hút thuốc. Khói thuốc lan tỏa khắp căn phòng chật hẹp. Khiến những đứa khác thêm nhỏ dãi. Lê Hùng quăng bao thuốc chưa bóc cho Tư ba búa:

- Chú hỏi anh em nào thêm hút thì cứ việc hút.

Trần Long lại mon men ra cửa phòng. Các tội nhân đã được mời ra khỏi phòng phụ để đi đái, đi ỉa và rửa mặt ổn áo. Ổn ào trong hy vọng. Người ta vươn vai, ngáp, sửa soạn những câu từ biệt nhau. Cửa phòng chính được mở. Người cảnh sát già, răng đen, lách đầu vào:

- Tư ba búa đâu?

Giọng ông ta què mùa, nặng chình chịch, một thứ giọng của miền bể xứ Bắc. Tư ba búa thưa lớn:

- Tôi đây, xếp.

Người cảnh sát già được bốc lên hàng “xếp” sướng lắm nhưng vẫn át giọng Tư ba búa:

- Xếp cái con khi, mày ra tao nhờ chút việc.

Tư ba búa dập tắt điếu thuốc, bước vội ra. Những thằng vào tù quen mà không phải dân “chì”, luôn luôn ngoan ngoãn. Như thế đỡ bị thiệt thòi.

- Mày cầm chổi quét dọn phòng này đi.

- Dạ.

- Mẹ kiếp, khạc nhổ bữa bãi quá. Có trách móc lại bảo cảnh sát chửi bới và thù oán. Phòng tạm giữ chứ đâu phải bãi chó ia.

- Thưa xếp, mất vệ sinh quá thể.

Người cảnh sát già nói:

- Mà quét sạch đi, chiều nay được tha đấy con ạ! Bạn sau đừng có dắt búa theo nghe con. Dắt một cái búa đã đủ tù rồi, con lại dắt những ba cái.

Tư ba búa lượm chổi moi móc tàn thuốc giấy vụn rất kỹ lưỡng. Người cảnh sát già lại réo:

- Thằng mới vô đâu?

Lê Hùng vỗ vai Trần Long:

- Cậu đó.

Trần Long đáp:

- Tôi đây.

Lê Hùng trấn tĩnh Trần Long:

- Nó sai cậu làm gì đấy. Đừng sợ. Tôi có thể xin miễn cho cậu nhưng muốn cậu tận hưởng những kỷ niệm ở phòng tạm giữ. Thôi ra đi. Chừng nào nó đánh cậu tôi sẽ lo giùm.

- Ra tao nhờ chút việc.

- Dạ.

- Mà múc nước rửa cầu tiêu đi, hôi quá sức.

- Dạ.

Người cảnh sát già tiếp tục sai phái:

- Quái xế đâu?

- Dạ.

- Ra xách nước lấy giẻ lau sàn phòng.

- Dạ.

- Những thằng khác ra cả ngoài, chia làm hai tốp.

Tốp đi rửa cầu tiên công cộng, tốp quét dọn các phòng.

- Dạ, dạ... đi ngay đây xếp!

Lê Hùng hỏi:

- Còn tôi sao, xếp?

Người cảnh sát già bĩu môi:

- Mà y hả Lê Hùng? Mà y ra ngoài kia mà hút thuốc lá.

Cám ơn ông đội Hạnh nhé. Các cháu mạnh khỏe chứ, ông Hạnh?

Người cảnh sát già gắt:

- Nỡm, bây trò bú dù, ra ngồi khểnh đi cho chúng quét dọn phòng.

Lê Hùng nhếch mép cười:

- Ra liền đây... Hôm nay, ông đội khó tính ghê.

Nửa giờ "lao công tập thể" đã xong. Bọn tội nhân phòng chính lại bị lừa vào. Cánh cửa khóa chặt. Tội nhân phòng phụ, bây giờ, ngồi nghiêm chỉnh trên những chiếc ghế dài. Đồng căn cước xếp cao lù lù trên bàn. Chưa tới giờ làm việc, nhân viên ngồi hút thuốc lá. Đúng 8 giờ, ba nhân viên mới bắt tay vào bút, sổ.

- Trần Văn Vàng.

- Dạ.

- Sinh năm 1940 hả?

- Dạ.

- Ngồi ra góc kia.

Nhân viên cảnh sát dùng bút chì đỏ khoanh tròn năm sinh của Trần Văn Vàng.

- Nguyễn Thị Hai.

- Dạ.

- Ngồi ra góc kia.

Hơn một tiếng đồng hồ, nhân viên phân loại xong thành phần tội nhân: đi trong giờ giới nghiêm, khách làng chơi, đi điểm, chủ chứa, không sổ gia đình, thanh niên tuổi quân dịch. Những người đi trong giờ giới nghiêm được dẫn khỏi phòng đi lẩn tay và nhận biên lai đóng tiền phạt rồi về. Thủ tục lẩn tay khá lâu. Mãi đến 11 giờ 30 mới ra khỏi quận. Không ai được giáo dục một lời rằng tại sao bị bắt, tại sao không nên đi trong giờ giới nghiêm, đi trong giờ giới nghiêm trong tình trạng khẩn trương nguy hiểm như thế nào, tại sao chính phủ phải giới hạn lưu thông ban đêm... Những người không sổ gia đình cũng được xử như những người đi trong giờ giới nghiêm.

Bọn đi điểm, chủ chứa được đưa lên xe, giải tới phòng dự thẩm ở tòa án. Bọn thanh niên trong tuổi quân dịch, anh nào có giấy miễn hoãn dịch được tha về. Anh nào không có, qua phòng an ninh. Rồi được chở sang quân vụ thị trấn.

Nhân viên làm việc như một cái máy, không phải nhanh đâu, mà là đều đều, quen tay khỏi cần suy nghĩ. Mười hai giờ, còi hự. Bọn tội nhân phòng chính chưa được hỏi han. Nhưng được thêm cơm trắng hột vịt chiên. Cơm trắng hột vịt chiên kéo dài cả tuần thì

đúng là một cực hình. Trần Long nghĩ tới chuyện rửa sàn phòng buổi sáng, uất ức không thấy đói. Lê Hùng an ủi nó:

- Ăn đi cậu, cứ coi cơm tù ngon đi, tự nhiên nó ngon. Rồi có những điều mình không thể chấp nhận nổi cũng phải chấp nhận. Sống là thế, là chấp nhận cả sự hữu lý lẫn sự vô lý, nhất là sự vô lý trong phòng tạm giữ, trong nhà tù. Cậu đã vào đây hãy đem sự thông minh của cậu mà tiếp thu những bài học trường đời. Chuyện thăng giáo sư của cậu là chuyện phụ, sẽ tính sau. Không đói thì thôi, đói thì ăn đi.

Trần Long rưng nước mắt:

- Không biết hay tin tôi vào tù, bố mẹ tôi đối xử tôi ra sao?

Lê Hùng lắc đầu:

- Cái đó tôi chịu. Còn tùy bố mẹ cậu.

- Bố mẹ tôi thương tôi lắm.

- Vậy thì sợ quái gì.

Lê Hùng móc túi ra cái bật lửa Zippo. Trưa nắng, ánh sáng tìm cách len lỏi vào phòng chính. Trần Long đã nhìn rõ khuôn mặt Lê Hùng. Nó giống hệt một nhân vật chính trong cuốn phim tàn bạo. Lê Hùng có dáng dấp người hùng. Nó đẹp. Đẹp khỏe và ngang tàng như Burt Lancaster, Kirk Douglas, Marlon Brando, Paul Newman, James Dean, Georges Peppard chứ không phải đẹp trai kiểu công tử bột như Elvis Presley, Pat Boone, mặt lúc nào cũng thộn ra chất nhà quê và búng ra sữa tươi trắng ngần. Lê Hùng đưa cái bật lửa cho Trần

Long. Chiếc bật lửa khắc hai chữ LH và đồ chì hình một hiệp sĩ trên mặt vỏ.

- Tôi tặng cậu làm kỷ niệm. Hiện nay, tôi chưa có chỗ ở nhất định, nên chưa có số nhà. Tôi muốn tậu một căn nhà nhưng chưa lo đủ tiền. Chắc chắn, chiều nay tôi chia tay cậu. Cậu giữ cẩn thận chiếc bật lửa của tôi, ra ngoài gặp sự phiền phức, cậu chịu khó la cà ở mấy snack bar đường Lê Lợi và đặt chiếc bật lửa lên bàn cho mọi người nhìn rõ cái hình đúc bằng chì, đàn em tôi sẽ nhận ra cậu. Và chúng ta sẽ gặp nhau. Tôi phải gửi cậu, gửi chiếc bật lửa của tôi với bọn “cơm” mới yên tâm ra về được.

Trần Long bỏ chiếc bật lửa vào túi. Nhân viên trực đã tới thu đĩa muống. Thấy hai đĩa của Trần Long và Lê Hùng còn nguyên, ông chửi đồng:

- Mẹ kiếp, chê cơm canh sát à? Vào Chí Hòa ăn cơm với cá thối các con ạ!

Lê Hùng hỏi vọng ra:

- Cha nào đó? Lê Hùng đây, tụi này no ứ đêch muốn đớp chứ đâu sợ chê cơm canh sát.

Nhân viên trực dụ giọng:

- Lê Hùng đấy à?

- Ừ.

- Tưởng thằng nào chê, ai dè mày. Muốn ăn gì, tao nhờ người đi mua cho.

- Ơn muốn hỏi một chút thôi.

- Tao nghe đây.

Lê Hùng kéo Trần Long ra cửa. Cánh cửa được mở

rộng. Hai đứa bước ra phòng phụ. Lê Hùng chỉ Trần Long, giới thiệu:

- Biết thằng này không?

- Biết.

- Nó là em họ tôi, con nhà lành, học sinh đảng hoàng, tại sao cảnh sát bắt nó?

- Họ nhờ bọn tao mà.

- Ai nhờ.

- Sở Nghiên Cứu Chính Trị.

- Có văn thư không? Có chữ ký ông Tuyển không?

- Mà y rành việc hành chính dữ ă. Làm gì có văn thư, gởi mồm mà. Tao hiểu rõ vụ này. Em mà chống thằng thấy nó. Thấy nó muốn dọa nó, nhờ bọn tao giam nó vài ngày cảnh cáo. Rồi sẽ đến đây giả đồ xin tha cho nó. Chứ không sức mấy nó được nằm đây. Nó là dân phá hoại chế độ chính cống, cho mà y hay, nó sẽ nằm dưới hầm biệt thự của đại úy Nguyễn Thiện Dzai và nhữ đò n rồi.

- Trăm sự nhờ bác Tài đó.

- Yên chí, nó không bị “khai thác” đâu. Ông cò ra lệnh rồi, chủ nhật này tha nó.

Lê Hùng móc ví, rút hai tờ giấy năm trăm, đưa cho nhân viên Tài:

- Nó muốn ăn gì, bác mua giùm. Tôi gửi nó chiếc bật lửa, bác đừng để ai lột của nó.

Nhân viên Tài phân vân:

- Mà y đưa nhiều quá.

- Còn dư tôi tặng các cháu đi coi hát.

- Mày làm vậy tao khó nghĩ.

- Khó nghĩ gì? Đứa nào thói mồm, bác cứ bảo tiền của Lê Hùng.

- Được rồi, tao sẽ lo cho thằng em mày chu tất. Chiều nay mày và thằng Tư ba bữa về, cứ tin tao đi. Thôi, giờ chúng mày vô kéo chúng bì tị.

Lê Hùng lại dìu Trần Long vào phòng. Và Trần Long chỉ còn cách ôm Lê Hùng, khóc nức nở:

- Em cảm ơn anh, anh lo cho em nhiều quá, anh thương em.

Bọn tội nhân trong phòng, từ khi biết có núi Thái trước mặt chúng, không đứa nào dám cãi cộ, tranh giành chỗ ngồi, chỗ nằm nữa. Chúng chiêm ngưỡng Lê Hùng như chiêm ngưỡng một trang hảo hán trong truyện Tàu.

- Cậu hay khóc lắm. Tôi đã bảo đừng phí nước mắt ở đây mà.

- Ở đây em mới gặp người như anh. Anh nhận em là em trai của anh đi anh, anh chớ từ chối lời chân thành của em.

Lê Hùng mỉm cười, vỗ nhẹ lưng Trần Long:

- Cậu phải nín đi, hứa đừng khóc thì tôi mới nhận cậu làm em.

- Vâng, em không khóc nữa.

... Lê Hùng ứa nước mắt:

- Anh đã khuyên chú ấy đừng khóc nữa mà giờ đây anh lại khóc.

Bích Thảo thở dài:

- Khóc được là đỡ đau khổ, anh ạ!

Nàng gối đầu lên tay người yêu, nhỏ nhẹ:

- Anh nói nốt chuyện Long đất đi anh.

Lê Hùng vắt tay lên trán:

- Em lại cho anh nghe nhạc đi.

Bích Thảo muốn hỏi "Sao lúc này anh cần yên lặng, bây giờ anh lại đòi nghe nhạc", nhưng nàng không muốn hỏi. Chỉ nghĩ thầm. Lê Hùng, thú thật, sống với anh hơn một năm trời, em chẳng hiểu anh một tí gì. Người ta phân tích du đảng như thế này: du đảng là những thằng có đầy đủ chất hỗn hợp của anh hùng, mất dạy, điên khùng, đều cáng, cao thượng trong mạch máu. Em chỉ muốn trong mạch máu anh có hai chất thôi: anh hùng và khùng điên.

- Cho anh nghe bản "*Tristesse*" của Chopin em nhé!

- Dạ.

Nàng đã rời divan ra chỗ dàn máy:

- Anh nghe bản có lời tiếng Pháp hay nhạc không lời?

- Nhạc không lời.

Bản "*Tristesse*" khởi đầu như một cơn gió buồn nhẹ. Rồi biến dần thành cơn lốc buồn, xoáy tung tâm hồn người nghe. Lê Hùng đã bị cơn lốc buồn của Chopin xoáy tung tâm hồn nó. Nó vật vã trên divan rên rỉ:

- Ôi buồn quá, buồn quá... em tắt nhạc đi, tắt nhạc đi!

Bích Thảo lắc đầu:

- Anh ấy điên thật rồi.

Âm nhạc chết lịm. Hồn Lê Hùng chơi vơi. Căn phòng cơ hồ có tang tóc. Lê Hùng vẫy nhẹ bàn tay:

- Em nằm cạnh anh đi, nằm xuống đây, anh kể, cho em nghe cái chết của người tuổi trẻ.

Bích Thảo ngoan ngoãn nằm chỗ cũ. Nàng hơi lo lắng. Chi sợ Lê Hùng nổi cơn điên, bóp cổ nàng. Nhưng Lê Hùng đã dịu giọng:

- Như thế này, em ạ!

LÊ HÙNG RA KHỎI PHÒNG TẠM GIỮ CÙNG VỚI TƯ ba búa ngay chiều hôm ấy. Trần Long nằm thêm ba ngày ba đêm. Nó có dịp tiếp xúc với đủ hạng đầu trâu mặt ngựa, đủ hạng cận bã của xã hội. Cảnh sát không bắt oan một ai cả. Nói cho đúng thì trăm người mới có người bị oan uổng. Phần đông, những người oan uổng nằm ở phòng phụ. Cái sơ hở của cảnh sát xứ này là không biết đối xử với tội nhân. Thành thử, khi được thả về, tội nhân không thêm lưu ý bốn phận của công dân đối với xã hội, luật pháp. Mà chỉ lưu ý sự oán ghét cảnh sát. Những tội nhân đi trong giờ giới nghiêm, chưa khai sổ gia đình, quên thẻ căn cước đều là tội nhân sống trong những khu nhà lá ở các vùng ngoại ô sinh lây nước đọng, miễn ma quỷ gần người hơn là thần thánh, miễn tà thuyết nhiều môn đệ hơn là chính nghĩa. Ở những vùng ấy, Cộng sản sinh sôi nảy nở. Chúng rình vồ cơ hội để đem tà thuyết nhuộm chính nghĩa. Một chút bất mãn nhỏ, chúng có thừa khả năng thổi phồng thành mối căm thù lớn. Muốn tận diệt loài loăng quăng, không cho chúng biến thành muỗi độc, đó là trách nhiệm của cảnh sát. Vì cảnh sát ngày nào cũng tiếp xúc với dân nghèo nàn, ngu dốt. Phòng tạm giữ chính là thí điểm bài trừ loăng quăng Cộng sản.

Tiếc thay, đã không ai chú ý việc này. Nên những hống hách xằng, những thủ tục kéo dài thì giờ vẫn còn tồn tại ở các phòng tạm giữ, mặc dù, đất nước này đã có mấy lần cách mạng, chỉnh lý. Và mặc dù, các nhà lãnh đạo vẫn nhắc đi nhắc lại rằng, cuộc chiến đấu hiện nay là cuộc chiến tranh ý thức hệ, muốn thắng địch phải tranh thủ được nhân dân.

Trần Long còn có dịp quan sát bốn bức tường đầy máu muối. Muối đốt tù. Tù giết muối bôi máu trên tường. Rồi, trên lớp vôi máu đỏ, những lời cảm hôn được viết sâu xuống lớp vôi trắng bằng kim băng, bằng mảnh chai, bằng móng tay nhọn.

Nhờ Lê Hùng gửi gắm, Trần Long khỏi bị quét dọn cầu tiêu. Ngày đêm dài vô tận. Tự nhiên, nó chịu suy nghĩ và thấy mình lớn lên không ngờ. Buổi chiều rời phòng tạm giữ, Lê Hùng về nhà ngay.

Bố mẹ nó không hề biết chuyện gì. Nó khai theo một người bạn ra Nha Trang chơi vì mấy giáo sư các môn chính đã nhập ngũ. Nhà trường không liên lạc gì với phụ huynh học sinh. Nhà tù cũng vậy. Chuyện nó bị giam giữ vài ngày coi như là chuyện riêng giữa giáo sư Danh và nó. Ban giám đốc nhà trường tưởng nó bị đem ra hội đồng kỷ luật, cảm thấy nhục nên nghỉ học. Trần Long mừng lắm. Hôm sau nó đi học ngay. Ông tổng giám thị thương nó là học trò khá, ngoan ngoãn xưa nay, không hạch hỏi gì nó cả. Trần Long tưởng tai nạn nó qua như một đám mây chì. Vào lớp, nó kể cho đám bạn thân nghe mấy ngày trong phòng tạm giữ. Đám

bạn bắt bình ra mặt. Chúng nó làm dậy mối căm thù của Trần Long khiến nó nhớ nhiều tới Lê Hùng. “Tao mà bị nó “chơi” thế, ông đâm c. vào học nữa. Ông rạch mặt nó cho bỏ ghét.” Một thằng nói thế. “Đ. m. ông xéo tai nó cho nó hết lấy vợ”, thằng khác nói thế. “Tổ sư nó chứ thấy gì lại hại trò một cách đê tiện. Ông mà bị nó xui bắt bỏ tù, ông dẫn nó nát xương sống,” thằng khác nữa nói thế. Trần Long thấy giáo sư Trần Háo Danh là thằng khốn kiếp, đáng xử như đám bạn nó nói quá. Nó nghiêng răng ken két. “Đời không làm anh hùng thì thôi chứ đ. thế hèn được. Sống chịu nhục à?” Trần Long giật mình chộp vào túi quần. Chiếc bật lửa Zippo của Lê Hùng còn nguyên. Nó móc bao Pall Mall, mời bạn bè.

- Mà biết hút thuốc lá rồi ư?

- Nhà tù dạy tao đó.

Nó bật lửa mỗi thuốc.

Hít Pall Mall thì cha quá. Mà đốt giai đoạn nhanh ghê, sửa soạn sấm ống vớ đi, Long ạ!

Nó ngắm nghía cái Zippo.

- Ai cho mày đó?

- Một tay chơi.

- Mày quen nó à?

- Ừ, quen ở trong tù. Nó che chở, bênh vực tao, tao coi nó như anh tao.

Đám bạn xuýt xoa ước ao được vào tù như Trần Long. Nó bỗng cảm thấy hãnh diện quá.

- Tên tao quen trong tù là Lê Hùng.

Đám bạn trầm trồ, kinh ngạc:

- Chúa trùm du đang đó.

- Đúng. Tay chơi hào hoa số một. Không ai ngờ nó là du đang, nếu nó không xưng tên.

- Mà “nhờ” nó rửa nhục giùm đi.

Trần Long gật gù:

- Tao sẽ nhờ. Tao sẽ cắt gân con nhà Danh.

Buổi học hôm ấy, vô tình trùng giờ giáo sư Danh. Nhà mô phạm trẻ tưởng Trần Long và đám bạn thân của nó chưa biết âm mưu chó đẻ của ông ta, nhìn Long hất hàm:

- Sao hôm nay mới đi học hả, mày?

Từ hôm “hạ bệ” Trần Long, nhà mô phạm gọi học sinh bằng mày xưng tao. Lớp học im phăng phắc. Không anh nào dám cự nự. Ai cũng sợ ra hội đồng kỷ luật, sợ bị đuổi phải ra ngoài học tư. Rồi học bạ bị phê xấu đi thi thiếu điểm khó được vớt nếu ban giám khảo căn cứ vào học bạ để vớt. Học sinh ngậm tằm “nhịn” thấy, hy vọng lên đại học “sẽ biết tay nhau”.

Trần Long đứng dậy, khoanh tay lễ phép:

- Thưa thầy em bị tù vài hôm ạ!

Nhà mô phạm khẽ cười ruồi;

- Bị nghi ngờ ăn cắp, hả?

- Thưa thầy không phải, em bị một thằng chó đẻ vu khống. Nó cậy nó làm mật vụ nên đã nhờ cảnh sát xúc em vào phòng tạm giữ.

Nhà mô phạm trẻ tái mặt, sẽ nhún vai:

- Mà cũng đáng lắm. Nhưng bạn sau đừng ăn nói mất dạy trước mặt tao.

- Dạ.

Giờ học nặng nề trôi qua. Giáo sư Nguyễn Hảo Danh ra khỏi lớp, đám bạn của Trần Long vỗ tay ca ngợi.

- Mà chơi cha quá, Long ơi!

- Mà là anh hùng.

- Mà dám chửi nó “chó đẻ”.

Câu chuyện Trần Long bị giáo sư Danh cho vào tù được rì tai khắp lớp. Tất cả xúm nhau lại si và giáo sư Danh và xúi giục Trần Long. Trần Long mím môi:

- Yên chí, yên chí. Chúng mày kín mồm miệng, đừng bô bô, nó để phòng thi hết làm ăn. Tao sẽ vào tù nữa, đ. cần học hành, nhưng tao phải cắt gân thằng Danh.

Chiều hôm ấy, Trần Long la cà ở một snack bar đường Lê Lợi. Nó ngồi uống bia 33, hút thuốc Pall Mall, đặt chiếc bật lửa mặt gắn hình gã hiệp sĩ đúc bằng chì ngựa tênh hênh trên bàn. Trông nó có dáng điệu một tay chơi thành thạo. Nó uống cạn một chai bia rồi mà chưa thấy tên du đảng nào tới “gây sự”. Trần Long toan về. Thì một thằng trạc tuổi nó ngồi bàn đối diện, xô ghế chạy sang. Nó ngậm điếu thuốc Pall Mall, hỏi Trần Long:

- Anh cho mượn hộp quẹt.

Nó bật lửa, mỗi thuốc rồi tung nhẹ chiếc bật lửa trong lòng bàn tay.

- Bật lửa Zippo đẹp quá.

Nó tự ý kéo ghế, ngồi xuống:

- Anh hiền quá, hiền như đất ấy. Thôi khỏi màu mè, anh Hùng bắt tôi “trực” ở đây đón anh. Tôi cá với anh

ấy rằng nhất định anh không tới. Thế mà anh lại tới. Anh có “duyên” với “bụi đời” rồi đấy. Tôi thua cuộc anh Hùng. Bây giờ, tôi dẫn anh đến chỗ anh Hùng.

Trần Long hỏi:

- Sao anh biết tôi tới đây?

Người cầm Zippo đáp:

- Anh phải tới một trong những snack bar đường này. Anh vào snack bar nào cũng “đụng” tụi tôi. Mỗi đứa “trục” một nơi mà.

Trần Long gọi bồi tách tiền. Người cầm quẹt Zippo ngăn lại.

Trần Long từ chối. Người này mỉm cười:

- Anh Lê Hùng muốn vậy. Tên tôi là Sơn. Sơn tai voi. Anh nhìn tai tôi sẽ rõ. Giang hồ tặng tôi hai tiếng đệm đấy. Anh tên Trần Long, dù anh chưa ghi tên vào sổ giang hồ, tôi cũng tặng anh cái biệt danh Long đất.

Trần Long dập đầu thuốc đi:

- Vì tôi hiền như đất?

- Đúng vậy.

Sơn tai voi búng tay. Anh bồi chạy vội lại.

- Ghi sổ anh Lê Hùng nhé!

- Dạ.

Nó đứng lên trước. Trần Long sau. Hai đứa đi ra khỏi snack bar. Sơn tai voi chờ Trần Long ra bờ sông. Nó đậu chiếc Rumi bên này đường, dẫn Trần Long sang bên kia và bước vào Ngân Đình. Lê Hùng quay lưng về phía trong. Nó đang hút thuốc, thả tầm mắt sang xóm làng Thủ Thiêm, mơ mộng. Lúc đấy, nắng đã

yếu ớt. Màu vàng úa của trời phủ trên những lùm cây xanh làm thành một màu tuyệt tác. Lê Hùng đã ví màu tuyệt ảo đó như sự chói với giữa hy vọng và tuyệt vọng.

Sơn tai voi ghé sát tai Trần Long:

- Ông ta mơ mộng đấy.

Nó nói khê:

- Anh Hùng.

Lê Hùng ngoảnh lại. Thấy Trần Long, nó liệng điều thuốc dở xuống sông, đứng dậy, chạy ra bắt tay Trần Long.

- Thế nào cậu, mạnh giỏi chứ?

Trần Long cảm động nghẹn lời. Lê Hùng hỏi Sơn tai voi:

- Chú tóm cổ người em kết nghĩa trong tù của anh ở đâu đấy?

Sơn tai voi hớn hờ:

- Ở Hà Nội, anh ạ!

Lê Hùng gật đầu:

- Cám ơn chú nhé? Thôi chú đi chơi đi, để anh em tôi bàn chuyện một chút.

Sơn tai voi gật đầu chào Trần Long rồi bỏ đi. Lê Hùng vẫn nắm tay Trần Long. Nó kéo Trần Long gần bàn, kéo ghế mời Trần Long:

- Cậu ngồi đi.

- Dạ.

- Uống gì? Làm một ly Martell chẳng?

- Anh cho uống 33.

- Làm chút rượu mạnh. Cậu gặp bối rối hả?

- Dạ.

- Thong thả rồi anh em mình tính. Nhậu nhệu đã.

Lê Hùng gọi bồi đem đồ uống, đồ nhậu. Trời hãy còn sớm nên đồ ăn uống mang ra rất chóng. Hai đứa uống rượu, ăn gỏi sứa. Lê Hùng hỏi:

- Phái cậu gặp bối rối không?

- Vâng

- Gia đình từ chưa?

- Chưa.

- Trường đuổi hẳn chưa?

- Chưa.

Lê Hùng phá ra cười:

- Vậy thì bối rối cái gì?

Nó nhấm nháp miếng sứa.

- À, cậu bị người yêu đá đít về chuyện nằm trong phòng tạm giữ mấy hôm phải không?

Trần Long gượng cười:

- Không phải anh ạ! Mà tại sao anh không gọi em là chú xưng anh?

Lê Hùng tợp một hớp rượu:

- Tại vì cậu chưa là dân giang hồ, tôi chỉ được phép xử cậu như anh em ruột thịt trong nhà thôi. Tình anh em giang hồ nặng hơn anh em ruột thịt, cậu ạ!

Trần Long vỗ lấy câu đó, bảo Lê Hùng:

- Lúc nãy Sơn tai voi bảo rằng em có "duyên" với anh. Hắn còn tặng em cái biệt hiệu Long đất.

Lê Hùng trở mặt:

- Long đất à? Ừ, thằng nhỏ, vua đặt biệt danh. Nó

đặt biệt danh cho cậu hay đấy.

Trần Long nằn nì:

- Anh cho em nhập làng giang hồ đi?

Lê Hùng đưa mắt nhìn sang bên kia sông. Nắng đã chết hẳn. Cái màu tuyệt ảo không còn nữa. Giọng nó buồn buồn:

- Vào làng giang hồ là đi vào nỗi cô đơn, trống rỗng. Cậu ham làm chi cho khổ.

- Em bị cái nhục ám ảnh, chẳng thiết học hành gì nữa. Em phải rửa mối nhục, phải đánh nát mặt thằng thầy em, cái thằng chó đẻ đó.

Lê Hùng biết men phần nộ đã ngấm vào mạch máu Trần Long rồi, nhưng nó không hề biết những kẻ đã làm nó say men phần nộ. Tự nhiên, nó thương Trần Long vô cùng. Nó trầm giọng:

- Bỏ qua đi, được không?

- Không.

- Thế cậu định làm gì?

- Em phải "hạ" thằng đó.

- Rồi ai vào tù cho cậu?

- Em vào tù, em thích vào tù. Sống hèn thì sống làm gì hà, anh?

- Nhịn nhục cho tương lai, đâu phải là hèn. Tội nghĩ giá tôi như cậu, tôi tính cách trả thù độc địa hơn. Cậu coi phim "*Le Comte de Monte-Cristo*" chưa?

- Rồi.

- Thế cậu hiểu chứ, trả thù theo lối ấy mới thâm độc. Có hai cách quật địch thù. Một là đánh nát mặt

nó rơi vào tù. Hai là không cần đánh nát mặt nó nhưng nó vẫn nát mặt mà mình còn nổi tiếng nữa. Cách trên dành cho dao búa. Cách dưới dành cho người trí thức. Cậu chọn cách nào?

- Em chọn cách trên.

- Tại sao?

- Biết mình sống bao lâu mà kéo dài nỗi nhục.

- Cậu phải kiên nhẫn học hành. Cậu đọc *Đông Châu liệt quốc* chưa?

- Dạ.

- Trong *Đông Châu liệt quốc* có nhiều nhân vật đáng để mình noi gương lắm. Nhưng về gương kiên nhẫn chỉ có hai người Việt Vương và Câu Tiễn. Một người nằm gai nếm mật, sáng nào cũng bắt đầy tổ đánh bầy thân thể để nhớ mối thù. Một người ăn cứt kẻ thù, miệng vẫn tươi như hoa mà nuôi thù tái tê cả dạ. Cả hai đều trả được thù và làm nên nghiệp lớn.

- Anh đọc nhiều quá.

- Đọc tầm bảy tám bọ mà. Vậy cậu nhất định trả thù ngay, hả?

- Ngày nào chưa hạ được thằng chó đẻ ấy, ngày đó em chẳng làm được việc gì hết.

Lê Hùng lặng thinh. Trần Long không dám nói thêm. Một lát khá lâu, bóng tối đã xâm chiếm hẳn. Lê Hùng bảo Trần Long:

- Làm ly nữa?

- Thôi.

- Làm ly nữa đi. Ngủ vui một giấc, chẳng còn biết

thù oán ai. Cậu nên nghe anh.

Lần đầu tiên, Lê Hùng xưng anh với Trần Long. Khiến nó thấm thía vô cùng.

- Em có say cũng không quên đâu.

- Cố mà quên đi. Mang hận thù chỉ thêm khổ thân thôi.

- Vậy anh không giúp em?

- Giúp cậu cái gì?

- Giúp em hạ thằng thầy em!

Lê Hùng nhìn thẳng vào mắt Trần Long:

- Anh không muốn làm khổ cậu. Thật đấy, cậu Long ạ! Cậu sẽ ân hận cho mà coi.

Trần Long thở dài:

- Anh không giúp thì em làm một mình vậy.

Nó thấy đám bạn hiện ra từng thằng. Và mỗi thằng nhắc lại những lời đã nói với nó. Trần Long cương quyết:

- Em sẽ hạ nó.

Lê Hùng kêu bồi đem ly mới, rót rượu. Nó ôn tồn bảo Trần Long:

- Uống cho say đi đã.

Trần Long lắc đầu:

- Em không uống nữa. Nhớ hôm trong phòng tạm giữ, anh dặn rằng, ra ngoài hễ bối rối thì tìm anh. Nay em gặp bối rối đến nhờ anh, anh lại bảo uống rượu cho say mà quên đi.

Lê Hùng điềm nhiên:

- Cậu trách anh đấy à? Nhưng cậu có gặp bối rối

đâu.

Trần Long biết nếu không bịa đặt ra cái nguyên cớ của sự bối rối, khó mà Lê Hùng mềm lòng. Nó nói:

- Anh muốn em kể à?

- Cậu kể đi.

- Sáng nay vào lớp nó đem em ra làm trò khi để si nhục thêm. Gặp trường hợp ấy là anh, anh nghĩ thế nào?

- Anh chưa gặp trường hợp nào éo le như thế cả.

- Nói như anh là để lãng chuyện đi.

- Éo le thật mà, không lẽ anh tiếp tay cậu đánh thầy cậu? Phải kè si nhục cậu là đứa khác thì anh sẽ làm cậu thoả mãn ngay. Cậu đừng để ai “bơm”.

Trần Long chột dạ. Nó bình tĩnh ngay:

- Ai “bơm” em?

Lê Hùng cười:

- Dạn trước cậu thế. Để đời nó bơm để tiêu ma cuộc đời. Anh đã bị đời bơm bay bổng lên trời rồi vỡ tan tành lý tưởng. Anh cũng bị đời cho ăn “thịt thỏ” nữa. Rốc cuộc, cậu thấy anh được gì? Anh được cái “sự nghiệp” du đang hôm nay.

Men rượu đã ngấm vào tim phổi, Lê Hùng thao thao:

- Bị đời thả diều mình rồi cắt giây, bị đời cho mình ăn thịt thỏ, cậu sẽ chết nửa cõi lòng. Một nửa cõi lòng còn sống, cậu bất mãn, muốn nổi loạn. Cậu chỉ còn cách làm du đang.

Trần Long hỏi:

- Đấy là lý do à?

Lê Hùng đáp:

- Lý do phụ cả. Cho tới hôm nay, anh cũng chưa hiểu rõ cái nguyên nhân nào đưa đẩy anh vào con đường du đảng. Là du đảng chẳng sướng gì. Anh sợ cậu dính vào chuyện này, nó sẽ dùng thế lực của nó quật mạnh lại cậu. Cậu sẽ rũ tù, Long đất ạ! Ở tù ra, cậu thành người rừng ngay. Cậu bị nhốt chung với toàn bọn đầu trâu mặt ngựa. Chúng nó dạy cậu nên người. Ngực tù có hai con đường. Một lên thiên đường và một xuống địa ngục. Nếu cậu được nhốt chung với các nhà cách mạng, với những nhà trí thức, cậu sẽ lên thiên đường. Nhưng bị nhốt chung với bọn sát nhân, bọn hãm hiếp đàn bà con gái, bọn du thực, trừ khi cậu là thánh, chứ là người, anh cam đoan cậu sẽ xuống địa ngục. Anh không muốn cậu xuống địa ngục, anh thương cậu, thương cậu như thương một hình ảnh lạnh lặn của anh những năm xưa, cậu hiểu không?

Trần Long chớp mắt thật mau:

- Em hiểu, em hiểu...

Lê Hùng nói tiếp:

- Thương cậu, anh sẽ chiều cậu. Anh cho bọn các ké tát tai thằng thầy của cậu mấy cái trước mặt cậu, trước mặt bạn bè cậu, chắc cậu bằng lòng chứ?

- Em muốn chính tay em "bóp" nó.

Lê Hùng cười bắn cả đồ ăn ra:

- Cậu còn trẻ con thật. Anh bày cho cậu trò này tuyệt diệu nhất. Cậu sẽ sắm vai anh hùng. Và thằng thầy của cậu sẽ ân hận tới già. Làm cho nó ân hận là

cách rửa nhục thâm thúy.

- Anh nói đi.

- Bọn các ké đánh nó, cậu nhào vô bênh. Anh dàn cảnh để cho bọn các ké chạy hết.

Thấy Trần Long không vừa lòng, Lê Hùng nhún vai:

- Du đang mà bắt được con gái nhà lành làm người yêu cũng nhờ trò này đó. Khi người hiệp sĩ đuổi bọn du đang chạy dài, hẳn ta có quyền gần gũi người đẹp một cách có chính nghĩa. Người đẹp sẽ cảm ơn nó. Nó gần người đẹp, tán tỉnh mấy hồi. Chỉ trừ mấy thằng ngu thì không đáng kể, chứ gần người đẹp là tán tỉnh được, hoặc chóng hoặc lâu.

Trần Long cố nài nỉ:

- Anh cho em được cái vinh dự hạ nó trước mặt bạn bè em.

- Rồi cậu vào tù?

- Vâng.

- Rồi cậu bước xuống địa ngục?

- Vâng. Bước xuống địa ngục như anh.

Lê Hùng đập nhẹ tay trên mặt bàn:

- Thôi, đành để phụ lòng cậu vậy. Anh không hứa giúp cậu vụ này đâu. Cậu thích làm thì cứ làm. Nhớ rằng khi cái còng số 9 khoá tay mình lại, khi chiếc xe bít bùng chở mình từ nhà tù ra toà án, kể từ lúc đó, mình không còn tương lai, không còn được nghĩ đến tương lai nữa.

Trần Long gật gù:

- Tương lai há, anh? Danh từ ấy mơ hồ lắm, nó cũng

mơ hồ như hiện tại, như dĩ vãng của chúng ta. Được, anh không giúp thì em nhờ người khác. Phòng tạm giữ đã dạy em khoẻ ra. Bị sỉ nhục phải rửa nhục ngay. Thôi, em về.

Và nó móc chiếc bật lửa Zippo đặt lên bàn:

- Em trả lại anh đó.

Nó lăm lăm bước ra. Lê Hùng không thềm nhúc nhích. Tên trùm du đảng trông theo, đôi mắt nó ngập đầy niềm thương hại.

Lê Hùng gọi bồi tính tiền. Nó bỏ Ngân Đình sang một tiệm khiêu vũ bên Chợ lớn tìm Sơn tai voi. Vì nó biết chắc Sơn tai voi “thường trực” ở đây để giữ an ninh cho tiệm, ăn lương tháng. Lê Hùng giao nhiệm vụ mới cho Sơn tai voi. Là trông chừng mọi hành động của Trần Long. Sơn tai voi và đàn em của nó điều tra giờ giấc dạy học, về nhà, đi chơi của giáo sư Danh. Nó biết, thế nào Trần Long cũng hạ giáo sư Danh ở ngay trong lớp học.

Quả nhiên, Trần Long rửa nhục ngay tại chỗ nó bị bêu nhục. Giờ dạy của giáo sư Danh, nó vào lớp trễ. Nó ngạo nghễ như một thú thú trong “*Black-board Jungle*”. Nó ra lệnh khép các cửa sổ lại. Đám bạn thân của nó sốt sắng nghe lời ngay. Cả lớp căm giáo sư Danh, vui sướng chờ hình phạt mà người anh hùng của chúng nó sắp trừng trị kẻ thù tinh thần của chúng nó. Trần Long đóng cửa ra vào, khoá trái và thủ chìa khoá trong túi. Nó bật diêm lên, xách mé hỏi giáo sư Danh:

- Ông biết chuyện gì sắp xảy ra chưa?

Giáo sư Danh ngồi bất động trên ghế, tay chân run lấy bầy. Trần Long nhếch mép cười:

- Tôi chỉ xin ông đối xử với chúng tôi cho đúng tư cách ông thầy đối với học trò. Thế mà ông thù học trò của ông. Ông đưa tôi ra hội đồng kỷ luật đã đủ cho tôi nhục nhã rồi. Nhưng ông vẫn chưa bằng lòng. Ông cậy ông làm cho bác sĩ Tuyển, ông nhờ cảnh sát bắt tôi, giam tôi mấy ngày trong phòng tạm giữ.

Như công tố viện buộc tội bị can, Trần Long chững chạc lên án giáo sư Danh bằng giọng nói đầy nghiến. Giáo sư Danh mím môi:

- Mày sẽ hối hận.

Trần Long rít qua kẽ răng:

- Tao không hối hận đâu. Nếu mày hiểu phòng tạm giữ có những con dán chui từ cầu tiêu lên mò mẫm thân thể tao, mặt mũi tao. Nếu mày hiểu phòng tạm giữ có bốn bức tường nham nhở máu và đầy dẫy những nét căm thù. Nếu mày hiểu một đứa con ngoan ngoãn, một đứa học trò chăm chỉ đứng đắn như tao bị chùi phòng, rửa cầu tiêu, bị giam chung với du đang, ăn cắp lưu manh đầu đường xó chợ, mày sẽ thấy tao không còn một chút xíu ân hận khi đối xử với mày.

Lớp học im phăng phắc, Trần Long tiếp tục buộc tội. Nếu tao là thằng phá hoại chế độ, thì hôm nay tao đang nằm trong xó tối của phòng tra tấn của tên mật vụ Nguyễn Thiện Dzai. Nhưng tao chưa tới số, mày nghe chưa. Trời còn nương tao nên, không những tao được tự do mà còn biết rõ âm mưu đê tiện của mày.

Giáo sư Danh vùng dậy:

- Mày sẽ rũ tù con ạ!

Trần Long tiến gần tới chỗ giáo sư Danh:

- Tao đã ở tù, đã thấm thía rồi. Tao không sợ gì nữa.

Nó hướng mặt về phía bạn bè:

- Nó nhận tội nó xúi cảnh sát nhốt tôi, anh em biết rồi đấy nhé!

Cả lớp vẫn im phăng phắc, Trần Long dọa:

- Anh em tao vây mày rồi. Đừng thằng nào hó hé phản thù "ăn điểm" nghe!

Nói xong, nó rút nhanh chiếc dây lưng da khoá đồng cời nút sẵn ra. Nó cuộn hai vòng vào tay, quất đầu khoá xuống mặt giáo sư tới tấp. Chưa có cảnh học trò nào đánh giáo sư ngoạn mục bằng cảnh này. Thấy không kêu cứu chỉ giờ tay đỡ đòn. Học trò quát thầy không chút xót thương. Nó quất liên tiếp, quất say sưa như kẻ say đòn thù. Đến nổi mặt mày, đầu tóc giáo sư Danh bê bết máu. Ông ta đau quá, nằm gục đầu xuống bàn, hết chống đỡ.

Trần Long xỏ dây lưng vào quần. Nó bước gần thêm, lật mặt giáo sư Danh lên. Nó gõ ống tay áo sơ mi ngắn tay, lấy ra lưỡi dao cạo râu:

- Tao đã hứa rạch mặt mày mà...

Trần Long vừa định rạch một vết trên trán giáo sư Danh, bỗng có tiếng nói:

- Đủ rồi!

Nó chùn tay. Nhìn xuống. Thằng bạn nó đã đứng dậy.

- Mày chuẩn đi, đủ rồi, đủ thê thảm rồi, đủ đau lòng rồi.

Trần Long hỏi:

- Đau lòng ai?

- Đau lòng tao, đau lòng chung cho mọi người.

Thằng bạn nó nghiêng răng:

- Mày chỉ là hạt cát, giáo sư mình cũng là hạt cát nhưng hạt cát đó được xã hội lựa chọn. Mày đã làm quá, tưởng mày cảnh cáo sơ thôi. Cả lớp này hèn để mày si nhục giáo sư. Chúng nó a dua, toa rập với mày, bocc mày quá đáng, đưa mày vào con đường tội lỗi. Tao cũng hèn nhưng giờ tao không hèn nữa, lương tâm tao bắt tao không được hèn. Mày cút đi, nếu mày muốn rạch mặt thấy Danh, hãy bước qua xác tao.

Tất cả nhìn thằng học trò vừa nói. Tên nó là Thiện. Nó không thân với Long song cũng không hề chống đối Long trước đây. Trần Long bĩu môi:

- Thấy bỏ tù trò có dễ tiện không?

- Thấy có lỗi nhưng bốn phạm học trò không được phép trả thù bằng võ lực. Nếu mày cao thượng, mày hãy đưa thầy ra khỏi vòng dễ tiện của thầy. Mày học hỏi thầy chẳng nhiều thì ít, mày đã mang ơn thầy rồi, dẫu thầy có gây oan nghiệt cho mày, tao tưởng cũng là hoà. Mày không nợ nần gì thầy nữa, vậy là đủ. Tại sao mày còn trả thù?

Thiện hơi cúi đầu, rồi nó ngẩng cao, nhìn thẳng vào mắt Trần Long:

- Lúc này tao hèn.

Trần Long cười mĩa mai:

- Giờ mày làm anh hùng?

- Tao không làm anh hùng gì cả. Tao biết có vài đứa xúi bầy mày. Tao thương mày lắm, thôi đủ rồi, chuẩn đi.

Trần Long cương quyết:

- Tao không chuẩn.

Thiện móc con dao nhíp, bẻ mũi ra cắm xuống bàn:

- Thì tao sẽ đâm nát người mày.

Nó quát lớn:

- Thằng nào dám chống tao không?

Không đứa nào dám tỏ thái độ. Bất thần, hai thằng khác đứng dậy cùng một lúc;

- Tao về phe mày.

- Tao về phe mày.

Rồi nhiều thằng khác đứng lên. Cả những thằng bạn xúi Trần Long rửa nhục cũng đứng lên. Trần Long gạt gù:

- Tao chuẩn vậy.

Thiện rút con dao khỏi mặt bàn, lăm lăm trong tay. Nó rời chỗ:

- Giờ thì muộn rồi, cả lớp đã chống mày. Tao không cho mày chuẩn nữa. Chúng tao bắt mày nộp cho ban giám đốc. Mày đứng vào góc kia, chỗ gần bảng đen đó.

Trần Long ngoan ngoãn nghe lời. Thiện gấp lưỡi dao lại, đút vô túi quần. Nó bước lên bục, rút khăn thấm máu cho giáo sư Danh. Có ly nước đá trên bàn, nó đổ lên mặt giáo sư. Giáo sư Danh tỉnh dậy, mở mắt nhìn

Thiện. Ông gượng gạo ngẩng đầu, nhăn nhó hỏi:

- Các anh chống tôi?

Thiện dịu dàng:

- Không, chúng em không chống thầy. Chỉ có thằng Long chống thầy thôi.

Giáo sư hỏi lại:

- Các anh không chống tôi?

Thiện đáp:

- Không, chúng em không chống thầy. Chúng em có lỗi với thầy lắm. Chúng em đã để thằng Long sỉ nhục thầy.

Giáo sư Danh ứa nước mắt:

- Tưởng các anh chống tôi. Các anh không chống tôi là tôi vui sướng lắm rồi. Các anh đừng ân hận gì cả. Tôi xứng đáng bị thằng Long xử như thế này lắm.

Đã có nhiều học sinh bu quanh giáo sư Danh. Thiện hỏi:

- Thầy khát nước không?

- Tôi không khát, các anh cho tôi uống nước rồi.

- Thầy có đau không?

- Không, tôi không đau, các anh đã thoa thuốc lên vết thương tôi.

Ông nhìn đám học sinh:

- Thằng Long đâu?

Thiện trả lời:

- Thưa thầy, nó đang đứng sau bảng đen. Chúng em định nộp cho ban giám đốc.

Giáo sư Danh xua tay:

- Các anh bảo nó về đi. Bảo nó mai tiếp tục đi học. Tôi không thù nó đâu. Cái chuyện này là tai nạn của tôi. Ai hỏi, bảo tôi té xe nhé!

- Dạ.

Thiện nói lớn:

- Long, thầy tha cho mày về đấy. Thầy bảo mai cứ đến lớp. Thấy bỏ qua chuyện rồi. Mày về đi thôi...

Như một cái máy, Trần Long bước ra cửa, nó móc chìa khoá tra vào ổ, mở khoá và lách cửa ra đi. Nó đến chỗ dựng xe, dắt xe, trèo lên và rồi phóng nhanh như một kẻ điên khùng. Hôm đó, nó không về nhà. Và chẳng bao giờ về nhà nữa. Nó tìm Lê Hùng, năn nỉ với Lê Hùng cho nó nương tựa. Lê Hùng không trách móc gì Trần Long cả. Nó chỉ nói một câu *"Long đất, em thấy chưa, em không nghe anh là hỏng đời em"*. Từ đó, giang hồ có thêm Long đất. Nó ở bên Lê Hùng, không có tài đâm đá, nhưng nó có tài cư xử với anh em. Bọn đàn em Lê Hùng mến Long đất lắm. Nó đã xin tha chết cho nhiều đứa phạm luật giang hồ. Lê Hùng bắt Long đi học. Nó bảo bây giờ học hết nổi. Nó học thêm tiếng Anh thôi. Lê Hùng dùng nó vào việc ngoại giao. Những ngày sống với Lê Hùng, Long đất không hề gây một tội ác nào.

Lê Hùng thở hắt ra;

- Thế mà chú ấy chết oan nghiệt quá. Anh hối hận đã không dùng uy quyền của anh để bắt chú ấy dừng sĩ nhục thằng giáo sư Danh.

Nó đưa tay quệt nước mắt:

- Vĩnh biệt chú nhé, Trần Long...

Nó ngồi dậy, lôi cái ảnh trong bóp ra rồi bật lửa châm đốt. Đốm lửa thiêu hình ảnh một người trẻ tuổi.

Lê Hùng lẩm bẩm:

- Vậy đó, có nhiều cái chết thật khó mà giải nghĩa.

Nó lại nằm xuống, giục Bích Thảo:

- Thôi ngủ đi em...

VÁN BÀI THẬT KHÓ CHO NHỮNG TAY CHẤU RÌA bình luận. Sáu tay chơi thì bốn tên đã bỏ dần từ nước thứ ba. Chỉ còn Lâm đào già đang đụng gã chủ snack bar. Bài trên mặt của Lâm đào già là xất, xì, xất, xất. Bài của gã chủ snack bar là xì tây, xì, xì. Hai bên đều có ba con mặt. Coi như Lâm đào già đã thua rồi nếu tẩy của nó không phải là con xất.

Gã chủ snack bar đoán chắc rằng Lâm đào già nắm tẩy tây. Mà hắn có tẩy tây. Bài của hắn “mùn xẩu” lớn quá. Hắn đi tiền trước nhất, năm trăm “mậu tẩy”. Hai nhà “quay” vội vàng. Con thứ ba lên tây. Hắn vẫn chưa thềm ngó, đi thêm ngàn rưởi khi Lâm đào già lên xì và “pha”. Hai đối thủ của hắn đành theo xuôi. Con thứ tư bài hắn lên xì. Lâm đào già lên xất. Bây giờ gã chủ snack bar mới coi tẩy. Biết có hai đôi ăn trùm rồi, hắn vừa đánh đuổi vừa hỏi xem Lâm đào già có ba xất chưa. Hắn đi ba ngàn. Một nhà nữa vắng. Lâm đào già đã có ba xất rồi nhưng không tố vì nó bắt được con xì thì hy vọng ăn ván này của nó chắc tới tám mươi phần trăm. Gã chủ snack bar rút bài trước. Hắn soi con bài ma, nặn thật kỹ rồi vắt thật mạnh xuống chiếu:

- Ba xì mặt, ăn chứ?

Lâm đào già tỉnh bơ:

- Đã dễ ăn sao.

Nó bấm chặt ngón tay cái vào cái lỗ nhỏ đục thủng giữa con bài ma, khẽ nhích ngón tay xuống:

- Trắng bụng rồi.

Gã chủ snack bar nói kháy:

- Đào đâu ra xất?

Lâm đào già kéo con bài từng tí một. Khi cái gạch thẳng hiện ra, mặt nó tươi lên:

- Ba xất mặt, tẩy xất nữa là bốn, đánh đi!

Những con bạc bị đánh văng giục Lâm đào già:

- Thôi cho nó ăn đi mày, mất thì giờ.

Lâm đào già nhìn địch thủ:

- Đánh đi, rồi ăn.

Gã chủ snack bar ngo bài làng. Hai nhà “quay” từ đầu phải có đũa tẩy xất. Nhưng hần vẫn rét:

- Pha.

Gã chủ snack bar yên chí Lâm đào già cho gã ăn ván bài. Không ngờ, nó ngo tẩy một lát, liệng vào xấp giấy năm trăm.

- Ba chịch ngàn còm.

Gã chủ snack bar hơi chột dạ. Hần nhìn Lâm đào già:

- “Cáy” hả mày? “Cáy” thì lấy tiền về đi.

Lâm đào già mỉm cười:

- “Cáy” gì, tao bốn xất. Thôi để tao ăn đi.

Nói thật nhưng đối thủ không tin. Vì không ai tìm được sự thật trên chiếu bạc cả. Kẻ đánh bài cao là kẻ biết chơi chiến thuật hư hư, thực thực. Ai tin đứa đọc

tẩy mình vanh vách?

- “Cấy” lấy về đi.
- Đã bảo bốn xất mà.
- Kệ mà.

Gã chủ snack bar lật tẩy lên:

“Mùn xùn” đây này.

- Ông “tứ quý” cơ mà.

Trận giặc mồm khai diễn cùng với lời bàn của dân châu rìa. Tiền đã lên tới trên năm mươi ngàn đồng rồi.

Gã chủ snack bar nhìn mặt Lâm đào già:

- Nếu bắt, ông phải “tố”.
- Thì mày cứ “tố” đi!
- Bộ mày in bạc ra à?

Lâm đào già nhếch mép cười khinh bạc:

- Cần gì in bạc. Tao đánh bằng tiền của ngân hàng quốc gia mà.

Một thằng nói:

- Tao biết ngân hàng của nó rồi. Chuột con sa hũ gạo rộng bao la.

Lâm đào già vênh mặt:

- Thì mày cứ nói thẳng ra là con đào già bao tao đi, coi nào.

Thằng kia chối:

- Ý tao đâu nói vậy.

Lâm đào già mím môi:

- Thế thì cầm cha nó mồm mày lại.

Nó hỏi gã chủ snack bar:

“Bắt” không?

- Để tao nghỉ chút nào.

- Mà nghỉ lâu quá, mới có vài chục ngàn thôi, để tao ăn nhé!

- Đâu được.

- Vậy “bắt” lệ lên, chơi ván khác.

- Đúng mà “thấu cáy” ván bài này.

- Đ. nói năng gì nữa. Xất sáng như gương, bốn xất rồi, bảo không nghe.

- Nghe mà để tự tử à?

- “Bắt” đi!

Gã chủ snack bar quăng vào ba chục ngàn.

- Ô kê. “Bắt” rồi đấy.

- “Bắt” thì tao lật tẩy tao lên mà coi!

Gã chủ lật tẩy của Lâm đào già. Con xất thật. Gã lìm người đi. Lâm đào già vợ tiền rất nhanh. Nó ba hoa:

- Đã bảo bốn xất mà không tin. Tao thật thà như đếm.

- Thôi làm bài đi!

Ván bài khác tiếp tục. Lâm đào già thừa thắng đem tiền ra quạt. Làng chạy có cờ. Nó đang gấp díp hên thì Lê Hùng tới. Trùm du đang không nói không rằng, nó chỉ hất đầu một cái, lập tức Lâm đào già xếp tiền lại, rồi đứng lên:

- Tao nghỉ nhé!

Nó sửa soạn quần áo, thọc chân vào giày, theo Lê Hùng ra khỏi nhà chứa.

- Thắng hay bại?

- Thắng.

- Mà y hay tin thắg Bính khi đợc bị vớ chưa?

- Chưa.

- Không hiểu đũa nào tở mà sòng của con mẹ Trung tá bị bố. Cảnh sát bắt trợn ổ, luôn cả Bính khi đợc.

- Nó tới đó làm gì?

- Thu tiên. Tao không ngại bị thộp nhưng tao mới giao cho nó nhiệm vụ thăm dò xem bọn đàn em chúng nó bỏ ý định giết chồng con Nhi chưa. Mà y hiểu vụ này không?

- Tao không cần hiểu.

- Suốt ngày vui đầu chơi bạc, tối về ôm ấp con mẹ già, mà y chẳng thèm để ý đến anh em. Chúng nó sống chết ra sao, mà y đểch cần. Mà y chán đời mặc kệ mà y chứ. Nhưng đã mang tiếng làm đàn anh, mà y phải quên mà y đi mà lo cho anh em.

Lâm đào già đứng khựng lại:

- Có việc gì không?

Lê Hùng khó chịu:

- Mà y đang cay cú đen đỏ hả?

- Ừ.

- Mà y muốn tao đối xử như bạn nữa không? Chán đời kiểu mà y với kiểu thắg Long đất chỉ làm tao đau lòng. Bỏ đánh bạc, đi uống rượu.

Lâm đào già mĩa mai:

- Bỏ đánh bạc, đi hút thuốc phiện rồi uống rượu say đến nôn ọe như mà y thì đã giải quyết được cái chó gì. Đ. còn cái gì quyến rũ tao nổi bằng ngồi trên chiếu bạc. Không lẽ cứ tìm cảm hứng trong trái đấm?

Lê Hùng dịu giọng:

- Tao có bắt mày đi đánh nhau đâu?

Lâm đào già nhún vai:

- Vậy mày nhờ tao việc gì?

- Tao đang cô đơn nấu người, muốn rủ mày đi uống rượu.

Lâm đào già phá ra cười:

- Mẹ kiếp, nói cha nó ngay từ lúc đầu có phải đẹp để không. Ô kê, tao có vài chục ngàn đồng đây, làm ông hoàng một đêm thì làm.

Hai đứa đã ra tới đường. Chiếc Floride Caravelle hở mũi của Lê Hùng đậu bên lề. Không cần mở cửa, hai đứa nhảy vào.

- Con mèo nhỏ của mày đâu?

- Ở nhà.

- Sao không lôi nó theo?

Lê Hùng mở khóa công tắc. Nó rồ máy:

- Con mèo già của mày đâu?

- Ở nhà.

- Sao không lôi nó theo?

Hai thằng bạn ngang tàng cười khúc khích.

- Đi đâu?

- Vũng Tàu.

- Có chuyện gì ngoài đó?

- Đi tắm, đồng ý không?

- Thì đi.

Lê Hùng sang số. Chiếc xe lao nhanh hơn. Đường đêm vắng tăm. Năm phút sau, chiếc Floride đã phẳng

phăng chạy trên xa lộ. Lâm đào già ngó Lê Hùng. Xe phóng trên một trăm hai chục cây số một giờ. Gió thổi ngược tàn nhẫn. Tóc chúng nó lộng tới bời. Xe lướt ở trên cái dốc cầu xa lộ, bụng Lâm đào già thót lại.

- Mà muốn chết à?
- Không, muốn tìm cảm giác sợ hãi.
- Ăn phải cú t bộn tài tử Mỹ rồi hả?

Tụi Mỹ so sánh với mình thế nào được. Đó là bọn công tử bột, xa mẹ còn khóc nức nở và nhét thanh kẹo cao su vào miệng là nín thin thít. Chúng nó biết quái gì về cuộc đời.

- Mà khinh Mỹ quá.
- Khinh đứt đuôi rồi. Mọi nỗi đau khổ của tụi Mỹ toàn là đau khổ giả tạo. Mà coi phim của Mỹ thì biết đó. Những hình ảnh tuổi trẻ của chúng lớn lên sau đại chiến thứ hai toàn là hình ảnh của những công tử bị ái tình đá dít.

Xe tới ngã tư Biên-Hòa Phan-Thiết Vũng Tàu Sài Gòn, Lê Hùng giảm tốc độ.

- Mỹ chỉ giỏi kỹ thuật thôi. Hết xa lộ rồi, hết chất êm của Mỹ rồi.
- Mà khinh Mỹ quá.
- Được làm người Việt là có quyền khinh Mỹ, vì, mà biết chưa, chúng mình mới có quyền kiêu hãnh.
- Con c.
- Kiêu hãnh vì biết rõ nỗi nhục của mình để nổi loạn có nguyên do.

Lại cười như phá. Xe bon bon chạy. Ánh đèn pha

chiếu sáng cả khúc đường dài phía trước.

- Có mục gì đó?

- Chả có mục gì.

- Hay trở về đi?

- Tao muốn ngắm biển về đêm.

- Mẹ, mày nổi thì hứng đấy hả?

- Đ. phải, tao muốn gần thiên nhiên, gần đại dương, để xem nổi cô đơn của tao có bằng vùng biển ở Cap Saint Jacques không?

- Đú đờn.

- Im mồm đi, mày nên thú thật là mày cô đơn hơn tao.

- Con c. Cô đơn cái con c. Cô đơn thì nốc rượu đánh bạc. Hay hăm dọa làm anh hùng như thằng Long đất em mày, hay tình nguyện ăn đạn giống nó là ngu. Việc đ. gì phải tìm hiểu xem mình cô đơn tới mức nào.

- Giải pháp của mày đẹp đẽ lắm.

- Nếu mày muốn đẹp hơn, tao đề nghị dừng cho con mèo nhỏ của mày uống thuốc ngừa đẻ nữa.

- Áp dụng luật tiến hóa à?

- Ừ.

- Để thêm một đứa nhỏ sau này làm du đảng hay làm đĩ ư?

- Vậy chứ sao. Du đảng đã có trại tế bần dạy dỗ, đi đã có trại hướng nghiệp.

- Sao mày không áp dụng với con mèo của mày.

- Rồi.

- Mụ già có chữa rồi à?

- Ừ.

- Mà nghĩ gì?

- Đ. nghĩ già cả. Tao bảo mụ phá thai đi, mụ lại bảo để giữ làm... kỷ niệm. Kỷ niệm cái con c. Ông đang điên đây...

Xe qua Long Thành, Lê Hùng cười thích thú:

- Mà sắp có con rồi.

Lâm đào già đập mạnh tay xuống đệm xe.

- Chắc lớn chừng ba tuổi, con tao nó kêu mụ bằng bà mà ạ! Này Hùng...

- Gì?

- Thôi về đi!

- Về làm gì?

- Đi làm gì?

- Đi quên buồn.

- Về hơn. Đ. thoát được cái lưới sâu chụp kín đầu mình đâu. Không hiểu sao mụ già yêu tao quá, cũng không hiểu sao tao khó bỏ mụ?

- Nó bỏ bùa mà ư?

- Con c.

- Vậy sao mà chịu giết đời mà dưới ống quần con mẹ khà ố ấy?

- Có lẽ tao cũng... yêu mụ!

- Đừng khô hài. Trở về Sài Gòn nhé?

- Thôi, đi Vũng Tàu.

- Sao mà đòi về?

- Giờ tao muốn đi.

- Tao lại muốn về.

- Con c., đi đi!

Lâm đào già dựa đầu vào ghế, nhắm mắt. Lê Hùng không thấy bạn đầu hót cũng chẳng thèm hỏi nữa. Nó phóng xe nhanh hơn.

Ngót một giờ sau, xe đã tới Vũng Tàu. Lê Hùng lái xe ra thẳng Bãi Sau. Nó dừng xe lại, nháy ra ngoài, mặc kệ Lâm đào già say sưa ngủ.

Biển đêm đẹp vô cùng. Lê Hùng bước xuống bãi. Đôi bàn chân nó lún xuống cát in dấu rõ rệt. Nó ngó lại, lẩm bẩm. “Không có thằng đàn anh nào in dấu chân nó trên đường đời để mình theo dấu đó mà tìm ý nghĩa của cuộc sống”. Nó ngồi phệt trên mặt cát, nhìn những vì sao xa tít tắp. Biển không có sóng như Lê Hùng tưởng chừng sóng biển đang xô dạt trong lòng nó.

Một vì sao đổi ngôi. Trần Long đỏ, Long đất đỏ. Nó đã bỏ cuộc đời, leo lên chiếc phi thuyền và bay vào một thế giới khác. Thế giới xa lạ ấy, chắc chắn, nhiều mộng mơ hơn thế giới nó đã sống, đã bị đẩy dọa, đã phải tình nguyện phần nộ và tình nguyện chết khi chưa hưởng hết tuổi trẻ của nó? Lý tưởng bị đầu cơ bởi một vài thằng đui chột.

Chúng nó phân phát lý tưởng như những thằng trực phú phát chẩn cho dân nghèo đói. Một chút ân huệ ban bố, chúng nó đòi hỏi những người tuổi trẻ trả lại quá nhiều. Những đứa không có lý tưởng còn gây lý tưởng dụ dỗ tuổi trẻ, vắt xong cam, liệng vỏ vào đồng rác thối rồi lại dụ dỗ tuổi trẻ làm thang cho chúng leo lên đỉnh danh vọng.

Những đứa ti tiện dùng thang trèo lên danh vọng, khi đoạt được danh vọng rồi, không bao giờ chúng nó thềm đếm xia đến những bậc thang chúng nó đã đặt chân lên. Tuổi trẻ mãi mãi chỉ là công cụ của bọn lái buôn danh vọng. Bao nhiêu năm tháng qua rồi, bao nhiêu tên phù thủy đã dùng tới pháp thuật thôi miên tuổi trẻ, vẫy “đũa thần” quyến rũ tuổi trẻ nhảy xuống huyết tập trung. Rồi trên nắm mồ đó, bao nhiêu dạ vũ đã quay cuồng, bao nhiêu rượu mạnh đã mở nút, bao nhiêu danh từ hoa mỹ đã tuyên bố, bao nhiêu thứ bạc đã mặc cả, trao đổi thêm bớt? Ít người biết, ít người dám trả lời. Nhưng chắc chắn nhất, đó là nguyên cớ của mọi nổi chán chường, bi quan, cầu an, hưởng thụ, đi hoang, nổi loạn của tuổi trẻ hôm nay.

Trần Long đó, Long đất đó. Nó bỏ rơi bọn trọc phú đầu cơ lý tưởng, bọn lái buôn danh vọng bằng nhiệt huyết của tuổi trẻ. Nó bỏ rơi tất cả. Bỏ rơi những tên đạo đức giả, bỏ rơi đám đàn anh đầu hàng, tiêu cực, bỏ rơi đám đàn anh què quặt, méo mó; bỏ rơi đám đàn anh kháng chiến thu mình trong vỏ ốc, sống bình yên với những kỷ niệm máu lửa của mình. Trần Long đó, Long đất đó. Nó đã bỏ rơi phòng tạm giữ, nhà tù, tương lai, quá khứ, bằng hữu, gia đình, tổ quốc, quê hương, làm một chuyến viễn hành. Bằng lòng chưa, Long đất? Mà không còn ân hận tại sao đàn anh chúng ta không ghi những dấu chân nào dẫn đàn em lên thiên đường, những dấu chân nào dẫn đàn em xuống địa ngục nữa nhé! Mà tha hồ mộng mơ nhé, Long đất nhé! Chỉ còn

chúng tao là khổ sở, khốn nạn.

Lê Hùng ngả người về đằng sau, chống hai tay trên bãi cát. Nó vẫn ngược mắt nhìn trời. Có một vì sao nhỏ bé đang rét run vì lạnh. Bích Thảo đấy. Lê Hùng cắn môi. Nước mắt nó ứa ra. Nó khóc nhưng nó không hề biết nó đang chảy nước mắt. Còn chi xao xuyến tâm hồn để khóc? Lê Hùng nhớ lại những ngày tháng ái ân. Ôi chẳng có sự mĩa mai nào thấm thía bằng sau những phút cực kỳ hạnh phúc của loài người, ta phải lo sợ hậu quả của những phút cực kỳ hạnh phúc đó. Đứa con gái mãi lo uống thuốc ngừa thai mỗi ngày hơn là lo tương lai mình. Một ngày quên uống thuốc, một ngày chất mộng mơ dành cho sợ hãi, hồi hộp, trông đợi tới đầu tháng. Hoặc thở phào sung sướng hoặc nhăn nhó phiền muộn. Và bắt đầu cuộc tổng khứ phiền muộn bằng những mũi thuốc Âu Mỹ. Đứa con trai nằm trên bụng người tình, tưởng đã lãng quên đời. Những sắp tới phút linh hồn nó chơi với, nó chột nghĩ đến hiện tại của nó.

Và nó buông vội người tình không đắn đo. Để nuôi tiếc, Lê Hùng và Bích Thảo đã sống ái ân như vậy đó. Tương lai thì mù mịt, hiện tại thì rối bời. Chúng nó phải sống e dè, giới hạn. Có ai hiểu những cặp tình nhân khốn nạn này không?

Lâm đào già đã thức giấc. Nó lật tung tấm áo blouson da mà Lê Hùng đắp lên ngực nó. Nó nhìn ra biển. Lê Hùng đang ngồi trên bãi cát dưới trăng mờ. Trông nó giống hết một thi sĩ thời thượng cổ đi tìm ý

thơ. Lâm đào già dụi mắt. Nó nhếch mép cười, quay lại, với chai Whisky. Lâm đào già nhảy qua cửa xe, lồm lũi xuống bãi. Nó đi thật nhẹ, cố tình bước lên những dấu chân của Lê Hùng. Lâm đào già mở nút chai, tu một ngụm rượu. Tới sau lưng Lê Hùng, nó dừng lại:

- Mà ra đây đếm sao à?
- Không.
- Muốn tìm lại "*ngày xưa còn bé*" của mày chứ gì?
- Tao quên hết rồi.

Lâm đào già cười thành tiếng:

- Hay là viết "*thư tình trên cát*"

Lê Hùng xoay người, đối diện với Lâm đào già:

- Ủ, tao viết một lá thư tâm tưởng...

Lâm đào già quăng chai rượu nhỏ cho Lê Hùng:

- Gửi cho ai?

Lê Hùng nốc một hớp rượu:

- Gửi cho... Thượng đế!

Hai đứa phá ra cười. Rồi không bảo nhau, hai đứa cùng ngả lưng trên mặt cát. Lâm đào già tiếc rẻ:

- Phí một đêm.
- Có đêm nào ra hồn đâu mà phí.
- Đ. m. trong túi có mấy chục xấp, bộ ngu sao không biết tiêu sấu.

- Lại thuốc phiện, rượu, gái, nhảy đầm, đánh bạc, còn gì khác không?

Lâm đào già lặng im. Một lát nó thở dài:

- Ủ nhì, chẳng còn cái gì khác nữa! Tiên sư chúng nó, tại sao chúng nó không bày thêm trò khác:

Lê Hùng đặt tay lên trán:

- Chúng nó biết cái đ. gì!

Lâm đào già nằm ngửa, nhắm mắt:

- Chúng nó đ. biết cái con c. gì cả.

Lê Hùng nói:

- Tự nhiên, đêm nay tao buồn kinh khủng. Mà vừa nhắc lại bốn tiếng "*ngày xưa còn bé*" khiến tao buồn thêm. Ngày xưa bọn mình có mơ sống như thế này không hà, mà?

Lâm đào già cười mỉa:

- Anh hùng thấm mệt rồi. Thằng Long đất ám ảnh mà đấy mà.

- Tao muốn mà đừng pha trò nữa.

- Để mà nhớ kỷ niệm à?

- Không.

- Thế để làm gì?

- Để hỏi cho biết tại sao mà gửi đòi mà cho con mụ Nam già cốc đế.

Lâm đào già ngồi nhòm dậy:

- Đưa chai rượu đây. Tao tu cạn chai này sẽ kể cho mà nghe mối tình vĩ đại của tao.

- Bao giờ mà mới chịu kể?

- Bao giờ tao sắp chết. Tao kể cho mà nghe trước giờ tao uống thuốc ngủ.

- Định chết ấy à?

- Có lẽ vậy.

- Chịu, chịu, tao không hiểu nổi mà. Học khôn khổ, khôn nạn mới đỡ xong cái bằng tú tài rồi đem hai

mảnh giấy mờ hôi nước mắt ấy chùi đi! Thế là cái trò chó giẻ hả, Lâm?

- Mày có biết cụ Nguyễn Thiệu Lâu không?

- Biết.

- Cụ ấy đồ còn to gấp mười tao, vậy mà giờ già rồi, cụ chỉ tiêu sấu bằng la de, rượu mạnh rồi chống ba toong, phảnh quần, đái tổ tổ trên đường Tự Do. Mày hiểu nổi cụ ấy không?

- Minh trẻ hiểu sao nổi mấy ông già.

- Ấy thế mà mấy ông già lắm cầm cứ đòi phân tích tâm trạng của bọn trẻ. Chúng mình như những thằng Cuội trong truyện hoang đường. Nói thật mà thiên hạ bảo nói dối. Sống thật hào hùng mà thiên hạ cứ bảo sống đời lưu manh, hạ cấp. Hồi còn là học sinh trường Chu Văn An, tao đã đi coi học sinh liên trường Sài Gòn diễn vở kịch *"Thằng Cuội"* của Vũ Khắc Khoan. Mày nhớ thầy Khoan không?

- Ông giáo nghệ sĩ, đầu luôn luôn rối bù, thích đi chuyển bằng xích lô đạp và thích những thằng học trò có máu nghệ sĩ chứ gì. Tao không học ông ấy nhưng tao rất khoái ông ấy. Hình như nghệ sĩ gần gũi với du đang lắm, mày đồng ý chứ?

- Đồng ý. Tao nói nốt vở kịch *"Thằng Cuội"* của thầy Khoan đầu bù cho mày nghe. Ông ấy bệnh Cuội ra mặt. Ông ấy đi ngược chiều, cho rằng thiên hạ ngu xuẩn chỉ có Cuội là không ngu xuẩn vì nó nói thật, cóc ai chịu tin. Mày cũng ngu xuẩn. Tao nói tao định tự tử mà mày còn bảo không hiểu nổi tao. Giản dị quá mà, sống cực

khoái trên vật chất thì nên chết khi tinh thần mình suy yếu. Tâm hồn ta hoang vắng như căn lều bên kia đường, có thứ gió nào chịu để ta luyến lưu chăm sóc?

- Đ. m. lại triết lý rồi!

- Đấm đá bằng chân tay đã chán, muốn lao mình vào lửa đạn thì sợ đui mù, tàn tật. Mà cũng đ. hiểu chiến đấu cho đứa nào.

- Cho tổ quốc.

- Viễn vông. Thà ông chiến đấu cho mày còn thiết thực hơn.

- Cho dân tộc nhé?

- Dân khổ cực như chó, hàng triệu thằng đã chết cho dân tộc. Rốt cuộc, chỉ có chừng một ngàn thằng đã hưởng hạnh phúc chó đẻ.

- Cho quê hương vậy!

- Quê hương à? Mẹ kiếp, rồi chúng nó bán cha nó cả quê hương đi. Ông đếch cần biết tổ quốc, dân tộc, quê hương. Vì tổ quốc, dân tộc, quê hương có thêm biết ông đâu.

Lê Hùng cười sặc sụa. Cười đến chảy nước mắt. Khi nó dứt cơn cười. Lâm đào già đã ngấm rượu và nằm nghiêng mặt sang một bên, ngáy khò khò. Lê Hùng nằm xích bên bạn. Nó mở căng mắt nhìn bầu trời đầy sao. Nó cố kiếm một ngôi sao định mệnh nhưng không thể kiếm được. Mi mắt Lê Hùng trĩu dần xuống. Rồi nó đành nhắm mắt.

Hai đứa nằm trên bãi cát như hai xác chết trôi sông, sóng đánh tấp vô bờ. Tối gần sáng, gió thổi mạnh, sóng

đánh giạt vào hai xác thanh niên. Chúng nó vụt tỉnh.
Thì trời đã sáng tỏ. Trời lại sáng! Trời lại sáng trong
bóng tối dày đặc của tuổi trẻ.

SÁU MẸO HỎI TÊN ĐÀN EM:

- Mà biết chắc nó đi chiếc xe jeep ấy chứ?

Tên đàn em lễ phép:

- Em ghi cả số xe đây.

Nó lật ngửa bàn tay, đọc số xe ghi bằng bút chì nguyên tử lên đó cho Sáu mẹo nghe. Và nói:

- Buổi tối nó thường về vào lúc mười giờ rưỡi. Xe đậu bên lề đường không khóa gì cả. Bảy giờ sáng sau, nó đi làm. Cũng chẳng xem xét gì hết tội.

- Khu ấy nhiều "cóm" không?

- Có vài đứa.

- Cỗ nào?

- Mới ra trường. Chỉ chịu nổi nửa miếng Thái cực đạo.

- Tao giao mày lo mấy thằng "cóm". Đánh cho chúng nó ngất đi thôi. Đứa nào tước súng, móc bóp nó, tao giết. Anh tao đã ra lệnh vậy.

- Em nhớ rồi.

- Chưa có lệnh tao thì cứ theo dõi, nghe chưa?

- Dạ.

Sáu mẹo quảng cho tên đàn em hai tờ giấy năm trăm:

- Chuẩn đi!

Tên đàn em đi ngay. Còn nó, nó chờ lát sau mới ra khỏi nhà, gọi tắc xi, sang Khánh Hội. Người hẹn với nó chờ sẵn nó ở nhà. Câu chuyện bí mật được nói rất nhỏ.

- Anh chuẩn bị xong chưa?

- Rồi.

- Đêm nay hành sự.

- Tôi có một mình.

- Yên chí, tụi tôi lo "cơm" cho anh. Chắc ăn đấy nhé?

- Anh khỏi ngại, một mình tôi đã làm nổ mấy chiếc xe Mỹ rồi.

- Chiều anh đến tôi khoảng 8 giờ nhé!

- Đồng ý.

- Tôi muốn chất nổ gấp đôi thường lệ.

- Khó gì, nhưng tôi mới được lệnh đòi hỏi anh điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Anh phải gia nhập tổ chức của chúng tôi.

- Để làm gì?

- Để vì đất nước tiêu diệt đế quốc Mỹ.

Sáu mọo lắc đầu:

- Tôi chỉ cần làm một vụ này thôi.

Người kia nhếch mép cười:

- Rồi sau đó anh tiết lộ bí mật thì sao?

Hắn nói tiếp:

- Tôi biết các anh quá mà... Các anh sống không có lý tưởng. Chúng tôi kiểm lý tưởng cho các anh đây. Hoặc anh sẽ trở thành anh hùng hoặc anh sẽ chỉ là một tên lưu manh hạ cấp. Tôi biết anh lắm, anh Sáu mọo ạ!

Tôi sẽ giúp anh trở nên một người được cả triệu người trọng vọng. Đấy anh xem, xã hội miền Nam có coi các anh ra quái gì đâu. Anh tài giỏi thế, mà rớt cuộc, phải sống cuộc đời ngoài vòng pháp luật.

Sáu mọ chưa nói năng thêm. Người kia đã thao thao:

- Rồi anh phải nghĩ tới mái nhà, tới người vợ, tới đàn con và tương lai của con anh chứ. Tôi hỏi anh nhé, anh có mơ ước một xã hội không còn bất công không? Anh sống như thế này mãi thì rồi chẳng chết rũ trong tù cũng chết vì dao búa.

- Anh nói đúng. Nhưng luật lệ giang hồ của chúng tôi khe khắt lắm.

Người kia cười:

- Anh tính giang hồ suốt đời? Ngày nào đó, bụi đời phủi sạch trên áo anh, anh chỉ còn là hiện thân của con chó ghẻ!

Sáu mọ bất bình:

- Còn các anh hiện nay không là chó ghẻ sao?

Người kia vẫn điềm nhiên:

- Chúng tôi chiến đấu.

Sáu mọ mĩa mai:

- Chiến đấu như những con chó dại.

Nó hất đầu:

- Vậy đó, nếu anh bằng lòng giết thẳng đó thì chúng tôi giữ an ninh. Bằng không, tôi có thể giết nó bằng dao.

Người kia thách đố:

- Anh hãy giết nó bằng dao đi, rồi sau đó, dao sẽ đâm thấu phổi anh.

Hắn ta dụ giọng:

- Kể cũng lạ, khi tôi thấy một người không thích làm anh hùng. Anh thèm lý tưởng đem lý tưởng dâng anh, anh lại từ chối.

Hắn móc diêm, thuốc lá, để trên bàn, mỗi lửa hút.

- Anh chưa hiểu tôi đâu.

Hắn dập ngay diếu thuốc, cởi dần khuy áo và lột chiếc áo sơ mi màu ra:

- Anh ngắm kỹ ngực tôi đi!

Sáu mọo giật mình. Đây ngực người đối diện nó, những hình xăm quái gở. Từ chiếc đầu lâu tới lưỡi dao găm đâm lún trái tim đàn bà rướm máu. Từ sợi dây xích tới chiếc còng số 9. Hình xăm nào cũng được trùm kín một lớp sương mù huyền sử. Rồi những vết sẹo nâng những hình xăm nổi lên. Người kia khoác áo, cài nút như cũ:

- Một thuở giang hồ dao búa của tôi đó.

Sáu mọo bỗng thấy nó quá nhỏ trước người kia. Nó ấp úng hỏi:

- Xưa, tên anh là gì?

- Phu tàu ngầm.

- Anh đã chìm chết nhiều đứa lắm nhỉ?

- Đúng, nhưng tôi quên hết rồi. Tôi bỏ nghề làm lại cuộc đời từ nhiều năm nay. Thuở tôi làm nghề dao búa, anh còn nhỏ xíu. Lúc nào rảnh, anh đi hỏi những người "boọc tê" ở bến tàu, họ sẽ nói về Phu tàu ngầm cho anh

nghe. Tôi đấy, tôi ngày xưa đấy, nổi tiếng kho 5. Tôi giết hàng chục thằng cai thầu, hàng chục thằng Tây giám thị, hàng trăm thằng gác dan Chà. Từ khi Tây nó trở lại chiếm nước mình, tôi là thanh niên tiên phong, lập chiến trường ở cầu Quay đánh nhau với tụi Anh, Ấn, Tây đóng quân bên nhà băng “Hong Kông và Thượng Hải”. Yếu quá tụi tôi rút về chiến khu miền Đông. Tôi bị thộp cả chục lần. Mật thám đế quốc tra tấn mòn người đi. Đình chiến, tôi ở lại và giờ giữ công tác tiêu diệt đế quốc Mỹ.

Phu tàu ngấm ngừng lại giây lát, nói tiếp:

- Hể còn bóng thành da trắng nào trên đất nước này là chúng mình còn khổ. Đấy, anh xem đàn anh của anh bị nó chộp mất vợ, nó bắn chết thê thảm. Minh anh sức mảy mà trả thù được. Phải cả nhân dân ta mới trả thù được. Tôi khuyên anh nên trở về với nhân dân, cùng nhân dân, làm sự nghiệp cách mạng chống đế quốc Mỹ xâm lược.

Sáu mếu lạc vào vùng sương mù huyền sử của Phu tàu ngấm. Nó ngẩn ngơ. Phu tàu ngấm biết rằng tên du đảng hạng bét này đã ngấm thuốc, hẳn cho hít thêm:

- Trên nhân dân có Đảng, trên Đảng có cụ Hồ lãnh đạo mới trả thù được bọn Mỹ xâm lược. Anh sống giang hồ mãi sao nổi. Phải nghĩ tới tương lai mình chứ. Trở về với nhân dân không dễ dàng đâu, tôi thương anh, thương cậu, thương chú...

Hắn đổi cách xưng hô:

- Tôi thương chú là người trẻ lòng non dạ nên muốn

đưa chú vào con đường huy hoàng. Tôi, ngày xưa, khổ cực như chú, dao búa như chú nên tôi hiểu chú lắm.

Hắn gật gù:

- Chú sợ thằng Lê Hùng à? Tôi biết nó quá mà... Nó đã nhảy múa, phê phồn trên xác các chú. Chính nó đã giết bạn chú là thằng Đậu Ruby.

Sáu mợ ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Phu tàu ngậm kiêu hãnh:

- Cái gì xảy ra ở Sài Gòn mà tôi không biết. Tôi còn biết Long đất xin tha chết cho chú và Lê Hùng yêu con Nhi, bày cách cho thằng John giết Long đất rồi cấm các chú không được hạ thằng John chó đẻ!

Sáu mợ sôi quận ruột dạ. Nó đã đi vào bẫy của Phu tàu ngậm mà không hay. Bọn Cộng sản có mặt ở khắp nơi, ở khắp tầng lớp xã hội miền Nam. Chúng tìm hiểu và chờ cơ hội kết nạp người. Chúng đã tóm được cơ hội tốt. Là làm dậy mối căm thù John của Sáu mợ thành mối căm thù chung “để quốc Mỹ”. Phu tàu ngậm vươn tay, vỗ vai Sáu mợ:

- Chú thấy rõ lòng dạ thằng Lê Hùng chưa? Nó ăn chơi đàn đấm, đi xe Floride tung tiền như rác. Còn chú đi canh sòng bạc, mỗi tuần nhận đủ tiền sống. Nó bóc lột chú đấy!

Sáu mợ cúi đầu lặng thinh. Phu tàu ngậm đập mạnh nắm tay xuống bàn, tỏ uất ức:

- Tôi có tài và còn trẻ như chú, tôi phải cướp cái địa vị của thằng Lê Hùng, cướp cả con bồ dễ thương của

nó. Rất tiếc, tôi già rồi. Tôi thương chú quá, Sáu mợ...

Sáu mợ ngẩng đầu lên:

- Khó chơi với Lê Hùng lắm, anh ơi!

Phu tàu ngấm mỡ cờ trong bụng:

- Chú thật tình thù nó không?

Sáu mợ nói:

- Có thật như anh nói về nó không?

Phu tàu ngấm giận dỗi:

- Sáu mợ!

- Gì, thưa anh?

- Chú hãy nhìn thẳng vào mặt tôi.

Sáu mợ nhìn Phu tàu ngấm:

- Tôi nghe anh đây.

Phu tàu ngấm nghiêng răng ken két:

- Chú tận mắt thấy Lê Hùng giết thằng bạn đời của chú là Đậu Ruby đấy chứ?

- Vâng, Lâm nghiêng giết nó.

- Lâm nghiêng chỉ làm theo lệnh của Lê Hùng. Chú thật tình thương bạn chú đấy chứ?

- Dạ.

- Chú thật tình muốn “đảo chánh” Lê Hùng chứ?

- Dạ, nhưng em yếu quá.

- Nhân dân khỏe mà, chú vào Đảng đi, nhân dân sẽ ở cạnh chú. Thì thằng Lê Hùng chỉ là mỡ tép. Chú hãy chứng tỏ lòng trung thành của chú và nêu cao vài thành tích trước, anh sẽ giới thiệu chú. Khi chú có chân trong Đảng, hàng triệu thằng Lê Hùng cũng không dám động tới lông chân chú.

- Em phải làm gì?
- Chú có nhiều đàn em không?
- Hai chục đứa.

- Hãy bảo chúng tiếp tay vào công việc dò giờ giắc của bọn sĩ quan Mỹ và giữ an ninh cho chúng ta gài chất nổ. Tôi sẽ có kế hoạch đưa cho chú làm việc.

Phu tàu ngấm chia tay mờ mịt. Sáu mợ thật sự say thuốc rồi. Nó nắm chặt lấy bàn tay của tên đặc công Việt cộng. Tâm hồn nó chơi vơi. Sáu mợ thấy nó đang ngồi lái chiếc Floride của Lê Hùng bên cạnh Bích Thảo. Nó quên, quên hết những ngày tháng khổ cực được Lê Hùng cứu mạng, quên hết những cái tết đầm ấm với mẹ già, em dại được Lê Hùng tặng tiền, quên những ngày tù ải được Lê Hùng tiếp tế, quên những lần giết người trốn tránh được Lê Hùng thương hại tình nguyện vào tù thay thế. Sáu mợ chỉ còn mơ ước tiềm chức đàn anh của Lê Hùng.

VỤ PHẬT GIÁO ĐẤU TRANH CHỐNG ĐỐI THỦ tướng Trần Văn Hương đã chấm dứt. Mọi vấn đề đều bị xua tới cạm bẫy của tướng Nguyễn Khánh. Người Hùng thủ đoạn kết thúc màn xáo trộn thứ ba để mở màn xáo trộn thứ tư. Thượng hội đồng của tướng Dương Văn Minh được giải tán. Sắc lệnh thành lập nó, coi như giấy lộn. Nội các Trần Văn Hương rút lui. Nhưng ông Phan Khắc Sửu vẫn ở lại làm quốc trưởng. Các thần tượng chính trị thay nhau đổ vỡ.

Ông Trần Văn Hương không phải là bất tài. Ông bị văng chửi không phải vì Phật giáo. Mà vì Mỹ. Lại những người Mỹ tại Việt Nam! Trường hợp ông Trần Văn Hương giống hết trường hợp ông Ngô Đình Diệm. Không có cái gọi là cách mạng ở Việt Nam từ năm 1963 trở đi và cũng chẳng còn ai cho tới hôm nay, dám nhận mình là những nhà cách mạng nữa. Lịch sử hãy còn gần, gần lắm. Nhưng những nhà chép sử đã phê phán mọi biến cố mà không ngần ngại. Người ta đã tưởng khi ông Ngô Đình Diệm chết, sẽ viết nổi hàng ngàn trang sách kê tội lỗi của ông ta chấp chính. Song cái công việc viết hàng ngàn trang sách không phải là công việc của người chép sử. Mà chỉ còn là cái hứng thú của một vài văn nghệ, vì không được ưu đãi, vì bị khinh miệt

nên đã mất công tìm tòi vài lỗi lớn của anh em Ngô Đình Diệm, thêm dặt thêm bên bàn đèn thuốc phiện, viết hàng ngàn trang tiểu thuyết về gia đình nhà Ngô. Tiểu thuyết gia có quyền... tưởng tượng, có quyền hiệp dâm cả lịch sử, có quyền đào cái huyết lớn chôn chung bạo quyền quân phiệt, anh hùng với chó hoang, mèo đại. Người viết sử từ chối cái quyền đó. Vì họ viết cho hàng mấy nghìn năm. Kẻ này viết sai, người khác viết lại cho đúng. Không ai bùng bít nổi sự phê phán chí công của người viết sử. Và, vì thế, viết về triều đại Ngô Đình Diệm, người chép sử chỉ ghi nổi những giòng sau đây: “Ông Diệm mất sự nghiệp vì ông quá khinh người, lại dùng đám thuộc hạ quen nịnh bợ ông hơn là phê bình ông. Người Mỹ bỏ rơi ông vì ông dám chống Mỹ, dám đòi hỏi chủ quyền quốc gia”.

Không một nhà chép sử nào đề cập tới bà Ngô Đình Nhu cả. Người đàn bà này chẳng có gì đáng nói, chẳng còn gì hấp dẫn. Bởi, sau bà ta, hàng trăm người đàn bà khác đang điếm và lộng hành gấp trăm bà ta¹. Ông Trần Văn Hương mất chức thủ tướng cũng vì ông đã dẫm vào vết chân của ông Ngô Đình Diệm. Nghĩa là, ông dám đòi hỏi chủ quyền của quốc gia. Người ta còn nhớ, khi ông Diệm điều khiển chính quyền của ông ta, bất cứ một người Mỹ nào đặt chân xuống đất Việt Nam

¹ Tác giả dựa vào lời tuyên bố của linh mục Hoàng Quỳnh với một hãng thông tấn Mỹ. Những lời tuyên bố này đã đăng trên các báo và không bị kiểm duyệt.

cũng phải có giấy chiếu khán nhập cảnh của chánh quyền Việt Nam. Sau cách mạng 1-11-63, luật lệ này tạm bỏ, người Mỹ qua đây như đi chợ. Đến Trần Văn Hương, luật lệ này lại được đem ra áp dụng. Người Mỹ khó chịu lắm. Nên mặc dầu, chỉ độ vài hôm nữa là Viện Hóa Đạo thua, người Mỹ vẫn bỏ rơi ông Trần Văn Hương, mặc kệ tướng Nguyễn Khánh tháu cáy, tố loạn xà ngầu. Ông Hương đã thua ván xì độc địa.

Ông thua đau đớn. Lòng yêu nước và tâm hồn trong sạch, đức tính liêm khiết của ông không thắng nổi thủ đoạn ghê gớm của tướng Khánh. Hơn nữa, ông bị méo mó nghề nghiệp. Chính trị phải biết từng lúc cương nhu mà áp dụng. Ông Hương quá quân tử Tàu, không chịu loại mấy cộng sự viên của ông khi Viện Hóa Đạo yêu sách bỏ mấy người này. Rồi ông ngấm ngấm chống Mỹ khi ông hãy còn yếu. Ông thiếu cái láu cá của những chính khách Bắc kỳ, Trung kỳ nên người Mỹ nhận ngay được con đường tương lai của ông. Và, họ đã bỏ rơi ông.

Ông Trần Văn Hương bị loại khỏi chính trường. Không còn gì liên lạc giữa bọn Lê Hùng và ông đại diện Trần Danh Dự nữa. Dân tộc Việt Nam hết nhân tài, hết thần tượng. Người ta lòi một chính khách chuyên nghiệp, kinh niên có nghề làm... thủ tướng, sẵn sàng làm thủ tướng không điều kiện là ông Phan Huy Quát ra làm thủ tướng! Hiểu biết chính trị chỉ có một nhóm người thôi. Nhóm này quan niệm cách mạng khác với cai trị. Nhà cách mạng chỉ đủ khả năng đập phá một chế độ. Giỏi giang hơn, ông ta có thể thay thế chế độ

mới. Nhưng ông ta không thể điều hành được chế độ mới của ông ta. Phải có người khác. Người đó là nhà chuyên môn cai trị.

Dân Việt Nam, cái khối to lớn không hiểu biết chính trị, không thêm hiểu thế. Đập phá cái cũ thì phải thay bằng cái mới hoàn toàn. Phải có thần tượng mới. Cái lầm của các tướng “cách mạng” làm hỏng nát cuộc thế ở Việt Nam là trong những ngày dầu sôi lửa bỏng của “cách mạng”, các tướng đưa ông Nguyễn Ngọc Thơ ra nắm chính quyền. Dân Việt Nam thờ dài, thất vọng. Nay lại thờ dài thất vọng vì ông Phan Huy Quát.

Những kẻ thất vọng nhất, ù ê nhất, chán chường nhất, là những người tuổi trẻ. Hôm nghe tin ông Phan Huy Quát được chỉ định thành lập nội các, Lê Hùng đã bảo với Lâm đào già rằng “Lại tối mò mò. Chẳng có tia sáng nào cho chúng mình tìm lối ra đâu. Mà tin tao đi”.

Đúng lúc bọn Lê Hùng chán nản thì nó được tin John bị chết tan xác trên chiếc xe Jeep của anh ta. Quân khủng bố đã đặt chất nổ sẵn. Chúng canh giờ giấc của John và sát hại anh. Lê Hùng rụng rời chân tay. Nó thương Long đất, thương Nhi vô hạn. Nó thương cả John nữa. Báo chí chụp hình, làm tường thuật và quả quyết Việt cộng chủ mưu vụ này. Sau những vụ khủng bố người Mỹ ở các bin đình, theo báo chí, Việt cộng khủng bố từng cá nhân Mỹ kiều. Chúng bắt đầu một chiến dịch mới.

Lê Hùng đi tìm Nhi. Nàng bị giữ ở An Ninh Quân Đội Mỹ để điều tra mối tình của nàng và John. Lê Hùng

không gặp được Nhi. Ngay buổi tối John gặp nạn, Lê Hùng họp anh em tại bộ tham mưu của nó. Đông đủ anh em, kể cả Sáu mọ. Nó ứa nước mắt mìa mai:

- Chúng mày hài lòng rồi nhé! Thằng John chết khốn nạn như chúng mày mong ước đấy.

Không đứa nào dám nói. Lê Hùng đập bàn:

- Nói đi chứ! Chúng mày mát lòng hả dạ chưa?

Nó đứng dậy:

- Nếu chúng mày biết thằng John chết, con Nhi bơ vợ, lại trở về nghề vũ nữ. Rồi khi tàn nhan sắc, nó làm điểm già, chúng mày còn sung sướng hơn đấy nhi?

Lê Hùng đá tung cái bàn nhỏ. Sáu mọ nhìn trộm Lê Hùng. Nó thấy Lê Hùng cũng đáng sợ. Nhưng nó đang mơ ước giữa cơn phần nộ của trùm du đảng Lê Hùng. Mày sắp hết thời rồi, Lê Hùng ạ! “Nhân dân” sẽ giúp tao thanh toán mày như đã thanh toán thằng chó đẻ John. Tao sẽ lên địa vị mày, sẽ đưa hết anh em làm anh hùng dân tộc. Sáu mọ cúi gằm mặt. Lê Hùng không thèm ngó đứa đàn em của mình.

- Bây giờ chúng mày nghĩ sao?

Lâm nghiên can đảm nói:

- Nói sao bây giờ? Anh đã biết đó, tội này không dính dáng vào vụ này. Chính quyền đã ra thông cáo. Việt cộng chơi chữ đầu phải tội này chơi. Xin anh bớt nổi nóng. Anh em ai cũng thương Long đất. Nếu không có anh thương người yêu cũ của Long đất, ngăn cản thì thằng John đã chết trước khi bọn Vem ra tay.

Lâm đào già gật gù:

- Thằng nghiện nói đúng.

Nó vỗ lưng Lê Hùng:

- Mày nổi nóng với anh em làm gì?

Lê Hùng nín lặng. Lâm đào già tiếp:

- Tao sẽ cưới con Nhi làm vợ. Tao cam đoan với mày con Nhi sẽ hết đau khổ.

Lê Hùng mím môi:

- Mày chỉ là thằng du đãng. Mày không cho ai sung sướng đâu, nhất là con Nhi. Mày đừng khời hài nữa.

Châu hô lên tiếng:

- Anh cho em cái vinh hạnh được an ủi Nhi.

Lê Hùng chửi thề:

- Mẹ kiếp, chúng mày đừng tán thối nữa.

Sáu mợ mở cờ trong bụng. Nó mong mỗi Lê Hùng chửi anh em hăng hơn nữa. Để nó có cơ gây thù. Và rồi, khi nó quật Lê Hùng, anh em sẽ tôn nó lên ngôi vị của Lê Hùng. Sáu mợ mơ mộng nhiều quá. Nó là một thứ ếch muốn làm con bò. Tên cán bộ Vẹm Phu tàu ngầm đã lắp ống đu đủ vào đít Sáu mợ thổi phồng nó trước bọn đàn em của nó. Nó không thèm nhắc nhở đến “anh tao” như nó đã thường nhắc. Lê Hùng đối với bọn đàn em của Sáu mợ là một thần tượng. Thần tượng thiêng liêng. Thần tượng Lê Hùng được bọc kín bằng lớp sương mù huyền sử. Sáu mợ tả “anh tao” Lê Hùng cho bọn đàn em nghe đã vẽ vời hoa lá hơn. Cứ thế, mỗi ngày lớp sương mù huyền sử bọc kín Lê Hùng càng dày đặc. Không đứa nào được nhìn mặt thần tượng của chúng nó trừ đàn anh chúng nó. Nhưng đàn anh chúng

không bao giờ muốn chúng gặp gỡ Lê Hùng. Một là gặp Lê Hùng, bọn đàn em sẽ hết tôn sùng chúng. Hai là Lê Hùng không thích nhiều đàn em biết mặt mình.

Trước đây, Sáu mợ cũng chỉ là thú du đẳng hạng bét, đâm thuê chém mướn, sống chui rúc trong căn nhà lá ở ngoại ô. Đêm đêm, nó thường vắt tay lên trán, ước ao được gặp Lê Hùng. Một sự tình cờ, nó quen Long đất. Nó bày tỏ nỗi niềm khao khát được là kẻ thân cận của Lê Hùng. Long đất dẫn dắt nó, giới thiệu với Lê Hùng. Tên du đẳng hào hoa đã chinh phục Sáu mợ bằng đôi mắt sắc như nước, quyến rũ cơ hồ có thuật thôi miên của nó để biến cả mọi thằng đâm thuê chém mướn thành những tên du đẳng hào hiệp, hoạt động trong bóng tối vì đời mà thanh toán bọn cướp giật, bọn bắt nạt đàn bà, con nít. Trong những cuộc thanh toán này, du đẳng hào hiệp, đôi khi, bị thọt cổ. Chúng nó bị xếp chung hạng với bọn du thủ du thực. Rồi ở phòng tạm giữ hay ở khám Chí Hòa, chúng sẽ trở tài cao thấp, chinh phục địch thủ để kết nạp đàn em. Sáu mợ từng là một du đẳng hào hiệp. Lê Hùng thương nó. Long đất thương nó.

Sáu mợ là bạn thân của Dậu Ruby. Hai đứa bị bắt tại trận trong cuộc xô xát tranh gái. Bấy giờ, nhằm đúng lúc phong trào bài trừ du đẳng phát khởi mạnh mẽ. Sáu mợ và Dậu Ruby bị nhốt vào Tế Bần, bị “giáo hóa” và được hứa hẹn rất nhiều. Dậu Ruby xúi khôn xúi dại Sáu mợ. Hai đứa phản thù. Ngày lễ trả tự do cho chúng nó, Dậu Ruby muốn ăn điểm “cơm”, đã lễ

phép bê con dao dằng cho ông Cò, thể làm lại cuộc đời và hứa giúp “cóm” chỉ điểm bắt du đảng. Nó làm thật. Nạn nhân đầu tay của nó là bạn thằng Lâm nghiêng.

Du đảng không khi nào hỏi tội một đứa rữ “bụi đời” trở về cuộc sống bình thường. Một tên du đảng ly khai anh em về sống bình thường mà nghèo túng, anh em của nó hết lòng giúp đỡ. Nó có thể đầu quân vào cảnh sát, giữ an ninh. Trường hợp này anh em của nó sẽ thương nó, né tránh khu vực nó làm ăn, không hề gây xáo trộn. Nó có thể đăng lính... Nhưng nó không có thể là một chỉ điểm. Du đảng cho bọn chỉ điểm như một loại vi trùng độc địa, cần trừ khử. Chỉ điểm là nghề hèn mạt, khốn nạn chỉ có những thằng đê tiện mới làm. Ở bất cứ không gian và thời gian nào, chỉ điểm cũng bị khinh miệt. Ở bất cứ lãnh vực nào chỉ điểm cũng bị phi nhố. Vì chỉ điểm là một địch thủ không dám lộ diện. Không cứ gì bọn du đảng căm thù bọn chỉ điểm, ngay cả những người lương thiện đi làm công, tư sở mà chủ thuê bọn chỉ điểm rình mò nghe ngóng xem nhân viên có bất mãn, có chống đối ngầm, có rục rịch yêu sách thì báo cáo ngay để chủ sa thải, cũng căm thù chỉ điểm. Bọn chỉ điểm, quân chó săn đê tiện, đâu cần sống với lương tâm. Oán ghét ai, dù người đó chẳng có tội gì, chúng vẫn gây điều đứng cho người.

Lâm nghiêng xin lệnh Lê Hùng. Tên du đảng hào hoa họp tất cả anh em lại, trình bày trường hợp phản bội của Dậu Ruby. Tất cả đều phẫn nộ. Thế là Dậu Ruby lãnh án tử hình. Lâm nghiêng tình nguyện đi giết Dậu

Ruby. Lê Hùng xử cả Sáu mọo nữa. Nhưng Long đất xin tha Sáu mọo, nó viện cớ rằng, Sáu mọo bị Đậu Ruby cám dỗ. Sáu mọo thoát chết, thoát cả hình phạt xẻo tai. Anh em thuật buổi họp cho Sáu mọo nghe. Nó đã ứa nước mắt cảm động. Sáu mọo tìm Long đất, ôm chân Long đất khóc nức nở. Nó thể sẽ xông vào lửa nếu Long đất bảo nó xông vào lửa.

Khi hay tin Long đất bị John bắn chết thê thảm, Sáu mọo thức trắng một đêm vừa mài dao vừa khóc. Nó đã vẽ hình một phi công Mỹ lên vách ván, phóng trúng tim hình vẽ, lẩm bẩm “Em sẽ hạ nó như thế này để rửa thù cho anh”. Song lưỡi dao của Sáu mọo đã khép lại. Lê Hùng ra lệnh, đứa nào hạ John phải bước qua xác nó. Sáu mọo không thể chính tay nó rửa thù cho ân nhân được. Nó đành mượn tay người khác. Sáu mọo qua Khánh Hội nhờ bọn giết mướn ở kho 5. Bọn này có nhiều đứa là Việt cộng nằm vùng. Chúng đem Sáu mọo giới thiệu với cấp chỉ huy của chúng. Tên này nhận mình là cựu du côn, xưng danh Phu tàu ngầm. Và Phu tàu ngầm, bằng luận điệu thần sầu của Cộng sản, đã làm thay đổi cả ý định lẫn thái độ của Sáu mọo. Tên du đảng vô học, đang từ một thằng chọc trời khuấy nước, vô chính phủ, vô kỷ luật đã để kỷ luật của bọn đặc công Cộng sản chi phối. Nó không bằng lòng cái nó đang có nữa. Mà muốn với cao hơn. Nó đã âm mưu hạ Lê Hùng.

Tên phản bội đang ngồi chung với anh em. Lê Hùng chẳng thèm để ý nó. Còn nó, chỉ lén nhìn trộm đối thủ. Nó thấy nó nhỏ quá, tuy “nhân dân” của nó rất đông.

Bỗng nó sáng mắt. Những hình xăm trên ngực Phu tàu ngấm khiến nó tin tưởng. Nó nhìn lên. Lê Hùng có gì đáng sợ đâu. Mặt nó không có lấy một cái sọc giang hồ nhỏ. Minh mảy nó không có hình xăm. Nó có gì đáng để Sáu mọo sợ? Chính Sáu mọo cũng chưa từng thấy Lê Hùng “xuất quân”. Nó ngồi một chỗ sai anh em đốt đá. Lê Hùng là con cọp giấy. Con cọp giấy không có quyền đi xe Floride buông mui. Sáu mọo ngán Bình khi độc. Thì Bình khi độc đã xộ khám. Sáu mọo mừng lắm. Nó lại cúi gằm mặt, mỉm cười.

Bọn du đảng biết Lê Hùng đang nổi giận, không đứa nào dám nói thêm. Lâm đào già móc thuốc, châm lửa rồi cắm vào môi Lê Hùng:

- Bình tĩnh chút nào...

Lê Hùng hít một hơi đầy, nhả khói ra:

- Minh hèn quá!

Lâm đào già nhún vai:

- Với Vẹm, chúng mình phải bó tay. Chúng nó qua mặt cả nhà nước, cả Mỹ cơ mà.

Lê Hùng nghiêng răng:

- Con c. Đ. bó tay, tao sẽ tuyên chiến với bọn đặc công của Vẹm.

Lâm đào già phá ra cười:

- Mày sức mấy. Ai cho mày tuyên chiến với chúng nó. Du đảng đ. có quyền yêu nước. Cảnh sát sẽ hốt mày trước hoặc hốt mày cùng một lượt với Vẹm.

Sáu mọo há hê câu nói của Lâm đào già. Lê Hùng thở dài. Nó búng ngón tay:

- Có lẽ đành phải đầu quân cho ông Phạm Văn L.

Lâm đào già lắc đầu:

- Tao rút lui trước, tao đi. thích làm tay sai.

Lê Hùng ức quá, vắt điều thuốc vào người Lâm đào già:

- Mày là thằng đồ bỏ! Một thằng núp dưới gấu quần con mụ tình nhân già bằng mẹ mày, suốt ngày cờ bạc, rượu chè, mày còn thích gì nữa. Mày rút đi, thằng hèn hạ, điểm nhục. Không làm tay sai cho ai cả, mày hiểu chưa? Tao mà phải đi làm tay sai à? Tao đầu quân để chiến đấu. Không lẽ, mình không dám chiến đấu? Không lẽ mình sợ Vẹm? Đ. sợ đứa nào cả. Tao sẽ chơi Vẹm. Làm một cuộc phiêu lưu mới cho đỡ buồn, cho đỡ muốn tự tử chẳng, Lâm đào già?

Lê Hùng đã kéo dài ba tiếng Lâm đào già thật mĩa mai. Nhưng Lâm đào già không hề có phản ứng gì về lời sỉ nhục của Lê Hùng trước đông đủ đàn em. Nó vẫn nhe răng cười hề hề:

- Mày đánh Vẹm cho ai?

- Cho tao, cho bạn bè tao nữa, cho đàn em tao.

- Không phải vì tổ quốc chứ?

- Cho cả tổ quốc nữa.

Lâm đào già ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Ối giời ơi! Thằng Lê Hùng chiến đấu cho tổ quốc.

Lê Hùng gất đầu, rất thành thật:

- Có lẽ chúng mình nên nghĩ đến... tổ quốc đi thì vừa.

Rồi nó bắt chước Lâm đào già, ôm bụng cười ngặt

nghèo. Bọn đàn em thấy đàn anh vui vẻ, cũng cười theo. Sáu mẹo cười lớn nhất. Lê Hùng bảo đàn em:

- Các chú, lúc này anh nổi giận, nói hơi nhiều một chút. Các chú bỏ đi nhé! Mình sức mấy mà đụng với bọn Vẹm. Với lại, chúng nó phá gì mình đâu. Cho vụ Long đất chìm đi.

Nó ra lệnh giải tán. Khi bọn đàn em đi rồi, còn Lê Hùng và Lâm đào già. Sáng suốt hơn cả bao giờ, Lê Hùng thở dài:

- Có đứa phản bội.

Lâm đào già khen bạn:

- Đứa phản bội theo Vẹm.

- Đúng.

- Nó phải thương xót Long đất lắm.

- Đúng.

- Nó sợ "tia" một mình lộ, nên nhờ tay Vẹm hạ thằng John.

- Đúng.

- Nhưng chưa biết rõ nó là ai. Vì thằng nào cũng thương Long đất cả.

Lê Hùng nghiêng răng;

- Tao sẽ khám phá ra. Chiều nay, mày rảnh không?

Lâm đào già hất đầu:

- Làm gì?

- Tối nhà ông Trần Danh Dự chơi. Từ hôm chính phủ Trần Văn Hương đổ, tao chưa có dịp ghé thăm ông ấy. Tối chơi xem ông ấy dạo này ra sao. Ông ấy đáng kính trọng. Nếu như ông ấy lại bị "văng", lâm vào cảnh sa

sút, mình tìm cách giúp đỡ ông ấy.

- Tao không rảnh đâu. Mà nên đi một mình mà thì hay hơn. Thế vụ thằng John sao?

- Để tính.

- Thực tình mà muốn “chơi” tụi Vẹm à?

- Chứ sao, tụi mình đông hơn chúng nó. Tao muốn gặp “cha” L. đã, rồi hành động sau. Nếu hần hiểu bọn mình, mình nên giúp đỡ hần. Mình đi công nhận xã hội này nhưng mình là kẻ chọc trời khuấy nước, không lẽ mình không dám chọc tụi Vẹm. Tự ái mà, cứ coi như mình bị chạm tự ái nên phải “chơi” Vẹm.

- Đồng ý lắm.

Hai đứa nhìn nhau. Chưa bao giờ hai lãng tử gần nhau như lúc này. Lâm đào già quảng gói Pall Mall cho Lê Hùng. Hai đứa ngồi ngả đầu trên thành ghế, nhìn khói thuốc bay cao lan tỏa dần. Cứ im lặng là có cô đơn. Niềm cô đơn dày vò tuổi trẻ, khiến chúng phải đốt thiêu hoa mộng và múa may quay cuồng như những thằng điên. Người ta bảo tuổi trẻ nổi loạn.

Nổi loạn với chán chường, khắc khoải, hết cả niềm tin. Từ ba năm nay, nghĩa là từ ngày có cái gọi là cách mạng ở miền Nam, người thanh niên tự nhiên vớ được đôi hia bầy dậm để đi vào cuộc đời. Ba năm mà tưởng chừng như ba mươi năm. Người thanh niên lớn quá nhanh, già trước tuổi và khôn ngoan hơn cả cha anh mình. Họ đẩy dẩy thủ đoạn, âm mưu. Họ đủ “giơ” phản bội, đá ngấm lẫn nhau. Họ đã vượt qua tình cảm thông thường để hạ nhau không chút xót thương. Họ không

mơ mộng mà hành động có toan tính hẳn hoi. Họ cũng bất cần lý tưởng, có dịp “ăn có” là ăn có. Làm tiền trắng trợn. Làm tiền chính phủ. Làm tiền Mỹ. Ăn thật mạnh, thật vội. Ăn ít, ăn nhiều. Không chê một món nào hết. Những công tác này, công tác nọ, những phong trào, những đoàn thể do thanh niên thực hiện, thanh niên lãnh đạo chỉ là lớp sơn hào nhoáng che đậy sự bi ối của một thể hệ. Cái cột trụ của thể hệ tiếp nối nhưng nhúc những mỗi một. Lớp sơn chưa tróc hẳn nhưng đã sây sứt. Chỗ nào sây sứt lại được phết sơn mới lên. Và để tự hào chúng ta vẫn có một thể hệ trẻ sửa soạn thay thế thể hệ già. Tuổi trẻ ở hậu tuyến, ở Sài Gòn là vậy đó. Đất nước này không có quân đội thì chả hiểu nó sẽ ra sao?

Không oán trách, không khinh bỉ những người trẻ tuổi được. Bởi vì, những chất đê tiện làm nám tâm hồn họ đều do bậc đàn anh họ dạy dỗ họ. Những người tuổi trẻ trí thức vùi đầu vào sách vở, học mòn cả óc, mờ cả mắt. Tưởng khi thành công, được đem kiến thức của mình phục vụ đất nước. Họ lý tưởng lắm. Nhưng lý tưởng của họ bị tiêu diệt ngay. Tận mắt họ, họ chứng kiến đàn anh của họ ăn cắp. Không ăn cắp thì bị đày đoạ, hắt hủi. Họ cũng ăn cắp theo. Và rồi, lý tưởng chỉ còn xuất hiện ở những sông bạc, những ổ điểm sang trọng, những tiệm nháy đầm lịch sự cùng với tiền ăn cắp. Chẳng ai muốn tự tử cả. Mọi người đều mong mỗi luồng gió mới thổi tung tàn tích nhơ bẩn cũ. Những người tuổi trẻ mong mỗi cực độ. Đáo chính 1-11-63, tuổi trẻ tham dự đông đảo. Họ làm tròn sứ mạng của

họ. Rồi thấy gì?

Thấy đàn anh cấu xé, tranh giành, thối nát hơn xưa. Đảo chính chưa ngót khói thuốc súng đã chính lý. Chính lý chưa ổn đã có dao búa, gậy gộc chia phe xuống đường đâm giết nhau. Lãnh tụ cạo râu lên rừng ở ẩn. Rồi khi râu mọc dài lại xuống đồng bằng tung những đòn vọt mới. Rồi nhường quyền hành. Rồi biểu dương lực lượng. Rồi đảo chính hụt. Trên đài phát thanh, lãnh tụ thay phiên nhau chửi lãnh tụ là những thằng ăn cắp, khốn nạn. Rồi kẻ anh hùng nửa buổi bị tóm cổ đưa ra tòa. Được làm... cách mạng, thua làm... phản bội! Lại những thằng đồn mặt xử những thằng đồn mặt, xử luôn cả anh hùng thất thế. Rồi dân sự nắm chính quyền. Chuột chết tái xuất trên chính trường. Đảo chính cục bộ. Xé nát sắc luật này nọ. Thượng Hội Đồng về vườn. Nhưng người hùng Phan Khắc Sửu vẫn ngồi ì làm quốc trưởng. Không thèm biết nhục, chẳng cần tai tiếng. Rồi nhà chính khách kinh niên được đưa lên. Những thần tượng đua nhau gục đổ. Không ai dám tin tưởng ai nữa.

Trong hoàn cảnh thê thảm đó, tuổi trẻ khôn ra, lưu manh ra, được tặng đôi hia bảy dặm để bước nhanh, bước xa vào cuộc đời. Họ kinh tởm đàn anh, chê bỏ xã hội. Họ muốn làm đẹp cho xã hội nhưng bất lực. Bất lực thì bất mãn. Những danh từ tổ quốc, dân tộc không còn đủ tính chất thiêng liêng để ngăn ngừa họ bớt tàn nhẫn, hung bạo. Tuổi trẻ hôm nay chó má hơn tuổi trẻ hôm qua. Nhìn về quá khứ, thấy rất phản bội. Nhìn

về hiện tại, cũng rất thấy phản bội, đê hèn. Tương lai không nhìn ra.

Nó bị lớp sương mù nhớ bản của đàn anh che kín. Mạnh ai người ấy đi đường riêng của họ. Kẻ lao xuống vực thẳm sa đoạ, kẻ vui đầu học hành để thi đỗ, làm lớn, ăn cắp, lấy vợ giàu cho con học trường tây, kẻ đi làm du đàng. Những người không muốn chết bản tiện thì tình nguyện đi lính. Ôi, còn gì hấp dẫn tuổi trẻ đâu? Những anh giữ trách nhiệm dẫn dắt thanh niên, từ Cao Xuân Vĩ tới Võ Long Triều, đã anh nào dám đứng trước hàng ngàn thanh niên đọc một bài diễn văn không cần cầm bài viết sẵn?

Lâm đào già lim dim đôi mắt:

- Nghĩ cũng tội cho mình...

Lê Hùng đang để lòng mình về những ngày xưa thơ mộng, vụt tỉnh:

- Tội thật. Ta đâu thích sống nay không biết mai. Ta muốn làm một cái gì khác đời. Chẳng có cái chó gì khác cả thì đi làm du đàng, sống ngoài vòng pháp luật để dụ đi mọi sự khát khao của ta.

Lâm đào già ứa nước mắt:

- Nghĩ đến ngày mình chết, chắc buồn lắm nhỉ?

Lê Hùng nhìn hai giòng nước mắt chảy dài trên môi bạn, ngậm ngùi:

- Mà còn khóc được cơ à?

Lâm đào già buồn đau:

- Mà tưởng tao chai đá lắm hả? Mà nhắm to Lê Hùng ạ! Những lúc tao thấy trạ nhất là những lúc tao

lượng thiện nhất. Không lẽ, mỗi lần trên bụng con mẹ Nam, tao phải niệm Phật rằng “con đau khổ lắm, con hối hận lắm” sao! Bản chất của tao vẫn là bản chất của đứa con nít. Có nhiều đêm tao ngồi hút thuốc, nhìn vào khoảng tối tăm, tao ước ao được cái diễm phúc cố tích như con Tấm. Nhưng cuộc đời đâu có Bụt để tao xin Bụt cho trẻ lại cái thời mười tuổi. Giá được bé con, đi học tiểu học nhỉ? Chắc là tao sẽ chăm, ngoan nhất trường.

Lê Hùng để mặc bạn mơ ước. Nó ngồi ngắm khuôn mặt thanh niên của Lâm đào già. Khuôn mặt đó không còn những nét hằn học nữa. Tìm về kỷ niệm ấu thơ, người ta thấy lòng mình hết se sắt. Cho nên, cứ khi nào đến đoạn đời cùng cực, nhớ bản, bi thương tuyệt độ, nếu không dám tự tử, chỉ còn cách để hồn thoát khỏi xác, bay về vùng trời thơ ấu. Để lặn ngụp trong bể nước hồn nhiên. Để được uống khé cổ mật ong của tuổi thơ mình. Để gặp lại đứa con gái ngày xưa và nắm tay nó nô đùa quanh khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ, đầy tiếng chim hót líu lo.

Nước mắt Lâm đào già vẫn ứa ra. Nó thực sự đang làm một chuyến khởi hành trở về kỷ niệm. Lâm đào già thấy con bé Liên răng khểnh của mình.

Hai đứa ngồi bên nhau trên một chiếc xe cũ nát ở ven đường tỉnh lỵ. Tỉnh lỵ thật hiền. Hàng cây hồi bên kia rợp hoa. Ngan ngát mùi ngai ngái. Lâm vòng tay cầm chiếc vô lăng tưởng tượng. Nó bóp còi mồm “toe toe”. Và hỏi người bạn gái nhỏ nhỏ:

- Bà về đâu?

Con Liên rằng khểnh nhìn Lâm, mỉm cười. Chiếc răng khểnh nó sao mà duyên dáng thế. Nó có những hai cái đồng tiền. Lâm thì chẳng có cái nào. Nó đã từng gục đầu vào lòng mẹ nũng nịu: “Mẹ ơi, sao con Liên có những hai cái đồng tiền mà con chẳng có cái nào hở mẹ?” Mẹ Lâm vuốt tóc nó, âu yếm đáp: “Tại con nghèo mà, nghèo thì làm gì có đồng tiền. Mà mặt vuông chữ điền, đồng tiền không có, nghe con chó con của mẹ...” Lâm ức quá, phát khóc. Mẹ nó phải dỗ dành: “Mẹ nói chơi mà, đồng tiền của con, con Liên nó giữ hộ đó. Ở má bên trái nó ấy, lớn lên, con học giỏi, đi làm kiếm tiền về đưa cho con Liên. Con Liên nó giữ cho con, nó để dành nuôi con đó. Con gái là tay hòm chìa khóa, con chó con của mẹ ạ!” Lâm lại hỏi: “Tại sao con kiếm tiền về phải đưa cho con Liên?” Mẹ nó tát yêu vào má nó: “Lớn lên, mẹ bắt mày lấy con Liên làm vợ.” Lâm “ừ ừ” rồi bỏ chạy mất. Nhưng từ hôm đó, Lâm đinh ninh rằng, lớn lên, con Liên rằng khểnh sẽ là vợ nó.

- Bác Tài cho tôi về Phu Dục nhé!

- Bà về Phu Dục thăm ai đó?

- À, tôi về thăm cái dậu bìm bìm quanh dinh quan huyện. Bác tài biết cậu Vĩnh, cậu Bảo, cô Hiền con quan huyện không?

- Biết mạnh “sên gù”!

Con Liên rằng khểnh ngúng nguẩy, không bằng lòng giọng nói “bến xe” của Lâm. Khiến Lâm phải nói lại:

- Biết chứ.

Nó rỏ máy mồm “ì ừ” một lát rồi đạp chân vào “phanh” tưởng tượng:

- Tôi ngã tư Mũi rồi, bà xuống đạp xe vào huyện nhé! Tôi sang Hải Phòng luôn đây...

Con Liên răng khểnh lắc đầu:

- Bác tài cho tôi sang Hải Phòng với. Tôi thích qua cầu Nghìn, cầu Quay cơ.

Lâm cười:

- Bà cho thêm một đồng nữa.

Con Liên lè lưỡi:

- Tôi hết tiền rồi.

Lâm nhớ lời mẹ bảo, đưa ngón tay ví vào má Liên:

- Đây này, đồng tiền đây này...

Hai đứa cười vang rộn. Ngồi trên chiếc xe đồ nát. Chiếc xe đồ nát nằm ỉ bên lề đường tỉnh Thái Bình mà chúng nó tưởng chiếc xe đang chạy bon bon trên đường số 10. Lâm còn tưởng chiếc xe đồ nát của nó có thể chạy khắp hoàn cầu. Nó hỏi con Liên:

- Đàng ấy về Sài Gòn không?

Con Liên liếm môi:

- Tổ ghét Sài Gòn lắm, bố tổ bảo trong ấy nóng cháy tóc. Đàng ấy cho tổ lên trời gặp các bà tiên được không?

Lâm giơ tay cao:

- Được, được...

Nó nghiêng người xoay mấy vòng tay cơ hồ lượn một khúc quanh cho xe lên trời...

Lâm đào già rút khăn tay thấm nước mắt:

- Thế mà chiếc xe chạy xuống địa ngục, mà ư?

Lê Hùng không hiểu gì, hỏi bạn:

- Mà nói chi? Cái xe nào xuống địa ngục?

- Cái xe kỷ niệm của tao.

Giọng nói mơ hồ:

- Còn đồng tiền tao gửi em Liên rằng khếnh của tao ngày xưa, không biết, rồi đứa nào sẽ được tiêu.

Lê Hùng đã đoán được kỷ niệm thơ ấu của bạn rồi. Nó thờ dài:

- Có ai sắp đặt tương lai cho mình đâu. Cho nên tao khoái bài "*Que sera*" mà Doris Day hát trong phim "*Người biết quá nhiều*" vô cùng. Thế người yêu nhỏ bé của mày giờ ra sao?

- Vẫn còn bé.

- Đã yêu ai chưa?

- Không biết.

- Còn yêu mày không?

- Tao đáng gì mà yêu em nữa!

- Mày hay gặp em không?

- Tao cố tránh từ ngày tao dan díu với con mụ Nam. Coi như tao có vợ, có con rồi, dẫu Liên vẫn yêu tao, vẫn yêu tao, tao cũng đành nghiêng răng từ chối. À, con mụ già của tao bảo cái bầu trong bụng nó được ba tháng rồi.

Lê Hùng không hỏi thêm gì nữa. Nó tiếp tục rút thuốc, mỗi lửa hút và nhả khói. Lâm đào già ứa nước mắt. Nó thắng cái xe linh hồn dừng lại bên đường hiện tại giây lát, rồi lại rồ ga cho xe chạy về chân trời cũ. Đường mù mịt sương. Lâm đào già bật đèn pha. Vẫn tối mò mò. Tiếng ai như tiếng con Liên rằng khếnh mơ

hồ vọng lại. Anh Lâm, đời người không có hai lần sống bằng tuổi trẻ. Anh đừng đi tìm nữa, mất công toi.

Lâm đào già vùng dậy. Mắt nó đầm lệ:

- Tao đi đây.

- Mà đi đâu?

- Đi đến sông nằm bù khú, cho quên đời.

Nó chẳng cần sửa sang đầu tóc, quần áo, lưng lửng đẩy cửa bước ra. Lâm đào già rỏ máy chiếc Rumi. Nó ngồi trên yên xe, ngoái lại:

- Tao ra xa lộ đùa với tử thần đã, nếu chưa chết tao mới đi.

Nó cho xe ra khỏi ngõ. Và phóng bay biến. Lê Hùng nhìn theo bạn, bẻ bảo tay nghe răng rắc. Mắt Lê Hùng hoa lên. Trời tối sầm và gió cuốn tới. Lê Hùng đang chơi với trong cơn bão của tuổi trẻ. Không tiếng cầu cứu. Sấm sét nổ tung nhưng trời chẳng chịu mưa.

BÍCH THẢO NGỒI DƯỚI CÂY TRỨNG CÁ. NÀNG ngồi thương nhớ Lê Hùng. Đã hơn tuần nay, Lê Hùng đi vắng. Nó mới thua một canh xì nặng nề. Đến nỗi phải bán chiếc Floride. Lê Hùng đụng với “vua xì” không quân. Nó bị lột không còn một xu dính túi. Nó bán xe ngay trên chiếu bạc và sáng hôm sau bỏ Sài Gòn. Chưa biết đi đâu. Nó chỉ dặn Bích Thảo là nó đi chừng một tuần lễ sau sẽ về. Lần đi xa này, nó không cho Bích Thảo theo.

Nàng đã hiểu người tình mưu toan việc gì mới. Những cơn “suspense” đã chẳng còn ở lại trong người Thảo nữa. Nàng đã quen, đã coi thường mọi sự nguy hiểm mà bọn Lê Hùng vẫn hay “chơi”. Nhưng lần này, Thảo sốt ruột lạ lùng.

- Anh ấy đi đâu?

Lâm nghiêng đang dựa lưng vào một cây trứng cá khác, đối diện với nàng, gập vội cuốn tiểu thuyết của Ian Fleming lại, sống sờ:

- Em không biết, chị ạ!

Trước khi đi, Lê Hùng nhờ Lâm nghiêng giữ nhà. Lâm đến đây, ăn ngủ ở đây và không rời “bộ tham mưu” quá một trăm thước.

- Anh Lê Hùng không dặn dò gì chú à?

- Không

- Có phải anh ấy thua bạc đâm ra buồn không?

- Chắc không phải đâu. Anh ấy đã từng thua nhiều hơn thế và cái Floride của anh ấy cũng mua bằng tiền được bạc mà.

- Tôi lo quá.

- Gì mà chị lo?

- Chưa bao giờ tôi sợ hãi như bây giờ. Tôi linh cảm, dường như, anh Hùng gặp chuyện không lành. Đêm qua tôi nằm mơ thấy anh chết đuối.

Lâm nghiêng cười;

- Anh ấy bơi có hạng mà.

Bích Thảo cau mày:

- Nhiều người bơi giỏi vẫn cứ chết đuối mới thê thảm chứ.

Lâm nghiêng buồng cuốn tiểu thuyết "*Thầy Nó*" của Ian Fleming do Hoàng Hải Thủy dịch rút xuống. Câu nói của Bích Thảo khiến nó phải suy nghĩ.

Cái chết của Dậy Ruby ám ảnh nó. "Mày chơi dao thì mày được chết bằng dao". Anh Hùng đôi khi bị chết bởi những thằng điên. Tại sao Lê Hùng không thể bị chết bằng những mũi dao "hội đồng" của bọn du đảng các ké, khốn nạn? Lâm nghiêng rùng mình. Nó đứng dậy:

- Chị ở nhà nhé!

- Chú đi đâu?

- Em tới anh Lâm đào già.

- Chú đừng đi, tôi sợ lắm.

- Ban ngày chị sợ gì?

- Tôi sợ, chả biết tôi sợ gì nữa. Nhưng vắng vẻ làm tôi sợ lắm.

- Em đi rồi về ngay. Em hỏi anh Lâm đào già chắc biết rõ anh Hùng đi đâu. Từ hôm anh rời nhà, anh Lâm đào già không tới đây. Không khéo hai ông cùng đi một chuyến cũng nên.

- Vậy chú đi đi, đi lẹ nhé!

- Dạ.

Lâm nghiêng dắt xe scooter ra khỏi cổng. Nó đạp máy. Tiếng máy nhỏ dần. Bích Thảo uể oải đứng lên. Nàng trở vào nhà, vô phòng mình nằm vật ra giường.

Nàng chớp mắt được một lát. Thức giấc vẫn chưa thấy Lâm nghiêng về. Nàng vùng dậy, ra bàn phấn tô điểm và định lên Sài Gòn.

Có tiếng gọi:

- Anh Hùng ơi!

Sáu mợ đã tới. Nó tới thật đúng lúc. Nó hỏi:

- Chị Thảo có nhà không?

Nàng vẫn cầm thỏi son đáp vọng ra:

- Có tôi đây, chú đợi chút xíu nhé!

- Anh Hùng có nhà không hả chị?

- Không.

- Anh đi đâu?

- Tôi không hiểu.

- Anh đi lâu chưa?

- Hơn một tuần rồi.

Sáu mợ nhếch mép cười. Nó đặt tay vào quả nắm đấm phòng Bích Thảo:

- Em vô được không?

- Chú chờ đi.

- Em có tin về anh Hùng cho chị đây...

Nàng đương tô son dở chạy ra mở cửa. Sáu Mẹo bước vào hắt trong phòng nàng.

- Sao, tin gì?

Sáu Mẹo nhìn nàng đắm đắm:

- Hôm nay chị đẹp quá!

Nó dò dẫm:

- Mà chẳng đứa nào ở đây “bảo vệ” chị sao?

Nàng đáp:

- Có Lâm nghiêng, hắt vừa lên Sài Gòn.

Sáu Mẹo nhìn Bích Thảo không chớp mắt. Tâm hồn nó nôn nao. Lòng dạ nổi sóng cuộn cuộn. Mạch máu nó lưu thông mạnh. Và da thịt nóng bỏng. Thảo mặc bộ đồ ngủ màu hồng, mỏng dính. Không đồ lót. Sáu Mẹo nuốt nước bọt.

- Chị đẹp quá, đẹp quá!

Nàng càu nhàu:

- Chú điên rồi hả? Nào, cho tôi biết tin anh Hùng đi.

Sáu Mẹo vẫn nhìn Bích Thảo. Đôi mắt nó căng mọng sự thèm khát.

- Em đẹp quá, em biết không, em nhỏ của lòng anh?

Nàng vung tay tát mạnh Sáu Mẹo một cái:

- Chú cút ra ngoài kia!

Nhưng Sáu Mẹo đã đóng chặt cửa, khoá lại:

- Em “đánh” anh đi!

Nàng nghiêng răng:

- Thằng chó má, mày muốn gì?

Sáu Mẹo ôm chặt lấy nàng:

- Muốn... ngủ với em...

Nàng đẩy dựa, la hét. Sáu Mẹo bịt chặt miệng nàng:

- Em kêu làm chi vô ích.

Nó diu nàng về phía giường. Tay trái nắm chặt thời son, tay phải cào cấu Sáu Mẹo, nàng la hét. Nó chỉ cười hể hể, đẩy nàng nằm ngửa trên giường nệm:

- Nghe đây em gái, em đừng hòng thằng Lê Hùng cứu em.

Nước mắt nàng dàn dựa:

- Đồ phản bội, đồ khốn nạn!

- Trước sau, em cũng phải lấy anh, vì thằng Lê Hùng đâu còn nữa. Anh đã giết nó rồi.

Nó cúi xuống sát mặt nàng. Nàng phì nước miếng lên mặt nó. Sáu Mẹo đưa tay vuốt nước miếng, cười hể hể:

- Anh sẽ làm em sướng hơn thằng chó đê Lê Hùng.

Nó đè chặt hai cánh tay nàng, dí môi nó xuống đôi môi nàng. Nàng quay bên trái, nghiêng phải, ú ớ. Con quỷ dâm dục mặc sức tung hoành.

Trong khoảnh khắc, nàng loé lên một tia hy vọng. Lê Hùng không chết. Nàng cầm thời son, viết hai chữ Sáu Mẹo trên tấm "drap" trắng muốt. Rồi nàng trườn người, nằm đè lên trên.

Sáu Mẹo điên cuồng dục vọng, không hề biết chuyện gì.

Con bão tố của dục vọng xoáy điên cuồng trên thế

xác Bích Thảo.

Khi cơn bão tố tan hẳn. Sáu Mẹo mới chột nghĩ tới hậu quả. Lê Hùng sẽ không tha thứ nó nếu Bích Thảo kể hết cho Lê Hùng nghe. Sáu Mẹo tự trách nó quá vội vàng. Phải chi thanh toán xong Lê Hùng, nó chiếm đoạt Bích Thảo có êm đẹp biết mấy không.

Sáu Mẹo ngấm Bích Thảo. Tiếc rề. Nó kéo chiếc khăn kín mặt nàng. Rồi đưa hai bàn tay thô bạo của nó siết cổ nàng. Chừng ba phút, Sáu Mẹo đứng lên, rời khỏi phòng Bích Thảo. Nó không quên khép cửa lại.

Tên phản bội bỏ đi được nửa giờ thì Lâm nghiêng chõ Lâm đào già đến. Hai đứa ngạc nhiên không biết Bích Thảo đi đâu. Tưởng nàng buồn, về phòng ngủ. Lâm nghiêng gõ cửa phòng nàng. Chẳng có tiếng trả lời. Lâm nghiêng đẩy cửa vào. Bích Thảo đã tắt thở. Chiếc khăn mỏng trùm nàng kín mít. Lâm nghiêng hốt hoảng. Nàng uống thuốc ngủ chãng. Nó bước nhanh tới, lật khê chiếc khăn lên. Máu ở mũi nàng ứa ra, chảy về bên má, đỏ loè trên tấm “drap”. Lâm nghiêng kéo tung chiếc chăn. Nó buông ngay xuống và nhắm mắt lại, quay đi chỗ khác.

Lâm đào già nghiêng răng ken két:

- Thằng chó đẻ nào đây?

Lâm nghiêng lắc đầu:

- Làm sao em biết được?

Nó phải rình chú từ lâu lắm. Chú đi khỏi nó hành động ngay. Anh đoán chắc với chú nó là anh em nhà.

Lâm nghiêng thở dài:

- Em biết nói sao với anh Lê Hùng?

Lâm đào già an ủi nó:

- đừng lo, anh sẽ nói giùm chú. Sống chết có số cả nhưng con Bích Thảo chết nhục quá. Chú đừng tiết lộ tin này cho đứa nào biết để mình tìm thù phạm. Hề đứa nào hở tin này ra, chính nó là kẻ thù của mình. Chú giúp anh một tay...

Hai đứa loay hoay lấy nước lau mặt, lau mình mẩy cho Bích Thảo. Đoạn, chúng nó thay quần áo cho nàng. Khi Lâm đào già lật người Bích Thảo lên để mặc áo, nó hoa mắt. Lâm đào già rít qua kẽ răng:

- Sáu Mẹo, được lắm, thằng chó đẻ!

Lâm đào già chỉ tay vào hai chữ "Sáu mẹo" nguệch ngoạc trên tấm drap. Và thoi son còn nằm dính trong bàn tay nắm chặt của Bích Thảo.

- Con nhỏ thông minh quá.

Lâm đào già ứa nước mắt:

- Anh sẽ moi tìm nó tiền đưa em.

Xong đâu vào đấy, Lâm đào già dặn Lâm nghiêng:

- Chỉ ba anh em mình biết thôi đấy nhé! Thằng Hùng ngày mai sẽ về. Chú đừng nóng nảy đụng đến Sáu mẹo. Cứ để nó sống. Chiều nay chú tung tin Bích Thảo giận Lê Hùng đi lâu, đã uống thuốc ngủ tự tử. Sáu mẹo sẽ vô tròng. Anh sẽ giết trọn ổ của nó. Chắc có đứa nào mua nó rồi, chứ thuốc nào mà nó dám hành động như thế.

Lâm nghiêng hỏi:

- Anh Hùng đi đâu?

- Nó đi Pleiku

- Làm gì?

- Có khứa nhờ nó áp tải một chuyến thuốc phiện. Nó trót lọt vỏ này, chúng mày lên hương hết. Nó bảo với anh rằng sẽ mua cho mỗi đứa các chú một căn nhà. Đợt đầu là chú và bọn Châu hô.

- Nếu không trót lọt?

- Thì chú mày ráng "đi tắt" cho nó. Trọng tội đấy, không bị xử tử cũng khổ sai chung thân.

Hai đứa rời phòng Bích Thảo. Lâm nghiêng khoá cửa, bỏ chìa vào túi. Chúng nó lăm lũi đi bên nhau, ra ngoài vườn. Chiếc võng của Lê Hùng vẫn bắt ngang ở hai cây bông gòn, Lâm đào già nằm trên võng, buông thông hai chân chạm đất. Lâm nghiêng mỗi điều Pall Mall cắm vào môi nó.

- Tại sao anh Hùng phiêu lưu vậy?

- Nó thích mạo hiểm.

- Có đánh nhau à?

- Nó sử dụng tiểu liên mà.

- Em lo quá.

- Nó không chết đâu. Nhưng nó sống trở về nó sẽ chết cả cội lòng nó. Nó thương các chú lắm.

- Chúng em biết chứ.

- Đạo này nó xui. Thăng John chết, nó ngượng mặt không dám gặp con Nhi. Đánh bạc cháy cả xe Floride. Rồi con tình nhân nhỏ của nó bị hãm hiếp chết, mày thử đoán xem thằng đàn anh mày sẽ ra sao.

- Em chịu.

- Mày ngu lắm, nó sẽ làm sống lại thuở vào nghề

của nó. Địch thân nó, nó sẽ đi đâm chém, bắn. Lại vui ra phết.

Lâm nghiêng phân vân một lát rồi hỏi:

- Còn chị Thảo.

Lâm đào già nhả khói thuốc.

- Đợi thằng Lê Hùng về đã. Nếu mai nó không về nghĩa là nó chết rữ xác hoặc còng số 9 đã khoá chặt tay nó rồi. Thì các chú lo chôn con nhỏ.

Lâm nghiêng muốn khóc quá. Nhưng nó cố nín. Lâm đào già rất thích khóc nhưng lại ghét thậm tệ đứa nào khóc trước mặt nó.

- Anh nghĩ sao?

- Nghĩ cái gì?

- Nghĩ về đời mình?

- Mà có mè không?

- Có.

- Cút đi tìm con mè của mà rồi hãy tới đây hỏi tao. Tôi đ. nghĩ gì cả. Nghĩ làm đ. gì!

Lâm nghiêng cụt hứng. Nó đốt thuốc, dựa lưng vào thân cây bông gòn, suy tư. Rồi nó thiếp ngủ. Điều thuốc rơi khỏi kẽ tay nó. Lâm đào già cũng thiếp đi.

NHƯNG LÊ HÙNG KHÔNG BỎ XÁC Ở PLEIKU, CŨNG chẳng hề bị bắt bớ. Con mỗi bị vồ. Lê Hùng bỏ về, không được đồng tiền công nào. Nó về đúng hẹn, Lê Hùng về đúng hẹn. Hay tin Bích Thảo chết, nó không nói nửa lời. Lo chôn cất cho Bích Thảo xong, Lê Hùng họp anh em. Nó phác hoạ chương trình hoạt động mới. Rồi giải tán ngay. Nó giữ Sáu mọ lại, vỗ vai thân mật:

- Anh muốn giao cho chú một việc thật quan trọng.

Sáu mọ được Phu tàu ngầm bày kế, mới đầu, nó chột dạ. Nhưng trong cuộc họp, Lê Hùng cho biết người yêu của nó tử tử bằng thuốc ngủ nên Sáu mọ vững dạ. Đến lúc Lê Hùng giữ lại, nó sợ toát mồ hôi. Lê Hùng thừa hiểu tâm trạng nó, vội tươi cười. Và Sáu mọ đâm ra phục Phu tàu ngầm sát đất. "Cứ tới họp đi, nó không biết anh đâu". Phu tàu ngầm đã bảo Sáu mọ vậy. "Anh bỏ nó, nó càng nghi anh".

- Anh giao em việc gì?

- Chú ở đây, anh sẽ bàn sau.

Lê Hùng đưa Sáu mọ vào phòng ngủ của mình:

- Chú thích nghe nhạc không?

- Dạ, không.

- Thế thích gì?

- Em chỉ thích đâm chém.

Lê Hùng cười:

- Vậy anh sắp nhờ chú công việc đâm chém đây. Chú dám làm không?

Sáu mợ ưỡn ngực:

- Anh bảo em xông vào lửa em cũng xông.

Lê Hùng vỗ vai nó:

- Chú khoá cửa lại, rút chìa khoá ra, bỏ vào ngăn kéo dùm anh.

Sáu mợ sưng sờ:

- Chi vậy anh?

- Đã bảo anh có chuyện mật muốn bàn với chú mà.

Sáu mợ cảm thấy một sự khác lạ. Mạch máu nó râm ran. Da thịt nó nổi gai ốc. Nó ngoan ngoãn làm theo lời Lê Hùng. Hình ảnh Phu tàu ngấm biển đầu mất. Trong đôi mắt phản bội chỉ còn hình ảnh oanh liệt của gã đàn anh kính mến. Lê Hùng nằm ngửa trên divan. Nó cố nén cơn phẫn nộ, dịu giọng:

- Chú biết anh thương chú ngần nào không?

- Em biết.

- Anh đã tha chú một lần, cứu sống chú hai lần, phải không?

- Dạ.

- Chú muốn anh tha chết chú một lần nữa không?

- Em có phạm tội gì đâu.

Lê Hùng ngồi vùng dậy:

- Chắc chứ?

Sáu mợ ấp úng:

- Dạ, em chẳng làm phiền gì anh hết.

Lê Hùng cười khanh khách. Tiếng cười của nó man dại chưa bao giờ Sáu mợ từng nghe. Nó ngừng cười, nhìn thẳng vào mắt Sáu mợ.

- Chú làm phiền anh phải đi đưa đám ma!

Sáu mợ chết đứng. Nó tròn xoe mắt ngó Lê Hùng. Rồi vùng chạy, nhưng cửa khoá chặt. Lê Hùng vẫn ngồi im trên divan:

- Chú khùng hả? Chạy đi đâu? Sợ cái gì?

Sáu mợ dựa lưng vào tường. Lê Hùng móc gói thuốc rút một điếu mỗi, rồi ném cho Sáu mợ.

- Hút đi!

Sáu mợ run rẩy, đỡ trạch điếu thuốc. Lê Hùng lắc đầu:

- Chú "xuống" rồi đấy nhé!

Sáu mợ điên đầu, không hiểu Lê Hùng chơi cái trò "cân não" này đến lúc nào. Nó biết mình hành động chưa? Nó vờn mình làm gì?

- Nhặt điếu thuốc lên, hút vài hơi lấy "sức" rồi anh bàn chuyện với chú.

- Em không hút.

- Thì tập đi.

- Dạ.

Lê Hùng đổi giọng:

- Màý đáng giết lắm, Sáu mợ ạ!

- Em lạy anh, em cần cõ lạy anh, em trót dại...

Lê Hùng cười gằn:

- Màý đòi qua mặt tao à? Màý đã khôn nhưng chưa ngoan. Màý để dấu vết của màý lại, sao màý ngu thế?

Lê Hùng lật tấm đệm, lôi tấm drap ô nhục, trải lên giường mình.

- Mà nhìn rõ đi, tên mày đỏ. Người chết muốn gì, mày hiểu chứ?

Sáu mọ chạy tới ôm chặt Lê Hùng. Tên đàn anh hất mạnh nó về chỗ cũ:

- Mày âm mưu gì?

- Em, em... thèm khát quá.

- Đừng vờ nữa! Tụi mày có bao nhiêu thằng? Âm mưu gì? Nói đúng tao tha chết. Tao thử xem mày có nói thật không chứ tao biết hết rồi.

Sáu mọ cầm chắc cái chết. Thà chết ngon lành như Đậu Ruby còn hơn chết đau đớn, chết sau những trận đòn tra tấn. Nó là thằng hèn không phải là anh hùng nên phun hết sự thật ngay. Lê Hùng bắt nọn nó, nó tưởng mọi bí mật đã bị khám phá, kể luôn cả vụ Phu tàu ngầm thanh toán John. Lê Hùng ném một viên đá, trúng ba con thỏ một lượt. Nó nghe Sáu mọ kể, giận tím gan mà vẫn điềm tĩnh:

- Mày muốn thay thế không? Tao nhường ngay chỗ cho mày?

- Em đâu dám.

- Mày tưởng tao đi xe hơi bằng tiền của chúng mày à? Mày đã biết đấy, tao có hàng trăm đàn em loại mày. Mỗi thằng đàn em lại có hàng chục đàn em nhỏ. Tiền thu thuế các song bài, các tiệm nháy, tao chia đều cho anh em. Mày thừa hiểu rồi, vì có sổ sách mà. Chúng mày sống bình yên, thoát cảnh đâm thuê chém mướn,

thoát tù tội là do ai? Ai đủ “uy tín” để cho chúng mày giữ an ninh các sông bài? Tao chết đi, anh em sẽ trở về cảnh đăm thuê, chém muốn ngay. Mày tưởng tao không đủ sức bỏ nghề du đấng ư? Mày muốn có xe hơi đi, sao không mở miệng nói? Hai canh bạc bịp là dư tiền cho mày mua xe. Dễ quá mà.

- Em bị thằng Phu tàu ngầm... thôi miên.

- Mày muốn sống nữa không?

- Trăm sự nhờ anh.

- Tao tha chết cho mày, tao hứa quên hết mọi chuyện nhưng mày phải hứa một điều.

- Em hứa hết.

- Không cần, hứa một điều thôi.

- Dạ, anh cứ dạy.

- Là mày về hoạt động với thằng Phu tàu ngầm. Mày tỏ ra trung thành với nó tuyệt đối. Cho cả đàn em mày giúp nó công việc khủng bố. Hễ có tin gì mới báo cho tao biết.

Lê Hùng nghiêm nghị:

- Nhớ cho rõ, mày có bản án tử hình rồi nghe chưa? Hoặc mày chết dưới tay Phu tàu ngầm, hoặc mày chết dưới tay tao. Mày dấn độn thì thằng Việt cộng sẽ giết mày trước. Khôn ngoan thì tao mới cứu được.

Sáu mợ mếu máo:

- Anh dạy em phải làm gì?

Lê Hùng bẻ bảo tay:

- Mày chửi tao quyết liệt hơn, nhờ vả Phu tàu ngầm hạ tao đi. Theo nó vài vụ khủng bố nữa cho nó tin. Rồi

khi nó đã tin, hể tụi nó đặt chất nổ ở đâu cho tao biết. Chỗ nào bọn Phu tàu ngấm hay tụ họp nhớ rõ, nhớ mặt từng thằng một. Liên lạc ở quán cà phê Ba mập, mày cứ đến đó, viết sẵn điều mày muốn nói với tao, rồi lúc ra chỗ trả tiền trao cho Ba mập.

- Dạ.

- Khéo léo kẻo mày chết tan xác nghe, Sáu mợ!

- Anh cứ tin em.

- Mày cần tiền không?

Chàng cần đợi Sáu mợ trả lời, Lê Hùng móc một kẹp giấy năm trăm, bước lại gần Sáu mợ, dúi vào tay nó.

- Anh cho em nhiều quá.

- Sẽ cho mày nhiều hơn để mua xe hơi. Bây giờ, muốn nói thêm gì không?

- Rồi anh có giết Phu tàu ngấm không?

- Tao muốn giết hàng trăm thằng bọn nó.

Sáu mợ lại thấy Lê Hùng đáng tin tưởng hơn Phu tàu ngấm. Đứa bản tiện chỉ nhìn rõ cái lợi trước mắt. Lê Hùng biết nó cưỡng hiếp Bích Thảo, siết cổ cho nàng chết mà không giết nó trả thù. Nó lạ lẫm nhưng nghĩ rằng đàn anh nó cao thượng coi đàn em hơn cả vợ con. Sáu mợ yên bụng. Nó hứa với nó rằng lần này sẽ sống chết với Lê Hùng. "Anh bảo em xông vào lửa em cũng xông". Sáu mợ sắp xông vào miệng bầy chó sói.

- Anh cho em về?

Lê Hùng gật đầu thân mật:

- Chú nhớ hết lời anh dặn chưa?

Sáu mợ quệt nước mắt:

- Em nhớ rồi, nhớ như in vào dạ.

- Từ nay chú ít qua đây đi. Chú cứ tin anh, Phu tàu ngầm sẽ xài chú, khỏi cần giục chú hạ anh nữa. Anh biết bọn nó mà. Bây giờ chú về.

Lê Hùng mở cửa cho Sáu mợ bước ra, nó dặn thêm:

- Trừ anh, không đứa nào biết mọi việc chú đã làm. Anh ngậm miệng giời lắm.

Sáu mợ lấp bắp:

- Cảm ơn anh.

Lê Hùng đưa Sáu mợ ra tận ngoài lộ. Khi nó trở vào, Lâm đào già và Lâm nghiêng đã ngồi ở phòng ngủ của nó. Ba đứa soạn thảo một kế hoạch.

NHỮNG VỤ NỔ Ở SAIGÒN LÀM MỆT LÒNG CÁC viên chức an ninh Mỹ và Việt Nam. Bọn khủng bố đổi kế hoạch luôn luôn nên có bắt được một vài đứa trong bọn chúng, cũng không khai thác nổi một điều gì xứng đáng. Không ai hay nhóm Sáu mėjo hoạt động cho quân khủng bố.

Trung tá Phan Văn L., Tổng giám đốc Cảnh sát Quốc gia đang khó chịu về những vụ Việt cộng gài chất nổ thì điện thoại reo:

- A lô, gì đó?

Viên đại úy trẻ ở phòng bí thư, lễ phép thưa:

- Có người muốn nói chuyện với trung tá.

Trung tá L, cau mày :

- Cậu giải quyết đi!

Viên đại úy bí thư nhắc lại:

- Họ muốn nói chuyện với trung tá.

Trung tá L. to tiếng:

- Đã bảo chú giải quyết đi!

Ông gắt:

- Ai gọi cũng "passer" ngay. Con khi, lại nhờ vả xin xỏ! Hỏi xem, nếu người họ hàng thì cúp đi. Không có xin xỏ, nhờ vả gì cả.

Ông đặt mạnh ống nghe xuống. Nhưng chuông điện

thoại reo liền sau đó:

- Cái gì?
- Thưa trung tá, một người cần gặp trung tá gấp.
- Bảo họ tới tìm tôi ở văn phòng.
- Người này muốn nói về vụ nổ.

Trung tá L. tròn xoe mắt, đưa tay vuốt cái đầu húi cua:

- Cho họ nói với tôi.

Tiếng cười trong điện thoại.

- A lô, tôi muốn gặp ông Tổng giám đốc.

- Tôi đây. Có chuyện gì?

- Chuyện hay cho ông Tổng.

- Anh ở đâu?

- Ở một phòng điện thoại công cộng.

- Người ngành nào?

- Du đảng.

- Anh đùa, hả?

- Không dám đùa với cảnh sát. Tôi thưa ngay đây: nửa tiếng nữa quân khủng bố sẽ phá hoại bin đinh "The Moon". Chất nổ gài ở trạm xăng đối diện bin đinh, ngót một trăm ký. Ông Tổng giám đốc tin tôi đi. Có tin gì tôi sẽ báo sau. Kính ông.

Trung tá L. toan hỏi thêm. Nhưng người lạ mặt ở đầu dây dằng kia đã đặt xuống. Tiếng "keng" nhỏ báo hiệu hần đã cúp. Trung tá L. bóp trán suy nghĩ giây lát. Rồi nhắc điện thoại lên:

- Biệt đoàn 222!

Ông đứng dậy bấm chuông. Viên đại uý bí thư đẩy

cửa bước vào. Trung tá L. ra lệnh:

- Gọi sang bên đô thành, bảo gửi tới bin đình "The Moon" tất cả các chuyên viên tháo gỡ chất nổ, mang theo máy dò. Năm phút sau có mặt tại đó. Đợi lệnh tôi.

Chuông điện thoại reo, trung tá L. nhắc điện thoại:

- Thừa trung tá, biệt đoàn 222...

- S. hả?

- Dạ.

- Đưa một đại đội lên bin đình "The Moon", bao vây khu vực này. Gấp.

Trung tá L. đích thân quay dây nói sang MACV báo động tin bin đình "The Moon" đang bị đe dọa. MACV thông báo ngay cho các nhân viên Mỹ có mặt ở bin đình "The Moon" phải rút cấp tốc ra ngoài. Dân chúng không được thông báo, sợ quân khủng bố canh chừng, nếu bị lộ, chúng liều mạng bắn vào chất nổ thì tai hại vô cùng.

Thời khắc đi thật nhanh. Trung tá L. có mặt ở bin đình "The Moon" một phút trước khi cảnh sát biệt đoàn 222 và các chuyên viên tháo gỡ chất nổ tới. Máy dò mìn làm việc ngay. Mục tiêu là trạm xăng Esso. Cuộc thực tập (Trung tá L. đã nghĩ thế, nếu bị kẻ lạ mặt bịp bợm thì đây là cuộc thực tập) đã trở thành sự thật. Chuyên viên dò mìn báo cáo "có chất nổ". Trung tá L. ra lệnh gỡ ngay. Các chuyên viên gỡ mìn bắt tay vào việc. Mười bảy phút sau, trong nỗi hồi hộp nín thở, họ đã cắt được những đường dây gắn vào chiếc đồng hồ. Người nào người ấy mồ hôi lạnh toát ra như tắm. Vụ nổ, đáng lẽ

kinh hồn đã được chặn đứng. Ngót một trăm ký chất nổ bị khám phá kịp. Mỹ hết lời khen ngợi cảnh sát Việt Nam. Để đánh lạc hướng quân khủng bố và hy vọng khai thác thêm kẻ lạ mặt có lòng, trung tá L. tuyên bố với báo chí rằng vụ này chẳng đáng kể là chiến công. Một cuộc thực tập vô tình đã gặp đúng mình. Cảnh sát sẽ còn thực tập hoài, vừa làm công việc đề phòng, rút tĩa kinh nghiệm cho những vụ được nhân dân báo có chất nổ của quân khủng bố.

Nửa giờ sau, trung tá L. lại nhận được một cú điện thoại:

- A lô, ông Tổng giám đốc hài lòng rồi chứ?

Trung tá L. sáng ngời đôi mắt:

- Cám ơn anh bạn. Anh đang ở đâu đấy?

- Tôi ở một khách sạn.

- Chúng ta có thể gặp nhau được không?

- Chưa nên.

- Anh bạn cần gì bây giờ?

Giọng người đầu dây bên kia:

- Cần gì?

Hắn cười thành tiếng:

- Ông Tổng giám đốc tưởng tôi là chỉ điểm viên tài tử, ăn lương mỗi cú à?

Trung tá L. thành thật:

- Anh là chiến sĩ, là người yêu nước. Anh cần gì, chúng tôi sẽ giúp anh?

- Cần số điện thoại riêng của ông thôi.

- Văn phòng tôi 24.693, nhà riêng 23.911. Anh cho tôi

một bí danh đi?

- Du đẳng! Được chẳng?

- Được.

- Thôi chào ông Tổng giám đốc. Sẽ gặp ông nữa.

Cả buổi trưa trung tá L. ngồi ở văn phòng. Ông không về ăn cơm, cũng không ngủ. Chưa bao giờ ông hút thuốc lá, uống cà phê mà trưa nay ông uống cà phê, hút thuốc lá, cố tìm hiểu xem du đẳng thuộc tổ chức nào. Hẩn cho tin ông với mục đích gì.

Ông đặt ra nhiều nghi vấn mà không giải quyết nổi. Tối nửa đêm, khi đang nằm đọc cuốn sách nói về tổ chức Gestapo, chuông điện thoại reo. Ông linh cảm có chuyện quan trọng, ném sách đi, vùng dậy chạy ra bàn giấy:

- A lô, trung tá L. đây.

- Du đẳng.

- Chào anh bạn.

- Đánh thức ông dậy có phiền không?

- Tôi rất mừng gặp anh. Anh đang ở đâu?

- Tiệm khiêu vũ. Tôi cho ông một tin mới. Bọn nó đang họp mổ xẻ vụ thất bại lớn ở "The Moon". Ông muốn thộp chúng không?

- Bạn thừa hiểu rồi.

- Nhưng đừng thộp vội. Ông hãy đàn nhiều rọ đi, rồi bắt cả đàn. Mai mốt, chắc có nhiều tin lạ. Bài nói về thanh niên phóng đảng của ông sai lắm rồi đấy. Thế nào tôi cũng gặp ông để nói cho ông rõ chỗ sai lắm. Vui lắm, tụi này nháy tung bùng. Em Hồng Hào chờ cậu

đấy.Ồ ờ... Thôi nhé!

Trung tá L. khen thăm:

- Thằng này thông minh tuyệt. Nó biết đánh lạc đường thiên hạ.

Nhưng nó là ai? Trung tá L. vẫn ngồi ở bàn giấy tư thất. Mười lăm phút sau, chuông điện thoại reo.

- Hồng Hào còn chờ tôi không?

- Xin lỗi ông, đang nói có đứa nào xà tới. Tôi gọi lại để xin lỗi ông, chúc ông ngủ ngon. Hẹn mai.

Ngày mai, du đang, tên điệp viên lạ lùng nhất, tên điệp viên chê bạc triệu không gọi điện thoại. Trung tá L. cố ý chờ cộng sự viên đặc lực của mình. Bên ngoài cái lưới nhện còn nhiều điều bí mật, nghi vấn. Chẳng hiểu du đang chơi trò gì. Mãi tới tuần lễ sau, cũng vào nửa đêm, chuông điện thoại ở tư thất của trung tá L. reo vang. Ông vùng dậy, chạy vội ra bàn giấy, nhắc ống nghe, hỏi hộp:

- L. đây, L. đây.

- Ông nhận ra giọng tôi chưa?

- Rồi.

- Mật hiệu !

- Hồng Hào còn chờ tôi không?

- Nàng về khuya. Khuya quá. Có du đang đợi ông đi ăn cháo. Lần này ông bao đấy nhé! Tôi cạn lảng.

- Bao nhiêu?

- Tôi đánh bạc lớn lắm. Canh này nhà cái bán chẵn những hai triệu. Ông “đặt” không?

- Du đang đoán sắp mấy?

- Chắc sắp ba.
- Sòng nào?
- Sòng nào hả? Ông “đặt” không đã chứ?
- Nếu sắp một thì sao?
- Ông vẫn ăn mà.
- Nếu ngựa tư?
- Tuỳ vận ông đen đỏ. Ông đánh bạc mà tính kỹ thế ăn sao nổi. Ông không tin tài tôi đoán à? Vậy tôi “bán” cho người khác nhá!

- “Đặt” rồi.

- Sòng “The Pearl”, 4 giờ sáng mai. Vợ tiền xong, nhớ cho hồ lý kha khá đấy. À, ông biết xe ba bánh không? Dạo này nước phong ten hiểm, người ta đem xe ba bánh ra ngoại ô chờ vào thành phố. Ở cầu Băng Ki có xe nước, hết giờ giới nghiêm chờ vô Sài Gòn. Họ “bán nước” cho Mỹ ở “The Pearl”.

- Hiểu.

- Chiều mai, tôi trình diện ông. Chờ ông tại snack bar Chim Hồng, đường Nguyễn Huệ. Ông cho người đợi tôi, bảo hấn mua “giơ tông” chơi bài “*L’homme de plaisir*”. Chúc ông ngủ ngon.

Du đăng cúp máy. Trung tá L. bật đèn sáng trưng. Ông ngồi phác họa kế hoạch thọc cổ bọn khủng bố. Xong đâu đó, ông chờ tới ba giờ, gọi điện thoại liên miên ra lệnh cho nhân viên thuộc hạ. Chiều hôm đó, báo chí loan tin quan trọng: Ba xe chở chất nổ của quân khủng bố bị chặn giữ trên đường đi phá hoại. Suýt nữa thì bin đình “The Pearl” tan tành. Dân chúng

quanh vùng sẽ chết vô kể. Bọn áp tải ba xe chất nổ sử dụng tiểu liên hạ cảnh sát để giải thoát đồng bọn. Ba tên chở chất nổ chạy trốn, rút súng lục bắn cảnh sát, bị hạ ngay tại chỗ. Quân khủng bố không hề bị bắt sống một tên nào.

- ÔNG MUỐN HIỂU TÔI À?

Lê Hùng nhả một vòng khói tròn. Vòng khói tròn không bị gió làm tan, bay thẳng vào mặt Trung tá L. khiến ông Tổng giám đốc bị ho sặc sụa. Lê Hùng thần nhiên:

- Tôi thế đấy, sống không cần biết ai, cũng chẳng cần ai biết mình.

Trung tá L. nói:

- Nhưng tôi cần hiểu cộng sự viên của tôi chứ...

Lê Hùng nhếch mép cười:

- Tôi có một thói lạ là không thích có sếp. Ông coi phim "*Hommes et loups*" chưa? Hồi Sài Gòn chiếu phim này, hình như ông lưu lạc bên Miên. Phim này chỉ là phim ái tình lắm cẩm nhưng có thêm chó sói. Tôi thích anh chàng thợ săn sói độc lập, hạ được con nào lấy tiền thưởng con đó, nhất định không chịu làm công ăn lương tháng. Hắn đã bảo với vợ hắn rằng, tổ tiên hắn đều sinh trưởng giữa thiên nhiên cả. Hắn nối tiếp truyền thống của tổ tiên, thích làm sếp chứ không chịu có một thằng sếp trên đầu, trong tâm hồn.

Lê Hùng khế búng tàn thuốc:

- Nhưng hắn có vợ, có con. Vợ hắn rét, con hắn đói. Mùa săn sói là mùa tuyết đầy trời. Vợ hắn dẫn con hắn

tới ở nhà chủ. Gã thợ săn đành theo vợ con, chấp thuận một thằng sếp, săn bẫy sói bảo vệ cừu cho sếp. Vì hắn thương vợ con hắn đòi rét, không tương lai.

Giọng nó sùng buồn:

- Về sau, gã thợ săn chết dưới hầm bẫy sói, ông Tổng giám đốc ạ!

Trung tá L. ngấm nghĩa Lê Hùng. Ông căng đôi mắt tròn, lớn của ông như muốn thu cả con người Lê Hùng vào đôi mắt ông:

- Anh có vợ rồi à!

- Chưa, tôi chỉ mới có người yêu. Nàng bị cưỡng hiếp chết rồi. Nhưng ông đừng lo, tôi có thể dẹp bỏ thói lạ không thích sếp của tôi.

- Anh bằng lòng cộng tác với chúng tôi?

Vâng, để cứu thoát cái hiện tại ê chề của các em tôi. Tôi thưa với ông Tổng giám đốc đây: Tôi là Lê Hùng.

Trung tá L. ngạc nhiên:

- Chú là Lê Hùng?

Lê Hùng đang ngồi ngay ngắn, bị tiếng chú của Trung tá L. làm khó chịu. Tự ái nó bị sút mẻ. Nó ghếch chân phải lên đầu gối chân trái, gạt tàn thuốc vào mũi giày:

- Vâng, tôi là Lê Hùng. Ông Tổng giám đốc đã có công số 9 dán nhãn hiệu USA Mỹ quốc viện trợ cho tôi chưa?

Trung tá L. là người thông minh. Ông ta hiểu ngay rằng kẻ đối diện đang ném cục vôi phẫn nộ vào cái dạ dày đầy nước. Ông kéo ghế gần Lê Hùng, vỗ vai nó:

- Cậu hiểu lắm tôi rồi, Lê Hùng, tôi có ý định tìm cậu từ mấy tuần trước.

- Để làm gì, thưa ông Tổng giám đốc?

- Cậu gọi tôi bằng anh đi. Ít ra, tôi cũng hơn cậu về tuổi tác.

- Tôi không thích làm đàn em ai cả.

- Vậy cậu muốn gì?

- Muốn số tiền ông “nợ” tôi.

Có ngay cho cậu. Ta không thảo luận gì hơn ngoài việc bán tin tức lấy tiền à? Cậu hiểu giùm, nghề cảnh sát không phải là nghề của tôi. Nghề của tôi là chiến đấu ngoài mặt trận.

- Nghề của tôi cũng không phải là nghề... chỉ điểm. Nghề của tôi là nghề... đi hoang.

Trung tá L. gật gù:

- Vậy ta nói chuyện đi hoang và bắn súng nhé?

Lê Hùng dập điếu thuốc lá vào đế giày:

- Nếu ông muốn.

Trung tá L. chìa tay:

- Cậu cho tôi xin điếu thuốc lá. Tôi không biết hút thuốc nhưng hút với cậu cho vui.

Lê Hùng mời thuốc Trung tá L. Hắn móc chiếc bật lửa Zippo kỷ niệm, quẹt lửa:

- Bật lửa của đứa đàn em tôi đã chết vì người tình của người yêu cũ của nó. Thành lính tàu bay Mỹ tên John, chắc ông biết rồi.

- Trần Long tức Long đất là đàn em cậu?

- Vâng.

- Rồi đàn em cậu gài mìn giết thằng John?

- Vẹm đấy. Vẹm “nặng” lắm, tổ chức của nó chặt chẽ vô cùng.

- Sao nữa?

- Vụ này Trung tá lại phải mở bát. Bây giờ, mời Trung tá hút thuốc, ta nói chuyện bắn súng và đi hoang.

Trung tá L. mỉm cười:

- Cậu đã đọc lá thư tôi gửi cho thanh niên phóng đăng rồi hả?

- Vâng.

- Cậu thấy thế nào?

- Thấy Trung tá hiểu lính của Trung tá hơn là hiểu du đảng, phóng đăng. Suýt nữa Trung tá làm bên Bộ Thanh niên thì... mất hết tiếng. Trung tá chưa hiểu thanh niên hôm nay đâu. Chẳng ai hiểu cả, kể cả tôi, dù tôi đang là thanh niên.

Ngừng một lát, Lê Hùng tiếp:

- Tôi yêu Trung tá hôm Trung tá đem sư đoàn 7 về Sài Gòn toan dẹp Nguyễn Khánh.

Trung tá L. xua tay:

- Cậu nhắc tới làm tôi ngượng.

Lê Hùng đốt điếu thuốc mới:

- Sao mà Trung tá ngượng? Tôi cũng muốn làm loạn như Trung tá, hiểm nổi mình không có quân. Tôi mà làm, tôi không nường tay giống Trung tá đây, tôi sẽ phá nát.

Nó phê bình:

- Các ông làm loạn ở xứ này hay mắc phải cái bệnh

anh hùng rơm.

Nó không để Trung tá L. nói, quay sang chuyện khác:

- Đọc "*Khói sóng*" của Lý Thắng, tôi khoái những nhân vật xuất thân ở trường lục quân Trần Quốc Tuấn lắm. Hỏi ông Lý Thắng mới biết, ông ta viết về cuộc đời bôn tẩu của Trung tá và bạn bè. Rồi đoạn kết của nó ra sao, Trung tá? Làm cách mạng có ăn giải gì không?

Giọng của Lê Hùng bắt đầu xắc xược. Nó quên nó là một tên du đảng đang ngồi cạnh ông Tổng giám đốc Cảnh sát Quốc gia. Trung tá L. cũng quên ông ta là Tổng giám đốc cảnh sát. Ông lim dim đôi mắt, cảm động vô cùng. Một người trẻ tuổi như Lê Hùng cũng biết đến những kỷ niệm một đời người không có hai lần được hưởng của ông ư? Trung tá L. thấy nể Lê Hùng. Ông phân vân giây lát, rồi hỏi:

- Tại sao Hùng đi làm du đảng?

Lê Hùng cười khinh bạc.

- Tại sao Trung tá đi làm cách mạng?

Nó nhấn mạnh:

- Trung tá làm cách mạng hơi nhiều đấy nhé! Hết chống Vem đến chống ông Diệm, chống Khánh. Để giữ cái chức khiêm tốn này sau bao ngày tháng lưu lạc, tù đầy hay sao? Tôi tự hỏi, chán vạn kẻ chẳng cần làm cách mạng, tranh đấu, cứ nằm dưới cây sung sự nghiệp ngáp vật. Thế mà vẫn tốp được trái sung danh vọng. Trung tá nghĩ sao?

Lê Hùng nhìn Trung tá L. hóm hỉnh:

- Vậy Trung tá đừng hỏi tại sao tôi đi làm du đảng.

Tôi tới đây không xin xỏ ân huệ, không tình nguyện lập công dái tội đâu. Tôi chẳng có tội gì cả. Tôi tới, trước là nhận tiền công của tôi sau là chiêm ngưỡng Trung tá. Trung tá có biết tôi cảm Trung tá hồi nào không?

Trung tá L. lắc đầu:

- Tôi chịu.

Lê Hùng nói:

- Hồi Trung tá ra toà ấy mà. Tôi đã phục tít đàn anh như Dương Văn Đức và phục về kiêu hùng của Trung tá. Tôi không làm chính trị nên chẳng cần tạo ra thành kiến đổ kỵ. Tôi cũng không cần hiểu lập trường chính trị của Trung tá. Tôi chỉ mền con người trẻ tuổi của Trung tá thôi. Đoạn kết của cuộc đời làm cách mạng của Trung tá sắp xảy ra. Tôi hy vọng đoạn kết ấy không buồn như đoạn kết của một du đảng như tôi. Trung tá có một dĩ vãng hào hùng lắm. Nếu Trung tá cho phép, tôi khuyên Trung tá một điều.

Trung tá L. gật đầu:

- Hùng cứ khuyên đi.

Lê Hùng nhả khói thuốc.

- ... Là Trung tá lý tưởng vừa vừa chứ. Trong một xã hội phân hoá, thối nát như xã hội ta, người lý tưởng nhất là người cô đơn nhất. Người đó sẽ mất hết anh em và rồi chẳng làm gì được.

Trung tá L. cau mày:

- Cậu khuyên tôi thối nát, tham nhũng?

Lê Hùng nhún vai:

- Đúng vậy.

- Tôi bắt cậu.

- Thì Trung tá cứ bắt. Nhưng nhớ rằng bắt tôi, ai chỉ chỗ bắt ổ Vẹm? Trung tá không thích nghe lời khuyên can của tôi thì ta bỏ qua mẩu tâm sự vụn đi. Nào, vào công việc...

Nó đập điếu thuốc thứ hai:

- Nói trắng ra như thế này: kẻ thù của tôi là tên đặc công trưởng, phân khu Khánh Hội. Nó đã mua đàn em tôi, giết kẻ được tôi hứa bảo vệ, xui đàn em tôi hạ tôi, cưỡng bức người yêu của tôi.

Trung tá L. chặn lời Lê Hùng:

- Cậu yếu quá, muốn nhờ cảnh sát tiếp tay chứ gì?

Lê Hùng liếm môi:

- Trung tá lắm rồi. Muốn giết thằng đặc công kia tôi chỉ mài một lưỡi dao.

Nó rút con dao, bấm nút. Lưỡi dao bật ra, ngời sáng:

- Trung tá có tiếc cái đầu con hươu kia không?

Trung tá L. ngạc nhiên:

- Cậu định làm gì?

- Tôi định gửi con dao ở cái mắt nó.

Lê Hùng xoay lưng lại phóng dao. Lưỡi dao ghim đúng mắt bên phải của cái đầu hươu treo trên tường.

Nếu Trung tá sợ lưỡi dao làm xấu đầu con hươu xin cứ cho người gỡ ra.

Trung tá L. cười ha hả:

- Không, để đó làm kỷ niệm.

Lê Hùng xoa tay.

- Cám ơn Trung tá. Đây, tôi sẽ phí một lưỡi dao cho

tên đặc công như vậy. Giết người, tôi có thói quen để lại vết tích. Nhưng giết tên đặc công như thế uống quá. Phải kiếm vài triệu trước khi hạ nó chứ.

Trung tá L. gật gù:

- Cậu khôn ngoan quá. Lê Hùng ạ!

Lê Hùng thở dài:

- Khôn ngoan lắm, oan khiên nhiều. Tôi có nhiều đàn em cần tiền cho chúng nó tổ chức lại đời sống. Đi canh sòng bạc mãi sao? Trung tá hiểu tâm sự của gã thợ săn chó sói chưa?

- Tôi hiểu.

- Tôi làm công cho Trung tá, Trung tá trả tiền sòng phẳng giùm.

- Đồng ý.

- Ngoài ra không còn gì nói chuyện với con người lý tưởng nữa.

- Còn chứ.

- Gì đó, Trung tá?

- Cậu giúp tôi diệt bọn du đảng?

Lê Hùng trợn trừng mắt:

- Loài cọp không bao giờ giết nhau. Du đảng cũng vậy. Chúng nó thanh toán nhau là chuyện riêng. Một du đảng nổi danh không thể là một chỉ điểm hèn hạ. Tôi có thể giúp Trung tá diệt bọn đặc công Vẹm. Chỉ có thể thế. Còn vấn đề du đảng, chờ khi xã hội hết phân hoá, thối nát nó sẽ hết. Trung tá lo bắt Vẹm đi, đừng lo diệt du đảng, phí sức.

Giọng nó cháy bùng phần nộ:

- Muốn đào cái huyết chôn một thế hệ thanh niên hèn mạt, phải biết cách đào tạo một thế hệ thanh niên cao quý. Không lo sản sóc thiếu nhi mà cứ mãi hô hào thanh niên du đảng trở về chính nghĩa thì khôì hài quá, lỗ bịch quá. Con sâu đã đục rữa tâm hồn kẻ hư hỏng, nó trở về được tích sự gì đây?

Trung tá L. mỉm cười, nụ cười ăm ắp cảm mến:

- Cậu có nhiều ý kiến độc đáo ghê. Đáng lẽ, cậu phải là Bộ trưởng Thanh niên mới phải. Nếu cậu là Bộ trưởng Thanh niên cậu sẽ có những chương trình gì?

Lê Hùng mỗi điều thuốc mới:

- Đồng bạc đã rơi khỏi túi đâu.

Trung tá L. xoa cằm:

- Cứ coi như đồng bạc đã rơi khỏi túi đi.

- Trung tá biết “điển tích” này?

- Biết chứ.

“Một ông nhà giàu có một cô gái duy nhất khá đẹp. Ông nhà giàu muốn chọn cho con một người chồng khôn ngoan. Bèn trưng bảg kén rể. Người thứ nhất tới. Ông nhà giàu hỏi: “Nếu trông thấy đồng bạc ở giữa đường, anh có nhặt không?” Chàng trai đáp ngay: “Nhặt ạ! Không nhặt uống của trời!” Ông nhà giàu tuyên bố chàng trai bị loại. Người thứ hai tới. Vắn câu trên. Chàng trai này làm bộ quân tử Tàu, khinh tiẽn: “Ồ, nhặt làm chi!” Chàng này bị loại. Đến chàng thứ ba, câu trả lời: “Bao giờ đồng bạc rơi khỏi túi hãỵ hay. Tôi đã trông thấy đồng bạc đâu mà quyết định nên nhặt hay chẻ”. Chàng trai được tuyển làm rể.

Lê Hùng nhớ lại mẩu chuyện vui hồi học lớp đệ ngũ ở một trường tỉnh lỵ. Thầy giáo nó đã kể cho nó nghe. Thầy giáo nó là ông Nguyễn Văn Quý, bây giờ là luật sư. Còn nó thì đi làm du đãng. Lê Hùng thích mẩu chuyện này lắm. Nên dù đã mười bốn năm rồi, nó còn nhớ, còn nhớ buổi học dưới mái nhà tranh, trong một xóm nghèo tỉnh lỵ.

Nó nhả khói thuốc, trả lời:

- Nếu tôi làm Bộ trưởng Thanh niên, công việc đầu tiên của tôi là phải chứng tỏ mình là thứ... đại ca.

Trung tá L. cười thành tiếng:

- Nghĩa là Bộ trưởng Thanh niên giống một đàn anh du đãng?

- Đúng vậy. Có tinh thần đại ca mới quyến rũ được thanh niên. Chứ, cái kiểu ông Bộ trưởng Thanh niên viếng thanh niên, thanh niên xếp hàng đứng dưới nắng hàng mấy tiếng đồng hồ, ông Bộ trưởng tới bằng xe DS 19 hay Mercedes 220, ngồi trong, thò tay ra vẫy, thì, xin lỗi Trung tá, yếu lắm.

- Việc thứ hai?

- Tôi phân biệt thanh niên và thể thao. Thời chiến, cần chiến sĩ chứ không cần lực sĩ. Cần thanh niên dẻo dai, chịu đựng chứ không cần vai u thịt bắp. Thử hỏi Trung tá một đoàn túc cầu lừng danh có thể làm cho Vẹm ngưng phá hoại chúng ta không? Đánh bốc, múa võ tự do có nát mặt Vẹm trên "rinh" không? Thể thao trong thời chiến là thứ phù phiếm, vô tích sự. Tôi chưa thấy ông Bộ trưởng Thanh niên nào đánh điện khen

ngôi thanh niên chiến đấu đã hạ Vẹm tươi bời ở nông thôn. Mà chỉ thấy đánh điện ca ngợi đội bóng chiến thắng ở ngoại quốc.

- Việc thứ ba?

Là không bao giờ bắt thanh niên phải có lý tưởng cả. Thanh niên à, bỏ đi? Thế hệ thanh niên này nên để mặc xác nó hư hỏng. Đứa nào làm được gì tốt thì làm. Cần chú ý tới thế hệ tiếp nối. Tức là đào tạo mạ cho mùa lúa mới. Trung tá hiểu tôi nói gì chứ?

- Câu cứ tiếp tục đi.

- Hồi Vẹm mới cướp chính quyền, chúng nó có thêm sẵn sóc thanh niên đâu. Vẹm chỉ lưu tâm tới nhi đồng thôi. Chúng nó đặt ra một thần tượng Kim Đồng “hồn cầm bao lủ tham tàn, phát xít, dấn bước ra đi Kim Đồng lên chiến khu” để thu hút nhi đồng. Không một đứa nào từ 13 tuổi trở xuống mà không thuộc bài *“Nhanh bước nhanh nhi đồng theo cờ đỏ sao vàng”*. Chuyện một em bé Sài Gòn tẩm xăng nhảy vào kho xăng Tây ở Khánh Hội được khai thác đến nơi đến chốn. Đứa trẻ nào cũng ước mơ mình được trở thành “thiếu nhi anh dũng Nam Bộ”, trở thành anh Kim Đồng “quê hương Việt Bắc xa mù thay cha rửa mối quốc thù”. Những tâm hồn non dại đó đã bị uốn nắn đúng khuôn của người Bôn sê vích. Trung tá biết rồi đó, 20 năm sau, thế hệ nhi đồng 1954 của Vẹm là thế hệ thanh niên 1965 xâm mình vào Nam, đánh nhau chết thôi. Chúng chỉ biết có “Bác và Đảng”.

Lê Hùng nhún vai, hơi đều:

- Mà chúng ta, người quốc gia chúng ta có bao giờ

săn sóc con em chúng ta đâu. Tổ quốc ta bỏ bê mầm non. Cả một cái Bộ Thanh niên chỉ có một phòng trông coi vấn đề thiếu nhi. Lại do mấy cán bộ cắc kè đảm nhiệm! Thì làm sao có thể hệ thanh niên xâm mình vì tổ quốc được? Trung tá hãy tới các trường tiểu học mà coi. Mầm non bị đốt cháy từ ở đó. Hãy tới sập sách báo mà coi toàn những sách báo đầu độc thiếu nhi. Có ai đã nghĩ tìm cho thiếu nhi miền Nam một thần tượng?

Lê Hùng nhìn đồng hồ:

- Tôi nói hơi nhiều, giờ xin phép Trung tá bỏ qua vụ... Bộ trưởng Thanh niên. Tôi có nhiều ý kiến đào tạo một thế hệ thanh niên mới. Nhưng tôi muốn bán chữ không phải phước thiện. Trừ khi, tôi gặp người tri kỷ.

Trung tá L. thành thật:

- Cậu khá lắm, chả hiểu sao lại huỷ đời mình. Cậu cho anh biết chút đời tư của cậu được chẳng?

Lê Hùng kên kiệu:

- Tôi là thần tượng của hàng ngàn thằng du đang ở Sài Gòn. Chúng nó thèm dệt chiếc áo huyền sử, khoác lên người tôi, tôi chui vào con ốc, chứa cả đại dương sóng gió. Chui ra khỏi con ốc, tôi chẳng là cái gì cả. Xin Trung tá đừng bắt tôi chui khỏi con ốc.

Trung tá L. vỗ vai Lê Hùng:

- Anh muốn dùng cậu.

Lê Hùng lắc đầu:

- Lương đâu Trung tá trả tôi?

Trung tá L. khê thở dài:

- Cậu không coi anh là thú tri kỷ của cậu được sao?

Lê Hùng dấy nẩy:

- Ấy chết, tôi là du đảng, Trung tá quên rồi à?

- Anh nhớ, nhớ rõ cậu là du đảng. Nhưng anh không muốn coi cậu là du đảng. Mai, anh mời các cậu tới dùng cơm trưa với anh, ta sẽ hiểu nhau, cậu nhận lời chứ?

- Tôi không nhận lời được. Anh em tôi nhiều thành kiến với cảnh sát lắm. Một Trung tá không làm nổi mùa xuân đâu. Tôi kết thân với Trung tá sẽ mang tiếng phản bội anh em tôi.

- Anh có bắt cậu làm chỉ điểm viên đâu.

- Vậy hà tất Trung tá phải dùng tôi.

- Anh muốn dùng cậu vào việc hữu ích cho xã hội.

- Tôi vô xã hội, vô gia đình, vô tổ quốc. Tôi chẳng còn gì để phục vụ cả. Tôi chỉ cần có nhiều tiền cải tạo đời sống đàn em tôi. Du đảng về già không xài vào việc gì được. Đó là những con dao cùn, Tôi nén thù riêng để Trung tá thòp Phu tàu ngầm cũng vì anh em tôi. Trung tá dùng tôi thì nhớ trả tiền sòng phẳng. Có tiền, có tin. Vậy thôi!

Trung tá L. gật đầu:

- Được rồi. Khi nào cậu nghĩ lại, cậu cứ đến anh. Mai anh trao tiền cho cậu.

Lê Hùng dặn:

- Trung tá trả tiền mặt. Bọn tôi không có căn cước nên chèn "séc" đó.

Nó đứng dậy, bắt tay Trung tá L.:

- Nội tuần này, Trung tá có thể tóm trọn ổ đặc công

ở Khánh Hội.

- Anh tin cậu.

Trung tá cho tôi ra cửa khác, bằng xe khác luôn.

Lê Hùng rời tư thất Trung tá L. Nó đi tìm Lâm đào già.

BỌN PHU TÀU NGẦM BỊ BẮT TRỌN Ổ. NHỮNG TÊN đặc công quan trọng sa lưới cảnh sát hết. Cảnh sát khai thác bọn đầu não ngay tại chỗ. Lưới nhện giăng kín khu vực Khánh Hội. Nội một đêm, cảnh sát hốt hàng trăm tên trong tổ chức phá hoại của bọn Phu tàu ngầm. Lê Hùng quên bố trí trước. Nên Sáu mọ đã bị bọn Phu tàu ngầm siết cổ chết trên xe buýt bùng của cảnh sát trên đường về Tổng nha.

Không đứa nào trong bọn Lê Hùng ân hận cả. Sáu mọ siết cổ Bích Thảo, Phu tàu ngầm siết cổ nó. Trời có mắt. Trời rất gần người. Tuần trăng mật giữa Lê Hùng và Trung tá Phạm Văn L. chấm dứt. Hôm nhận gói bạc to tướng, Trung tá L. hỏi Lê Hùng:

- Cậu có muốn cộng tác với anh nữa không?

Lê Hùng từ chối ngay:

- Tôi đã thua với Trung tá rồi, tôi không có "khiếu" làm chi điểm.

Trung tá L. ân cần:

- Thì cậu làm việc khác. Anh muốn lập một đạo quân cảnh sát đặc biệt gồm toàn những du đảng hào hoa như cậu, anh nhờ cậu tổ chức nhé!

Lê Hùng lắc đầu:

- Du đảng hào hoa lại có máu nghệ sĩ. Mà nghệ sĩ thì

thích làm việc ở trên mây.

Trung tá L. cau mày:

- Các cậu không biết nghĩ đến đất nước à?

Lê Hùng thở dài:

- Cũng biết nghĩ chứ (bỏ 340 chữ).

Trung tá L., con người nổi tiếng có một dĩ vãng tranh đấu hào hùng, có một thành tích liêm khiết giữa một xã hội ăn cắp, cướp giật, không thể đem dĩ vãng, thành tích với tấm lòng của mình kèm chân bầy ngựa hoang. Ông đành buông xuôi đôi tay, lỏng dây cương để mặc Lê Hùng xông vào cuộc đời:

- Cậu giữ lời hứa nhé!

- Vâng. Nhưng mà...

- Sao?

- Trung tá sẽ chẳng có dịp nào dùng bọn tôi đâu. Trung tá lý tưởng và quân tử tàu lăm. Trung tá cho tôi khuyên thêm một điều nữa, được không?

- Cậu khuyên anh thối nát, ăn cắp?

- Không đâu.

- Vậy nói đi!

- Nếu Trung tá chỉ nghĩ rằng mình là một quân nhân thì nên lý tưởng và quân tử suốt đời. Nhưng nếu Trung tá nghĩ rằng sẽ có ngày Trung tá thay đổi vận mệnh của đất nước này, khuyên Trung tá đừng bắt thuộc hạ Trung tá phải lý tưởng như Trung tá. Như thế Trung tá sẽ cô đơn. Đứa ham ăn cắp sợ Trung tá, xa Trung tá. Đứa không bắt chước được Trung tá cũng ngượng ngùng, xa Trung tá.

Trung tá L. mỉm cười, đưa tay lên miệng:

- Anh không mong làm lớn như cậu tướng đâu.

Lê Hùng có vẻ bất mãn:

- Vậy hà tất dùng chúng tôi. Chuyện cộng tác giữa anh em tôi và Trung tá kể như không bao giờ có. Tôi già từ Trung tá đây.

- Bằng tuổi cậu, anh khờ khạo lắm, không khôn ngoan như cậu.

Trung tá L. chìa tay nắm chặt tay Lê Hùng:

- Thịnh thoảng, ghé thăm anh nhé! Anh xin cậu một điều.

Lê Hùng kênh kiệu:

- Trung tá cứ dạy.

Vẫn nắm chặt tay Lê Hùng, Trung tá L. nói:

Cậu thừa uy quyền đối với đàn em của cậu, cậu có lý tưởng của cậu. Anh tạm dùng chữ của các cậu, lý tưởng du đảng. Cậu giúp riêng anh thôi, ngăn chặn giùm anh những vụ cướp giật, hãm hiếp.

Lê Hùng cảm động:

- Với riêng Trung tá, tôi hứa điều đó. Tôi cam đoan với Trung tá, anh em tôi sẽ lo. Nhưng Trung tá nên ra lệnh cho cảnh sát đối lập với anh em bớt khe khát một chút. Khi còn có những tiệm nhảy đầm, còn có những thằng cậ mình là an ninh này nọ nhảy quýt thì còn chúng tôi giữ an ninh cho chủ tiệm ăn lương tháng. Khi còn những sông bạc mở chung với ba tàu thì còn chúng tôi gác sông chia tiền "xâu". Vậy đó, xã hội hết thối nát sẽ hết du đảng, khỏi cần bài trừ lôi thôi.

Trung tá L. không nói gì nữa. Ông đưa Lê Hùng ra tận cổng. Trước khi chia tay, ông dặn thêm:

- Nhớ nhé, anh không quên cậu đâu. Rảnh nhớ ghé thăm anh.

Lê Hùng ra về, mang theo hình ảnh của Trung tá L. Nó lẩm bẩm "Rồi ông ấy cũng chẳng làm nên trò trống gì. Một người làm hàng ngàn thằng phá. Mong ông ấy làm loạn nữa cho mình đi theo".

Nó thuật mọi chuyện cho Lâm đào già nghe, Lâm đào già phê bình:

- Cha L. nên đầu thai vào thời chiến quốc, cái thời mà nhân tài sĩ nhục vua như tát nước vào mặt trước quần thần, vua lại bước xuống ngai, lạy nhân tài như tể sao rồi mới giữ chức quan trọng cùng vua cai trị trăm dân. Thời này cha L. là kẻ lạc lõng, một thứ kiếm sĩ không được đeo kiếm!

Lê Hùng hợp anh em. Trừ Lâm đào già, Lâm nghiêng biết rõ hoạt động của Lê Hùng, còn bọn đàn em không hề biết một chút chi tiết. Lê Hùng tháo bó bạc toàn giấy mới toanh, than tiếc:

- Không còn Sáu mợ để tặng nó chiếc xe hơi. Nó chết rồi.

Bọn đàn em nhao nhao:

- Tụi nào giết nó?

- Tụi Vẹm.

Nó bỏ qua chuyện Sáu mợ:

Anh mới kiếm được món tiền này. Nói trắng cho các chú khỏi thắc mắc: anh áp tải vụ thuốc phiện trót lọt.

Tụi nó chia cho anh hơn triệu bạc. Chắc các chú đã rõ chuyến đi Pleiku một tuần của anh. Kết quả đây. Chà tốn gì cả. Anh sẽ chia đều cho các chú. Chú nào muốn làm lại cuộc đời anh cho nhiều hơn. Anh định đi xa, thật xa để bớt buồn đau. Hơn một triệu bạc, nếu chia đủ mọi người, không được mấy hủ. Anh cho hai chục đứa thôi. Anh sẽ kiếm thêm để mỗi chú có một cái vốn nhỏ. Các chú nên khuyên bọn đàn em giải nghệ, sống hèn mọn chờ ngày xã hội tốt đẹp thì hơn. Chúng ta không phải là những kẻ tạo thời thế đâu. Chúng ta chỉ là du đảng.

Giọng nói của Lê Hùng đượm nỗi buồn man mác. Khiến bọn đàn em ngẩn ngơ. Chúng nó chỉ biết người yêu của Lê Hùng vừa tự tử. Chỉ biết thế. Không đứa nào hiểu đời tư của Lê Hùng cùng tâm sự của nó. Lốp sương mù huyền sử càng ngày càng dày. Nó bọc kín Lê Hùng và dẫn Lê Hùng vào thần thoại.

- Các chú nghĩ sao?

Một thằng hỏi:

- Anh định đi đâu:

Lê Hùng đáp:

- Anh đi xa lắm.

Bọn du đảng không hiểu đàn anh của chúng đi đâu. Một thằng hỏi:

- Anh đi xa, cần tiền hơn bọn em. Chúng em đã có cách sinh sống, anh khỏi lo. Tiền ấy anh cứ giữ mà tiêu dùng.

Lê Hùng sẵn giọng:

- Không chú nào làm lại cuộc đời à?

Thằng khác đáp:

- Cần gì làm lại cuộc đời. Đời mình đã rách bươm, để cho nó rách luôn. Vá víu chỉ tổ thê thảm hơn. Mình như kẻ làm xiếc đi trên dây. Kẻ làm xiếc rất dễ tới đầu dây bên kia, chưa kịp giơ tay ra vịn đã rớt xuống rồi. Ta đang ở giữa dây, anh ạ!

Lê Hùng gật gù:

- Chú triết lý khá đấy, Giáo đầu bò ạ! Còn gì để nói nữa không?

Giáo đầu bò liếm mép:

- Chẳng còn gì để nói nữa. Em nhất định không làm lại cuộc đời.

Bọn du đảng vỗ tay hoan hô ý kiến của Giáo đầu bò. Lê Hùng đành thúc thủ. Chính nó, nó cũng không muốn làm lại cuộc đời nó, nó bảo đàn em sao nổi. Lê Hùng biết không còn cửa nào mở rộng đón đàn em nó hơn là cửa địa ngục. Cửa địa ngục của cuộc đời. Một trăm thằng du đảng thì chín mươi thằng có những tâm sự ừ ề về gia đình, về học đường. Một khi đã bỏ đi, khó mà trở về con đường cũ, dù chúng rất muốn trở về. Ánh lửa bếp chiều đã làm nhiều đứa se sắt trái tim. Chúng cũng muốn có một mái nhà, muốn được nghe tiếng khóc, tiếng cười hạnh phúc hoan lạc. Nhưng hiện tại giết nỗi thèm muốn của chúng. Không có ai đứng sẵn ở cửa tình thương, chờ đón một đứa đi hoang để phủi bụi đời cho nó cả. Cuộc đời rất những roi vọt, những cái huyết sâu, và những thằng đào mồ đời quất

nó và đẩy nó xuống huyết. Cứ nghĩ vậy, kẻ đi hoang tàn nhẵn thêm, vô liêm sỉ hơn. Và chẳng đứa nào muốn làm lại đời nó.

Lê Hùng chớp mắt:

- Thôi được, tôi vẫn chia tiền cho các chú.

Giáo đầu bò thay mặt anh em, nói với Lê Hùng:

- Chúng em để anh tiêu xài.

Lê Hùng cương quyết:

- Tôi đã bảo chia tiền cho các chú là chia.

Lâm đào già hất đầu:

- Thằng nào cần tiền thì cứ việc lấy. Tiền giờ ới mà. Lấy đi mà tiêu cho sướng đời. Tiêu xong rồi tự tử cũng được. Tao muốn tung tiền ra làm chiếu, anh em mình ngủ lên trên. Cho có vẻ khinh đời, ngạo mạn. Hay là đốt cha nó đi.

Lâm nghiêng can ngăn:

- Xin anh đừng bốc đồng.

Lê Hùng dọa:

- Nếu các chú không nhận tiền, anh đốt thật đấy. Tiền là cái chó gì? Một canh bạc còm gặp hồi vận đỏ, mình có hơn chỗ này nhiều. Thôi được, tôi nói lần nữa, các chú lấy tiền mà tiêu xài. Chia cho bọn đàn em các chú. Bảo anh Lê Hùng tặng.

Nó ra lệnh:

- Lâm nghiêng phát tiền đi!

Và nó rủ Lâm đào già bước ra khỏi “phòng họp”. Lê Hùng hỏi Lâm đào già:

- Mà sắp tự tử chưa?

- Chưa.

- Tao đợi con tao ra đời xem mặt mũi nó một tí.

- Chiều nay tao về nhà.

Lâm đào giờ trộn mắt:

- Lãng tử hồi hương?

Lê Hùng đưa tay dụi mắt:

- Mấy tháng nay tao không gặp em tao. Chiều nay, tao định gặp, rủ nó đi chơi và cho nó món tiền. Tự nhiên, nhớ nhà lạ lùng.

Lâm đào già chếp miệng:

- Tao thấy mày lạ quá!

Lê Hùng nhún vai:

- Lạ cái gì?

- Mày không hề nhắc nhở con Thảo. Tại sao mày tàn nhẫn thế?

Tao nhắc nó bằng tiếng nói của trái tim. Lời yêu thương nói bằng mồm bản lĩnh, còn ý nghĩa gì nữa.

Nó nhớ bốn câu thơ Hàn Mặc Tử, "*Ai hãy làm thỉnh chớ nói nhiều. Để nghe dưới nước đáy hồ reo. Để nghe tơ liễu run trong gió. Và để nghe trời giăng nghĩa yêu*". Rồi bảo Lâm đào già:

- Đời tao, còn gì gọi là thiêng liêng, tao chỉ nói bằng trái tim tao.

Lâm đào già mĩa mai bạn:

- Mày cũng còn chất... người đấy! Nhưng hy sinh thành Sáu mọ để lấy tiền cho bọn khốn kiếp tiêu hoang à? Chúng nó sẽ nướng bạc và cho đi hết.

Lê Hùng cười nửa miệng:

- Những thằng khác hy sinh thì cũng lấy tiền nường bạc và cho dĩ chứ hơn gì!

Lâm đào già trách bạn:

- Mày thay đổi nhanh quá. Như thế là tuyệt vọng rồi hả? Không bao giờ mày sống trở lại cái mộng ban đầu của mày nữa hả? Tao có cảm tưởng mày dao búa, trơ trẽn hơn cả dân dao búa. Lý tưởng cách mạng đâu rồi?

Lê Hùng thở dài, ảo não:

- Đ. còn lý tưởng con c. gì nữa!

Lâm đào già phá ra cười:

- Tiên sư mày, thế mà hồi ở rừng về, mày say sưa ca ngợi cách mạng. Mày chửi hết những thằng bạn thân, sơ, mày coi mày như kẻ sắp cứu rồi chúng ông ra khỏi cuộc đời tối tăm, chó đẻ. Rốt cuộc, mày chó đẻ hơn cả chó đẻ.

Nó đay nghiến Lê Hùng:

- Thế mày quên luôn cả... vang bóng thời lập chiến khu rồi à?

Lê Hùng lặng thinh. Đôi mắt người thanh niên ngầu đỏ. Nó lắc đầu:

- Thôi đủ rồi?

Lâm đào già nghiến răng:

- Chưa đủ đâu! Ông muốn lôi cả bọn cách mạng của mày ra chửi bới.

Lê Hùng xoay người phóng một trái đấm trúng hàm Lâm đào già. Trái đấm đầy phần uất. Lâm đào già ứa máu miệng. Nó đưa tay quệt máu trào hai bên mép, cười gằn:

- Được đấy.

Nó vung tay thoi vào bụng Lê Hùng. Lê Hùng cong người lại như con tôm, nhả nhỏ. Tưởng chúng nó đâm nhau đến chết. Nhưng chúng đã ôm lấy nhau, cười sặc sụa.

Lâm đào già nói:

- Chúng mình vẫn còn sức, phải không mày?

- Còn khoẻ lắm, chỉ tiếc đ. biết dùng sức mình để làm gì.

Bầu trời tự nhiên tối tăm. Hai đứa cơ hồ đứng trong bóng tối dày đặc.

- Mày có nhìn thấy tao không?

- Không.

- Mày đứng đâu?

- Đây, tao đây.

- Mày ở chỗ nào?

- Đây này...

Hai cánh tay vươn ra, quờ quạng. Nhưng không gặp nhau. Không khi nào cánh tay tuổi trẻ đụng tới chỗ bật ánh sáng. Không khi nào cánh tay tuổi trẻ đụng phải tấm mảng trôi giữa dòng nước xiết dù chỉ là tấm mảng mục. Bóng tối trùm kín họ, chụp kín họ như những con cá bị úp trong cái nơm. Trong hoàn cảnh hiện tại, không có ánh sáng đâu, Lâm đào già, Lê Hùng ạ! Chúng mày cứ ngoi ngóp sống rồi chết đi trong bóng tối chó đẻ.

SÀIGÒN CÓ NHỮNG BUỔI CHIỀU THẬT ĐẸP. NHƯNG chưa có buổi chiều nào buồn như chiều nay. Lê Hùng đi trong buổi chiều buồn đó. Nó thọc tay vào túi quần, miệng ngâm điệu Pall Mall, lầm lũi bước. Trời hơi lạnh. Không khí bão rút mấy bữa qua vẫn còn lưu lại. Hùng bỗng nhớ rừng ghê gớm. Nhớ những đêm mưa tầm tã, khoác chiếc chăn Mỹ viện trợ, nằm trong căn nhà sàn *"trở nghiêng gối mộng"* cách mạng nằm nghe tương lai đến gần.

Điều thuốc cháy quá nửa. Lê Hùng đã tới gần con phố nhà. Chân nó tự nhiên yếu đi. Trái tim đập mạnh. Gió lùa vào hàng cây hai bên đường lao xao như tiếng thổn thức của kẻ mong đợi. Lần nào, đi trên hè phố nhà mình, Lê Hùng cũng đều mang tâm trạng của đứa đi xa không hiểu ở nhà có gì thay đổi. Mấy tháng nay nó mới lại về nhà, về đứng nép ở một gốc cây bên đường, nhìn sang cánh cửa nhà mình khép kín. Gia đình nó đã khai trừ nó. Gã thanh niên mới lớn lên, thêm một chân trời xa lạ, thêm một hành động phi thường. Nó giống hết một con chim mới ra r ràng, chỉ thích bay khỏi tổ. Nó đã bay xa, bay thật. Gã thanh niên từ chối tương lai do bố mẹ nó sắp đặt, chọn lựa cho nó. Nó muốn tạo ra tương lai cho nó và cho nhiều người. Nó không dám trở

về nhà nữa. Nó bỏ rơi tương lai hèn mọn của nó, sống hoang đàng ngoài lề cuộc đời.

Thành phố đã lên đèn. Lê Hùng đứng dựa lưng vào thân cây me. Nó hút thuốc liên miên, hết điếu này sang điếu khác. Đôi mắt nó đăm đăm nhìn sang cửa nhà mình. Lê Hùng chỉ còn bố. Mẹ nó chết lâu rồi. Nó có mỗi đứa em trai duy nhất. Mẹ nó chết ba năm thì bố nó lấy vợ kế. Nó bỏ nhà năm em nó mười hai tuổi. Hơn một năm theo đảng cách mạng Duy Dân, nó biết mùi... cách mạng, thấy buồn nôn quá, lia rùng. Nhưng Lê Hùng không dám vác mặt về gặp bố. Nó sợ mẹ kể nó đay nghiến nó và, có thể, mĩa mai mẹ nó “con hư tại mẹ”. Lê Hùng yêu mẹ lắm. Nếu nghe ai mĩa mai mẹ nó, chắc nó dám giết người ấy.

Nó chỉ gặp em nó thôi. Đêm đầu tiên, Lê Hùng đã đứng dưới trời mưa tầm tã chờ em nó. Gặp em rồi, nó hẹn hò em ở trường học. Hùng không cho em nó biết nó làm gì. Nó hứa rằng, đời em nó sẽ sung sướng. Nhưng lâu ngày, em nó cũng biết cuộc đời ngang dọc của anh. Thì thằng bé buồn kinh khủng. Nó ngậm miệng. Từ đó, Lê Hùng cho em tiền, thằng bé nhất định không lấy. Song vẫn thương anh, thương anh hơn cả những ngày anh em sống bên nhau.

Cánh cửa nhà nó hé mở. Lê Hùng nóng gặp em. Nó móc viên kẹo “dragée” ném sang. Viên kẹo trúng cánh cửa. Em nó vẫn chưa ra. Lê Hùng ném viên kẹo thứ hai. Dấu hiệu của nó không được trả lời. Lúc ấy, từ bên kia đường, giọng hát của Connie Francis rên rì bài “Back

to Sorrento" của De Curtis, nghe não nuột ê chề. Lê Hùng lẩm nhẩm lời viết theo điệu nhạc. *"Về đây khi mái tóc còn xanh xanh. Về đây với màu gió ngày lang thang. Về đây với xác hiu hắt lạnh lùng, ôi lãng du quay về điêu tàn..."* Lê Hùng thấy nhói ở tim. Có ai vừa đâm lên nó. Nước mắt nó ứa ra.

Thằng em nó đã xuất hiện ở cửa. Nó dáo dác nhìn sang bên kia đường. Lê Hùng gạt nhanh nước mắt, vẫy em. Thằng bé bước khỏi cửa, xuống hè, nói vọng sang:

- Chờ em một lát.

Rồi nó trở vào nhà. Mười lăm phút sau, nó băng đường sang gốc cây me, nơi anh nó đã đứng chờ nó cả tiếng đồng hồ. Lê Hùng nắm chặt cánh tay em:

- Vũ đi chơi với anh đêm nay nhé!

- Có việc gì đấy?

- Anh sắp đi xa, cần nói nhiều với Vũ.

- Anh tính đi đâu?

- Đi xa lắm. Lần này anh làm tương lai thật. Và rồi anh sẽ về nhà.

Vũ gạt đầu. Hai em khoác vai nhau đi trong buổi chiều chớm lạnh. Vũ nói:

- Xe anh đâu?

- Thua bạc rồi. À, em thi cử ra sao?

- Đậu bình.

- Hách quá nhi! Em định học gì?

- Bố bắt học luật để trở thành luật sư. Em lại thích làm báo nên muốn học văn khoa.

Lê Hùng mỉm cười:

- Vũ vẫn ngu. Muốn làm báo phải nghe lời bố. Học luật mới đúng. Học văn khoa thì ích lợi gì. Lãi nhải mấy cuốn cổ văn cũ rích, vô tích sự. Vũ không học thuốc?

- Em sợ mổ xẻ lắm.

Lê Hùng muốn hỏi thăm sức khoẻ của bố nhưng ngượng quá, không dám hỏi em.

- Vũ ăn cơm chưa?

- Rồi.

- Anh đưa Vũ đi nhảy nhé?

- Em không biết nhảy.

- Thì xem người ta nhảy vậy.

- Em ghét không khí chơi bởi lắm.

- Vũ chỉ mãi chúi mũi vào sách vở thôi à?

- Vâng.

Vũ định nói bóng gió một câu chê trách anh. Song nó nín được.

- Thế anh em mình tìm một phòng trà nghe nhạc nhé?

- Cũng được.

Lê Hùng gọi tắc xi, đưa em tới phòng trà “Ngàn Phương”. Khi đã ngồi vào bàn, gọi nước uống rồi, Lê Hùng hỏi Vũ:

- Vũ biết gần mười năm nay anh làm gì chưa?

Vũ dăm dăm nhìn anh:

- Anh đã làm gì?

- Vũ đoán coi.

Vũ giả vờ:

- Em chịu.

Lê Hùng vỗ vai em:

-Mày muốn biết anh nói sự thật hay không chứ gì? Vũ ạ, những điều chú biết, đúng phần cuối. Còn phần đầu, chú chưa biết đâu. Anh sắp đi xa, anh muốn nói cho Vũ nghe phần đầu chuỗi năm tháng phiêu lưu của anh đây.

Vũ thắc mắc:

- Sao anh biết em biết phần cuối?

Lê Hùng hớp một ngụm rượu mạnh:

- Mày chê tiền của anh. Mày khinh tiền bất lương. Anh hiểu chú. Nhưng em biết đâu tiền anh tặng em là tiền xương máu của anh.

Vũ chớp mắt:

- Em đâu dám khinh anh.

Lê Hùng nói:

- Nhưng Vũ không muốn nhận tiền.

Vũ nuốt nước bọt:

- Em sợ có nhiều tiền sinh ra chơi bời bê trễ việc học. Anh đã biết đấy, anh bỏ đi rồi, bố chỉ còn trông mong ở em.

Lê Hùng thở dài:

- Anh biết.

Vũ nói tiếp:

- Bố không hề trách anh nửa lời, mà chỉ khuyên em học đến nơi đến chốn rồi đi đâu hãy đi.

Lê Hùng bẻ bao tay răng rắc:

- Bố đã nói vậy à?

Vũ gật đầu khê:

- Vàng.

Lê Hùng đưa tay bóp trán:

- Thế mà tao cứ tưởng tao sẽ bị khinh miệt nên tao đã không dám về.

- Bây giờ anh hối hận hả?

- Tao không hối hận đâu, nhưng giá tao về thì đỡ khổ hơn là đi hoang. Rồi cũng học hành thi đỗ như mày thôi. Chẳng làm được việc gì khác cả.

Nó gật đầu:

- Thôi được, mày cho anh biết vậy là đủ. Anh hứa sẽ trở về và nếu bố còn sống, bố sẽ hãnh diện.

Vũ nâng ly nước cam mà đá đã tan trắng trên mặt. Từ nãy, nó vẫn không uống. Nó ngồi trân trân nhìn anh. Hơi lạnh toát ra thành ly, ướt tay Vũ. Nó xoa lên mặt, cảm thấy dễ chịu vô cùng.

- Anh định đi xa thật đấy à?

- Ừ.

- Anh đi đâu?

- Tao đi Pháp.

Lê Hùng nhếch mép cười:

- Vũ ngạc nhiên hả? Lần này tao có nhiều tiền lắm, đủ ăn học năm sáu năm. Một vài thằng thủy thủ trên tàu "Laos" sẽ tìm cách dấu tao xuống tàu. Khi tao tới Marseilles, chúng nó sẽ đưa tao lên bờ và tao tìm cách đi Paris.

Vũ tỏ ý nghi ngờ:

- Nhiều người đã "vượt biên giới" bằng cách của anh, đều bị tóm cổ trả về nguyên quán. Em sợ anh sẽ

không gặp may.

Lê Hùng nhả khói xuống ly bia:

- Tao thì không trả về nguyên quán đâu. Tao đã cứu mấy thằng ở tàu "Laos" thoát hồi năm ngoái. Chúng nó vẫn nhớ tao. Mỗi lần tàu "Laos" cập bến Sài Gòn là mỗi lần chúng nó mang quà cho tao. Lần này, tao bắt chúng trả ơn xứng đáng. Tao nghĩ ý này, chúng nó bằng lòng. Đáng lẽ, tao đi chuyển trước nhưng chưa đủ tiền. Tao không muốn rửa chén, làm bồi buổi tối, đi học buổi sáng như những du học sinh nghèo. Tao không còn thì giờ hiểu thêm ý nghĩa của đau khổ nữa. Tao cần đốt thời gian. Mà biết tao mơ mộng gì không?

- Em chịu.

- Tao muốn bắt vài cái bằng làm dáng với xã hội. Khi có nó, có cái chất "trí thức ở Pháp về", tao sẽ xoay sở để nắm lấy Bộ Thanh niên. Rồi mày coi, tao sẽ tạo nổi một thể hệ thanh niên có lý tưởng. Thể hệ thanh niên đó sẽ không mặc đồng phục, cầm cờ giấy đứng hai bên đường hoan hô đảo đảo đầu. Mà sẽ đứng dậy đập nát cái xã hội thối nát hiện tại.

Vũ ngồi yên nghe anh say sưa nói. Tiếng cười nói không lọt nổi vào tai nó. Nó không ngờ anh nó ôm giấc mộng vĩ đại ngoài sức tưởng tượng của nó.

- Tao gột rửa lớp "bụi đời". Một vài mảnh bằng giẻ rách ở ngoại quốc sẽ làm mọi người quên tao là du đảng. Bọn đàn em sẽ giúp tao rất nhiều khi tao thực hiện hoài bão của tao. Này Vũ...

- Gì, anh muốn em điều gì?

- Mà mày thích viết báo phải không?

- Vâng.

- À, tao quên là mày đã từng làm thơ, viết truyện đăng báo. Nếu mày chịu nghe lời anh thì hãy quên cái xã hội hiện tại đi, em hãy nghĩ tới tuổi thơ của em, nghĩ tới tuổi thơ của bao nhiêu đứa trẻ khốn nạn, bơ vơ, gây cho chúng nó niềm tin tưởng. Để, lớn lên, chúng nó khỏi trở thành những thằng tuổi trẻ đi hoang hay những thằng tuổi trẻ mất gốc.

- Em chưa hiểu anh nói gì?

- Anh muốn em chỉ viết về tuổi thơ. Nếu em có điều kiện nên xuất bản một tờ báo tuổi thơ. Anh không có nhiều tiền nhưng nếu em cần, anh có thể dí súng vào cổ bọn trọc phú, lấy tiền cho em làm báo tuổi thơ.

Ngừng lại để hít một hơi thuốc đầy đà, Lê Hùng nói tiếp:

- Mày để ý về tuổi thơ từ hôm nay tức là mày dọn đường cho một thế hệ ngày mai. Anh biết, anh có đủ khả năng làm công việc này. Nhưng anh trót mang tiếng là du đảng rồi. Vinh dự đó, anh dành cho mày vì anh thấy mày có khiếu viết về tuổi thơ. Mày cố gắng ra một tờ báo đi. Hễ có trăm ngàn độc giả là mày có trăm ngàn gia đình thương yêu mày. Năm, mười năm sau, đám trẻ lớn lên, nếu mày giữ được lòng mày trong sạch, mày nói sao đám trẻ nghe mày vậy. Bây giờ, muốn làm chính trị mày có hậu thuẫn ghê gớm. Hoặc không làm chính trị, mày có bốn phen tìm những người xứng đáng để bảo cái hậu thuẫn của mày ủng hộ. Mày sẽ trở

thành một nhân vật đáng nể vì. Và tôn giáo sẽ không gây áp lực gì nổi chính quyền tương lai. Khi nào tôn giáo ở im trong chùa, khi ấy tình hình mới ổn định.

Vũ lắc đầu:

- Tầm tay em ngắn quá mà hy vọng anh treo quá cao xa.

Lê Hùng hơi cau mày:

- Em phải kiên nhẫn, phải phấn đấu. Hơn cả lúc nào, đây là lúc em chiết một cành cam rồi trồng cành đó vào mảnh vườn tốt. Nếu em không chiết cành cam giống đi thì nay mai trên những mảnh vườn quê hương chỉ còn rất một giống cam Mỹ.

Giọng Lê Hùng buồn buồn:

- Bây giờ, anh ít thấy người lớn dạy trẻ con thương yêu quê hương. Em đã nhìn rõ đấy. Không hiểu tại sao chúng nó lại vô liêm sỉ đến cái độ xúi giục con nít xuống đường, vác gậy gộc, gạch đá đi hoan hô, đá đảo? Đám con nít đi đập phá, sau này lớn lên, nghĩ tới kỷ niệm ăn khóai lựu đạn cay súng vù mắt, chúng nó sẽ thù hận đàn anh, đàn thầy chúng chừng nào. Anh không biết em nghĩ sao, chứ anh, khi thấy đám trẻ con nghèo nàn tranh nhau vỏ đồ hộp của lính Mỹ từ trên xe ném xuống đường, lòng anh đau như cắt.

Vũ ngạc nhiên kinh khủng. Nó đâu ngờ thằng anh đang điểm nó lại nhiều ưu tư đến thế. Vũ hơi cúi đầu, giọng闷闷 cảm:

- Em hiểu anh rồi.

- Em hiểu gì về anh?

- Anh không bỏ đi như em đã tưởng.

- Chú đã tưởng anh là người bỏ đi à?

- Vâng, em xin lỗi anh.

- Mà khách sáo rồi đấy. Anh vẫn theo dõi cái trang "*Hoạ Mi*" của mày trên nhật báo "*Hy Vọng*".

Nó vỗ vai em:

- Mày muốn ra một tuần báo không?

Vũ chớp mắt lia lịa. Đó là niềm khao khát của nó. Niềm khao khát đậm chồi từ khi, vô tình nó đọc một tờ báo bằng tranh của trẻ con. Bọn phù thủy của con nít đã viết, vẽ thật nham nhở, khốn nạn. Khiến Vũ bất bình. Nó nuôi hy vọng là học hết bậc đại học, nó sẽ xin xuất bản một tờ báo viết cho tuổi thơ.

- Em muốn lắm chứ.

- Tuần báo của mày sẽ là một cành cam đó em ạ! Từ cành cam đó, anh hy vọng sẽ là rừng cam toàn giống Bố Hạ, Cẩn Thơ, Cao Lãnh. Rồi nước mình sẽ chê loại cam Sunkit, Outspan... Chú hiểu chưa?

- Em hiểu.

- Anh sẽ cho mày năm trăm ngàn làm báo. Mày đừng hỏi tiền đâu ra. Dầu là tiền bất lương nhưng mày sử dụng vào mục đích cao đẹp là đẹp rồi. Trừ phi, mày sử dụng mục đích đẹp của mày vào việc bất lương. Thì chắc là tao sẽ đau khổ lắm.

Nó bỏ mẫu thuốc vào trong chai bia. Một tiếng xèo khô khan. Mẫu thuốc tắt ngóm.

- Anh hứa kể cho Vũ nghe đoạn đầu của cuộc đời lưu lạc của anh. Truyện hơi dài đấy. Ở đây lại ồn ào. Mày

nên nghe chuyện anh. Để anh đi rồi, chú đừng có đại đột lao vào con đường anh trót đi một quãng.

Vũ liếm môi:

- Hay là...

Lê Hùng giục:

- Em có ý kiến gì?

Hay là đêm nay anh về nhà. Bỏ ngủ trên lầu, bọn nhãi ở hết trên lầu với má (Vũ và Hùng gọi mẹ kế bằng má). Mình em ngủ ở nhà dưới. Anh về ngủ với em một đêm, kể chuyện anh cho em nghe rồi sáng sớm anh lại đi.

Lê Hùng lặng thinh. Một lát, nó đứng dậy:

- Ủ, anh em mình ngủ với nhau một đêm như hồi chúng ta còn bé.

Lê Hùng móc tờ giấy năm trăm đặt trên bàn. Nó lấy cái ly đè lên. Hai anh em rời khỏi phòng trà.

Khi đường phố vang vang tiếng nhạc ngựa, Lê Hùng tung chăn vùng dậy. Hơi lạnh lùa vào người nó. Lê Hùng biết niềm ấm cúng của một đêm không ngăn cản được nỗi rét buốt một đời. Nó đã để nguyên bộ quần áo giang hồ, nằm ngủ chung với Vũ. Nó đã ôm Vũ như ôm con nhân tình yêu dấu. Hai anh em thay phiên nhau gác chân lên mình nhau. Lê Hùng sống trọn vẹn một đêm của ngày xưa xa vời vợi.

Nhưng nó lại phải đi. Vũ dụi mắt, ngáp dài:

- Anh đi sớm thế?

Hùng thắt xong dây giày.

- Hầy còn sớm anh ạ!

- Ủ, hầy còn sớm để anh qua Pháp.

Vũ cũng đã vùng dậy. Nó vẫn khoác cái chăn kín người. Đêm qua mưa suốt đêm. Trời lạnh lắm. Lạnh nhất những đêm mưa ở Sài Gòn.

- Bao giờ anh khởi hành?

Tuần này tàu "Laos" qua. Chắc nửa tháng sau nó nhổ neo. Anh sẽ còn gặp em nhiều lần.

Lê Hùng kéo cái "phộc ma tuya" áo blouson. Nó lôi ra ba sấp giấy bạc năm trăm mới tinh, quảng cho Vũ:

- Anh cho Vũ để Vũ tiếp tục học đến nơi đến chốn. Có nhiều người sống nghèo khổ mà vẫn được học. Vũ không phải là hạng người này đâu. Cần tiền ăn chơi cho đã đời đi. Đã tới lúc Vũ tiêu tiền mà không sợ hư hỏng. Anh sẽ cho Vũ nhiều hơn nữa để em lo tờ báo tuổi thơ của em.

- Anh cho em nhiều quá.

Lê Hùng cười:

- Vừa một ván bài to nhất. Có hơn hai trăm ngàn thôi. Tiền lương thiện đấy. Ông Trung tá L. bảo tiền của nhà nước thưởng anh đấy. Chú biết những vụ cảnh sát khám phá ra những trái mìn không?

- Em có đọc báo.

- Anh tiếp tay cảnh sát vụ này.

Nó đứng lên:

- Thôi anh đi nhé! Anh đã kể phần đầu câu chuyện lưu lạc cho Vũ nghe. Vũ nhớ kỹ rằng hễ đứa nào rù rê Vũ làm cách mạng, Vũ hãy nhổ nước miếng vào mặt nó.

Nó vỗ vai em:

- Nhất định anh còn gặp Vũ, ngủ với Vũ một đêm

nữa.

Vũ tung chăn, nhảy khỏi giường, mở cửa cho Lê Hùng ra. Trời còn tối mù. Ánh điện vàng khè không đủ khả năng bắt bóng tối khuất phục. Những giọt nước mưa đọng ở bóng đèn nhỏ giọt xuống như nước mắt của thượng đế khóc thương loài người.

Lê Hùng chớp mắt. Nó móc thuốc đốt cho ấm lòng. Lê Hùng ngoảnh lại. Vũ còn lách đầu ra cửa trông theo. Nó vẩy tay và bước nhanh. Tiếng đế giày nện mạnh trên hè phố nghe rõ mồn một. Tiếng đế giày làm thức dậy trong lòng Hùng biết bao nhiêu kỷ niệm.

Qua khỏi con đường nhà mình. Hùng tìm một quán cà phê mở sớm. Nó ghé vô, gọi cà phê ngồi chờ sáng. Ánh sáng của bình minh tới thật chậm trễ. Lê Hùng đã uống tới ly cà phê thứ ba. Nó ngoái ra đường và chợt nhớ thơ Trần Quang Dũng. *"Thoáng hiện em về trong đáy cốc. Nói cười như chuyện một đêm vui"*. Thấy xót thương Bích Thảo vô cùng.

Hùng cố gắng không muốn nhớ tới Bích Thảo. Mỗi lần nhớ tới là mỗi lần ân hận. Giá Hùng tàn nhẫn một chút, chỉ cần tàn nhẫn một chút thôi, chắc Bích Thảo không bao giờ theo nó sống lạc loài như nó, để chết thê thảm. Ti thỏ đế của anh ơi! Sao em đại thế, em bỏ nhà, bỏ tương lai đi theo một thằng lang bạt kỳ hồ như anh. Cây hạnh phúc của em đâu có mọc trong tâm hồn anh. Nó cũng chẳng mọc trong cuộc đời này đâu. Hạnh phúc phải trồng trên mơ mộng. Mà em ơi, thế hệ chúng ta làm gì có mơ mộng? Mỗi người trong thế hệ chúng ta

đều tự nguyện rửa mình đã sinh nhằm thời đại. Chúng ta sinh ra trong túi nhục, lớn lên trong phản bội, chai đá trong chiến tranh cốt nhục. Còn gì nữa mà mơ mộng hả, em? Hà, Ti thỏ đế của anh?

Lê Hùng mở to mắt nhìn vào ly cà phê đen. Ly cà phê không đen, nước cà phê trong vắt. Lê Hùng thấy Bích Thảo “hiện về trong đáy cốc”. Nàng đang đứng ngó Lê Hùng. Đôi mắt đỏ hoe. Đôi mắt đỏ hoe và trũng sâu, thâm quầng. Khuôn mặt méo mó, lệch lạc. Tóc nàng rối tung, lỏng lẻo. Giọng nàng lạc lõng không còn là giọng con gái nữa. Thân hình nàng cơ hồ một cây tre bương, cơ hồ một cây dừa không trái. Bích Thảo thấy Lê Hùng hiện về trong miệng cốc. Chàng đang ngó ngó nàng. Đôi mắt rung rung. Đôi mắt rung rung và ám đầy khói thuốc. Khuôn mặt chàng đầy những vết sẹo, đầy những nếp nhăn ưu tư và hận thù.

Nàng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì đó?

Chàng đáp:

- Nghĩ về em .

- Nghĩ về em để thấy gì?

- Để thấy lòng mình quặn đau, em ạ!

- Sao chúng ta khổ thế, anh nhỉ? Sao chúng ta cô đơn lạc lõng thế, anh nhỉ? Sao cuộc đời hắt hủi chúng ta tàn nhẫn thế, anh nhỉ?

- Vì chúng ta là những kiếp bị đày, Ti thỏ đế ơi!

Giọng nàng trở nên mơ hồ:

- Em vẫn tìm cây hạnh phúc.

Chàng rót nước mắt:

- Em tìm cây hạnh phúc ở đâu?
- Em tìm cây hạnh phúc ở trong sa mạc cát bỏng.

Chàng rót nước mắt nhiều hơn. Nước mắt chàng nhỏ xuống ly cà phê. Ly cà phê đang trong suốt lại đổi thành đen sậm. Nàng đã biến mất, đã biến mất, đã chẳng còn “hiện về trong đáy cốc” nguyên hình ảnh một người tuổi trẻ.

Lê Hùng nâng ly cà phê, uống ực một hơi. Em ạ, hình ảnh chúng ta chỉ chúng ta nhận ra chúng ta. Chân dung chúng ta không ai biết rõ. Không ai biết chúng ta đi tìm cây hạnh phúc trong sa mạc cát bỏng đâu, em ạ! Đi ngoan, em nhé!

Lê Hùng tưởng uống cả hình ảnh sầu đau của người yêu dấu nhưng cà phê cạn rồi, chỉ còn lắng lại chút đường. Thì Long đất nhô lên. Khuôn mặt nó rạng ngời mà buồn hiu hắt.

- Em về thăm anh đây.
- Chú có hạnh phúc không?
- Thế giới em đang sống lạnh lẽo lắm. Ở đấy không có khổ đau, sầu hận nên em không biết thú yêu thương.
- Chú muốn trở lại với anh?
- Vâng em muốn trở lại cuộc đời có khổ đau và tìm hạnh phúc trong nỗi đau thương, anh ạ!
- Mà điên à?
- Em không điên đâu. Có xa cuộc đời hiện tại mới thấy khao khát sống ở cuộc đời hiện tại. Anh thử nghĩ coi, sống không suy tư riết rồi cũng chán.

Tiếng thắng của xe nhà binh rít mạnh trên đường sớm làm Lê Hùng vụt thức.

Nó bỗng tỉnh táo lạ thường. Chẳng nơi nào có hạnh phúc tuyệt đối cả. Phải bắt chước Bích Thảo đi tìm cây hạnh phúc trong sa mạc cát bỏng mới có hạnh phúc tuyệt đối chăng? Lâm đào già ơi, mày đừng ngu xuẩn mà tự tử. Hãy can đảm sống, hãy nghiêng răng chịu đọa đày sống. Để tìm thấy hạnh phúc của chúng ta.

Lê Hùng trả tiền, rời khỏi quán. Lúc ấy, đèn đường đã tắt. Trời vỡ sáng dần. Lê Hùng gọi xe tắc xi. Nó đến nhà Lâm đào già.

CUỘC KHỦNG HOẢNG CHÍNH TRỊ BẮT ĐẦU BẰNG những bích chương dán đầu tường, bằng những biểu ngữ căng rợp đường khu vực người Công giáo chống thù tướng Phan Huy Quát. Những người Công giáo chống ông Phan Huy Quát tố cáo ông là kẻ hoạt đầu chính trị, kẻ âm mưu chia rẽ Công giáo, kẻ vụ lợi chỉ biết mình và không cần nghĩ tới quyền lợi của đất nước. Họ truất phế ông Phan Huy Quát trong các khẩu hiệu.

Nhưng lính Mỹ vẫn tiếp tục lên bờ ở Đà Nẵng, Qui Nhơn. Và Việt cộng vẫn gia tăng quấy phá, khủng bố. Mỗi lần nổi dậy của bất cứ một phe nhóm nào tại Sài Gòn hoặc tại Huế cũng chẳng mang lại một tia sáng nhỏ cho chiến cuộc hay chính trường Việt Nam nếu không muốn nói rằng nó chỉ chở thêm bối rối và u ám. Ở nông thôn, dân quê tiếp tục sống quẩn quại.

Chuyến xe hy vọng vừa rồ máy về nông thôn đã xếp lớp. Các lãnh tụ tuyên bố rất tha thiết. Chỉ tiếc một nỗi, họ đã tuyên bố ở phòng khách, ở hoa viên, ở những buổi tiếp tân sức mùi rượu. Đường về nông thôn xấu quá, hẹp quá, không tiện cho những chiếc xe Hoa Kỳ lộng lẫy của các chính khách đi. Thành thử, họ đành nhắm mắt hứa hẹn, mặc dù, không hề biết trên cổ một người dân quê có bao nhiêu cái trông. Ở Sài Gòn, thực

phẩm lên giá vòn vọt. Đào chính, chinh lý, biểu dương, nổi dậy, toàn là những cơ hội bằng vàng của bọn gian thương. Người ta đều hiểu vậy nhưng cứ thích nổi dậy.

Những người Công giáo chống ông Phan Huy Quát ít mà chống bọn thân cận, bọn cháu rìa của ông Quát mãnh liệt hơn. Cuộc chống đối đi từng bước. Ôn hoà rồi quá khích. Một vài vụ đáng tiếc đã xảy ra như đốt xe cảnh sát, xung đột với nhân viên công lực. Phần ngoài của màn bi kịch chỉ là bài học thực hành... dân chủ. Cái bi đát của cuộc khủng hoảng ở phần trong, ở ngay dinh quốc trưởng. Ông Quát muốn hất hai ông Bộ trưởng Kinh tế và Nội vụ, đưa hai nhân vật mới lên sân khấu. Ông Phan Khắc Sửu không chịu bàn giao.

Giữa lúc bối rối của tay thủ tướng nhà nghề Phan Huy Quát, những người Công giáo chống ông ta, hoạt động ráo riết hơn. Cùng một ngày, hai phủ thủ tướng và quốc trưởng tiếp đón những phái đoàn “nhân dân” bằng nhau. Hễ bên phủ quốc trưởng nhận kiến nghị đã đảo Thủ tướng thì bên phủ thủ tướng nhận kiến nghị ủng hộ thủ tướng. Kiến nghị đã đảo và kiến nghị ủng hộ không chịu thua nhau. Hai nhà lãnh đạo đã trở thành hai cái khoá mở những trận cười vô tận. Những người tuổi trẻ đã hoang mang, ngơ nhác, càng hoang mang, ngơ ngác. Một câu hỏi duy nhất được đặt ra: Ai là “nhân dân” trong những phái đoàn đi ủng hộ, đã đảo? Hai nhà lãnh đạo chơi thủ đoạn thấp kém như thế, chơi trò “cò mố trai” sẽ đưa đất nước này đi tới đâu? Tất cả buồn nản, không muốn tự trả lời. Đùng một

cái, con trai Phan Huy Quát bỏ cuộc, nhả miệng. Con cò Phan Khắc Sửu rút mỏ ra. Thủ tướng Phan Huy Quát cao tay hơn quốc trưởng Phan Khắc Sửu, “không được ăn, đập đổ” lá bài dân sự, đã trả lại quyền hành cho các tướng lãnh. Cụ Sửu mất chức quốc trưởng, Ông Quát mất chức thủ tướng. Những người Công giáo chống ông Quát tuyên bố thành công. Hội đồng tư vấn giải tán. Hơn một tuần xáo trộn lớn sau một tháng âm ỉ, nội các chiến tranh Nguyễn Cao Kỳ nhận trách nhiệm ổn định tình hình chính trị, quân sự và kinh tế. Tướng Kỳ nắm lấy bơi chèo khi chiếc thuyền đã ngập đầy chán nản, mệt mỏi. Nổi chán nản, mệt mỏi ngập ứ tâm hồn những người tuổi trẻ. Từ khi xuống đường chống đối Ngô Đình Diệm đến nổi bị cầm tù, tra tấn tàn nhẫn đến hôm nay, những người tuổi trẻ đã thấy gì?

Trước hết, họ thấy họ bị phản bội. Sau chính quyền Nguyễn Ngọc Thơ tới chính quyền Phan Huy Quát, một nhóm lãnh tụ phù thủy đã khai thác triệt để bầu máu nóng của thanh niên. Lúc phản tỉnh người thanh niên ngổ ngấn, thắm thê như một anh hề hết thời, chọc cười không ai thềm cười. Thành ra, tuổi trẻ vô tình đi làm công cụ, đi làm những cái loa phát ngôn hoan hô, đả đảo. Đả đảo độc tài gia đình trị, đả đảo phản cách mạng, đả đảo hiến chương Vũng Tàu, đả đảo độc tài quân phiệt, đả đảo chia rẽ Nam Bắc, đả đảo đàn áp tôn giáo, đả đảo lẫn nhau, tố cáo nhau ăn tiền, tố cáo nhau làm bậy!

Nhóm lãnh tụ phù thủy tung tiền mua thanh niên. Lý

tưởng chi trước, tiền chia sau. Tiền nhiều quá làm mờ mắt thanh niên. Họ tách rời nhau, chia phe đảng, hiệp hội, liên đoàn chống đối, dọa giết nhau và đi giết người.

Dân chúng hết tin tưởng thể hệ thanh niên. Vì những lực lượng của thể hệ này, thay vì làm hạnh phúc cho dân, lại đi giết dân bằng những chiêu bài “cứu quốc” hay “cần lao”! Nhóm thanh niên khác được trao trách nhiệm thì ăn cắp tiền chương trình, ăn cắp tiền sinh hoạt, lợi dụng danh nghĩa để ức hiếp dân chúng hoặc tống tiền trắng trợn. Báo chí đã phanh phui nhiều vụ ăn cắp tiền của chính phủ, tiền của người Mỹ giao cho thanh niên thực hiện chương trình này, công tác nọ. Các lực lượng thanh niên đã họp báo tố cáo nhau là những thằng ăn cắp. Và đấm đá nhau võ đầu trong các cuộc hội thảo. Tuổi trẻ vấy bùn nhơ, ai chịu trách nhiệm? Kẻ đã nhơ, dẫm mình cho nhơ luôn. Những người khác muốn giữ lòng mình, thu gọn vào con ốc vị kỷ, sống cho riêng mình, bất cần chung quanh. Những người khác nữa, nổi loạn vô duyên cớ và chống đối thể hệ, chống đối thời đại bằng cách ngồi ăn tục nói phét rồi chửi đồng.

Lê Hùng ngồi bên chai rượu mạnh. Nó vẩn cần sa, châm lửa hút. Cần sa làm con người khoái cảm hơn thuốc phiện. Khói cần sa, thấm vào phổi, đưa người ta xa khỏi thực tại. Kẻ say khói cần sa là kẻ bước lên chuyến xe chạy về dĩ vãng. Muốn nhớ đầy đủ dĩ vãng của mình chỉ có cách hút cần sa. Mấy hôm nay Lê Hùng buồn lắm,

Cuộc khủng hoảng chính trị vừa qua, dồn Lê Hùng

vào nỗi suy tư dài. Nó quên hình ảnh Long đất ngoi ngóp ở chút cận đường đầy cốc cà phê. Nó quên hình ảnh Bích Thảo đi tìm cây hạnh phúc trong sa mạc nóng bỏng. Nó quên tất cả những lời an ủi Lâm đào già đừng có dại dột mà tự tử.

Nhưng khói thuốc cần sa không làm Lê Hùng mê mê. Khói cần sa đầu hàng trái tim rồi. Nó vẫn ngồi tro bên chai rượu mạnh. Lê Hùng chờ mãi. Rồi nó hất tay cho gói lá cần sa tung toé. Lê Hùng rót rượu, nốc ừng ực.

Nằm trên chiếc divan gần nhà. Lâm đào già trở mình. Nó hỏi Lê Hùng, giọng ngái ngủ:

- Mấy giờ rồi mà?
 - Bốn giờ.
 - Mà chưa sang Khánh hội à?
 - Chưa.
 - Có chắc hôm nay tàu "Laos" qua không?
 - Chắc chứ.
 - Mà đang nghĩ gì thế?
 - Đ. nghĩ gì cả. Tao muốn tưởng tượng rõ từng bộ mặt của đám đàn anh tao ở chiến khu.
 - Thấy mặt đứa nào giống mặt heo không?
 - Không, toàn thấy đầu trâu mặt ngựa!
- Lâm đào già phá ra cười. Nó vùng dậy.
- Thế mà mày đã theo chúng nó đi làm cách mạng. Giờ chúng nó bán đảng, bán anh em, thằng nào cũng có đời sống khá giả, chúng nó quên chuyện cách mạng để mày đi làm du đảng. Và mày vẫn khoái làm cách mạng!
 - Thôi, cảm mồm mày đi.

- Ông nói thật đấy, nếu mày không đi lọt chuyến này, ông sẽ "khai" hết chúng nó. Bắt đầu là thằng Thái kính trắng.

- Tao muốn trả thù khủng khiếp hơn.

- Như mày trả thù thằng Phu tàu ngầm, thằng Sáu mệo là cùng chứ gì?

- Hơn thế nữa. Tao sẽ bắt chúng nó chết ân hận bằng sự vẻ vang của tao. Tao muốn chúng nó mở mắt to để thấy rằng, dù bị lừa lọc phản bội, đám đàn em chúng nó vẫn làm được những thứ mà chúng nó đưa ra, làm mật ngọt dụ ruồi.

Lâm đào già nhìn đồng lá cần sa thái nhỏ tung toé dưới sàn phòng, tặc lưỡi:

- Mày hít cần sa đấy à?

Lê Hùng gật đầu:

- Hút để mớ màng...

Lâm đào già văng tục:

- Mớ màng con c... Cần sa là cha thuốc phiện. Whisky không tấy được nó như tấy thuốc phiện đâu. Mày đang muốn ngoi lên khỏi đồng bùn nhơ lại ngu xuẩn tập hít cần sa à?

Lê Hùng mím môi:

- Tao không nghiện một thứ gì đâu. Mày đừng lo. Đối với tao, cái thứ tao đang cay cú nhất là trở thành một lãng tử thanh niên. Tao sẽ đem những thằng đàn anh phù thủy, những thằng đàn anh khốn nạn làm ung nhọt một thế hệ thanh niên ra bắn bỏ. Tao không muốn giết một thằng, tao muốn thanh toán một thế hệ nhơ

bắn. Mà y hiều chưa?

- Mà y dám hứa hẹn gì?

Lê Hùng cầm ly rượu, rót vào chai không sót một giọt:

- Tao hứa hẹn đây.

- Mà y bỏ rượu?

- Bỏ cả hít thuốc phiện nữa.

Nó quăng chai rượu vô tường. Chai rượu vỡ tan tành, bắn tung toé. Lâm đào già vỗ tay:

- Được lắm. Trông mà y như Lý Hồng Chương. Tao tin tưởng mà y rồi. Cứ yên chí mà đi, tao lo việc ở nhà cho. Tao sẽ cố gắng tạo cho mà y một đạo quân nòng cốt khi mà y trở về. Nếu cần, tao sẽ đích thân đi vận động để chính phủ thành lập một đạo quân quyết tử, xâm mình diệt Vẹm. Anh em mình sẽ ở hết trong đạo quân quyết tử đó. Du đảng diệt Vẹm sẽ hăng nhất, không chiến thắng không trở về.

Lê Hùng bỗng dừng hết chán nản. Một kẻ chán nản đã tiếp lửa vào trái tim nó:

- Mà y vừa ví tao với Lý Hồng Chương nào đấy?

- Một thằng Tầu thời Mãn Thanh. Nó cay thằng Hồng Tú Toàn làm loạn. Nhưng nó hít thuốc phiện nặng lắm. Nó tự bảo nó rằng, muốn diệt được Hồng Tú Toàn, trước hết, phải diệt bệnh nghiện thuốc phiện của nó. Nó bắt quân lính bày bàn đèn, hít trước mặt nó trong cơn nghiền vật vã. Rồi nó bỏ nỏ thuốc phiện. Và nó đã thắng Hồng Tú Toàn.

- Có vẻ huyền sử quá nhỉ?

- Thì cứ coi như một bài học làm đời đi.

- Vậy mày dám bỏ con đào già của mày không?

- Tao sẽ tìm em Liên rằng khểnh và nói với em rằng chiếc xe cũ nát bên đường tỉnh lỵ ngày xưa chưa lật xuống địa ngục đâu. Nó có thể chạy lên trời.

Lê Hùng sung sướng quá. Nó rời chỗ ngồi, nhảy chồm tới divan, ôm lấy bạn.

- Mày biết sa mạc không?

- Biết.

- Trong vùng cát nóng bỏng đó, có một cây dừa rất nhiều trái.

- Và chúng ta phải kiếm ra cây dừa.

- Phải trèo lên hái bằng được trái. Chỉ có nước dừa trong sa mạc mới thoả mãn nỗi khát khao của tuổi trẻ chúng mình. Mày đi tắm gội đi. Chúng ta xuống phố. Tao thèm nhìn cuộc đời bằng con mắt khác, không phải con mắt ám khói, bất mãn, hận thù. Cứ làm đi, rồi người khác trông cậy. Tao tin tưởng thằng Vũ sẽ tiếp tục ươm mộng của chúng ta, nếu nó không bỏ cuộc giữa đường. Không đứa nào lo cho chúng mình cả. Thì chúng mình phải lo lấy. Sống thế này mãi cũng đến tự tử thôi.

Lâm đào già đã đi qua phòng tắm. Tiếng nước từ hoa sen chảy xuống nghe đã mát rượi tâm hồn. Lâm đào già huyết sáo gió. Lâu lắm rồi mới thấy nó huyết sáo. Nó thổi bài "*La vie en rose*". Lê Hùng ngồi hút thuốc lá. Lòng nó băng khuâng, rạo rực. Rạo rực như một ngày tháng xa xôi nào, đứng dưới gốc cây sấu, chờ đứa bạn gái nhỏ đi học.

ÔNG TRẦN DANH DỰ TIẾP ĐÓN LÊ HÙNG RẤT niềm nở. Ông đích thân pha rượu mời Lê Hùng uống. Nhưng tên du đảng hào hoa đã từ chối:

- Xin bác cho cháu uống nước ngọt.

Ông Dự ngạc nhiên về lối xưng hô của Lê Hùng. Ông tươi cười:

- Cậu chê rượu nhà tôi à?

- Thôi bác đâu dám, cháu bỏ rượu, bỏ làm du đảng. Cháu cũng sắp bỏ Sài Gòn đi xa. Cháu tới để xin bác vài lời khuyên bảo:

Ông Dự mang chai Coca Cola mời Lê Hùng:

- Cậu sắp đi đâu?

- Cháu sắp qua Pháp tiếp tục học.

- Cậu về với gia đình rồi à?

- Cháu chưa về nhưng ít năm nữa cháu sẽ về. Cháu học chương trình Pháp đã có bằng tú tài nhất. Cháu hy vọng qua đó, cháu sẽ theo kịp.

- Cậu còn trẻ, nếu có chí sẽ làm nên sự nghiệp. Tôi có hai đứa cháu trai học ở Paris. Nếu cậu qua, tôi giới thiệu cho chúng nhé!

- Vâng cảm ơn bác. Cháu tới, trước hết, xin lỗi bác đã có những cử chỉ vô lễ hồi tiếp bác ở nhà hàng Ngân Đình, đã phụ lời hứa giúp bác nhưng chúng cháu đã

diệt hết bọn Cầu Muối. Và nếu bác biết, bác sẽ vui lòng lắm, chúng cháu đã tiếp tay cảnh sát khám phá ra nhiều vụ đặt chất nổ mới đây.

Ông Trần Danh Dự tròn xoe mắt:

- Các cậu đấy à?

Lê Hùng khề đáp:

- Vâng ạ?

Ông nâng ly mời Lê Hùng:

- Nào ta uống...

Rồi ông nói:

- Tôi chỉ muốn kể cho cậu nghe một câu chuyện ngắn trong "*Cổ học tinh hoa*". Cậu đã đọc truyện vua Tề xử úc nhà ngoại giao Án Tử chưa?

- Dạ, rồi ạ!

- Ấy đó, các cậu là một thứ quýt. Nếu trồng ở một nơi đất xấu, khí hậu độc, quýt sẽ chua.

Ông Trần Danh Dự gật gù:

- Các cậu hư hỏng là tại xã hội hư hỏng. Các cậu không có lỗi gì cả.

- Cháu không dám quy lỗi cho bác.

- Nhưng mà đúng vậy đó.

Ông Trần Danh Dự nhìn Lê Hùng:

- Tôi không dối lòng đâu. Quả thật các bậc cha anh đã bỏ bê con em mình quá. Gần đây, tôi có coi cuốn phim cao bồi. Cuốn phim này cũng đấm đá, bắn súng, cường hiếp nhưng ngoài cái bối cảnh ngựa phi, đạn nổ còn cho các bậc cha anh một bài học. Tôi quên tên cuốn phim rồi, chỉ nhớ tài tử Jeff Chanders đóng vai viên đại

uý về hưu bị què tay phải. Truyện bắt đầu xảy ra tại một thị trấn. Bốn tên du đảng vị thành niên tới uống rượu, ẩu đả, bắn súng dọa nạt dân thị trấn trước mặt viên đại uý về hưu. Nhưng viên đại uý làm ngơ. Bốn du đảng tưởng không ai dám đụng tới chúng. Chúng ở lại thị trấn, lộng hành hơn. Đến khi chúng đi sâu vào tội ác, viên đại uý mới ra tay. Ba đứa bị giết chết, một đứa buông súng, khóc xin tha nó để nó về với cha mẹ nó.

Ông Trần Danh Dự bưng ly nước, hớp một ngụm, nói tiếp:

- Cậu thấy rồi chứ? Việc có thể giải quyết ngay bằng một vài cái bộp tai thôi. Thì người lớn làm ngơ. Mãi mới nhận ra mối nguy hiểm, dùng tới súng can thiệp. Và chỉ gây thêm hận thù.

Ông lại đặt ly nước xuống bàn:

- Tôi chỉ biết, đối với các cậu, chúng tôi có lỗi bỏ bê các cậu. Còn giải quyết ổn thoả vấn đề của các cậu, tôi đành chịu. Có lẽ, chính các cậu mới giải quyết được. Bằng nhân đạo, bằng thương yêu, bằng bất cứ biện pháp nào chỉ là những lời đưa đẩy bịp bợm. Người ta đâu hiểu các cậu nghĩ gì, muốn gì mà thương yêu các cậu.

Lê Hùng nói:

- Chính vì thế mà cháu ra đi.

Ông Trần Danh Dự chìa tay cho Lê Hùng bắt tay ông:

- Chúc cậu thành công.

Lê Hùng đứng dậy:

- Giờ cháu xin phép bác cháu về. Cháu mong ước vài

năm sau sẽ được gặp bác.

Ông Trần Danh Dự siết chặt tay Lê Hùng:

- Tôi ước ao nhiều.

Ông đưa Lê Hùng ra tận cổng. Lê Hùng thả bộ một quãng. Rồi nó gọi chiếc tắc xi bao trọn buổi lên Thủ Đức kiếm Nhi. Từ hôm John chết, Nhi đau khổ quá, nàng đã đến một ngôi chùa ở Thủ Đức xin quy y. Nàng xa hẳn thế giới bên ngoài, quên dĩ vãng, ngày đêm thả hồn vào tiếng mõ, câu kinh. Sau mấy lần cơ quan an ninh Việt, Mỹ thẩm vấn, nàng không bị quấy rầy nữa. Nhi bán hết tư trang, mang hết tiền dành dụm bấy lâu nay đem gửi vào trại dưỡng lão nhờ họ nuôi nấng và chôn cất mẹ nàng khi mẹ nàng chết. Rồi nàng già từ cuộc đời đầy khổ nhục, cắt tóc đi tu.

Lê Hùng không gặp Nhi sau vụ đặt chất nổ sát hại John. Hỏi thăm mãi nó mới biết Nhi đã đi tu. Lê Hùng định tìm Nhi xin lỗi nàng là đã không bảo vệ chút hạnh phúc nhỏ nhoi của nàng. Nhưng Nhi không tiếp Lê Hùng. Nó đứng chờ ở cổng chùa cả tiếng. Nhi nhất định không ra. Một chú tiểu đã cho Lê Hùng biết, Nhi đã phát nguyện. Nàng thế sẽ không tiếp một người đời nào.

Lê Hùng đành ra về. Nó giao trách nhiệm săn sóc đám đàn em cho Lâm đào già rồi sửa soạn đi Pháp! Tàu "Laos" đã ghé bến Sài Gòn hôm kia. Tuần sau nó sẽ nhổ neo. Lê Hùng không còn lo ngại gì nữa. Nó đã lo xong mọi việc ở nhà.

- EM CÒN NHỚ CHUYỆN NGÀY XƯA, CHÚNG MÌNH còn bé không hà, Liên?

Liên im lặng. Nàng ngồi nhìn sang bên kia sông. Xóm làng Thủ Thiêm mờ ảo trước mắt nàng như một kỷ niệm thơ ấu của nàng. Liên chớp mắt. Nàng thấy khung trời tinh lự hiện ra. Con Liên răng khểnh đang ngồi cạnh Lâm. Vẫn chiếc răng khểnh duyên dáng, dễ yêu như chiếc răng khểnh hồi còn bé. Chỉ có hai đồng tiền không lỗ sâu nữa. Thời gian đã làm mòn hai đồng tiền trên má Liên rồi chăng? Nàng vờ vờ tà áo:

- Anh Lâm muốn Liên nhớ chuyện gì?

Gió sông lùa lên, thổi tung mái tóc Liên. Lâm nhìn mái tóc Liên say đắm:

- Dường như, chúng mình hay ngồi chung trên một chiếc xe con voi cũ của ông Lê Văn Định, Liên nhớ chưa?

Liên vuốt mớ tóc rối:

- Liên nhớ rồi.

- Anh bảo anh chở Liên vào Sài Gòn, Liên chê Sài Gòn nóng cháy tóc, Liên bắt anh chở lên trời. -- Thế Sài Gòn đã làm cháy tóc Liên chưa?

- Cháy trái tim anh ạ!

- Liên đã yêu?

Liên gật đầu. Lâm rưng rờ. Trái tim nó đập mạnh.

Nó thở dài:

- Tiếc quá nhỉ?

Liên rơm rớm nước mắt:

- Tại anh đấy. Anh đã không chở em lên trời. Để người khác chở em vào cuộc đời, anh còn tiếc gì?

- Anh tiếc sao chúng mình không còn bé mãi để suốt đời ngồi trên chiếc xe con voi bên lề đường tỉnh Thái Bình, du lịch tưởng tượng.

Nó đưa tay vòng ra sau gáy:

- Ai chở em vào cuộc đời?

Liên đáp nhỏ:

- Một nhà văn.

- Liên yêu nhà văn à?

- Vâng.

- Em có được hạnh phúc không?

Liên lắc đầu:

- Yêu tuyệt vọng?

Lâm ngồi xích gần Liên hơn. Ngồi xích gần hơn mà nó tưởng còn xa xôi cơ hồ quãng đời tuổi trẻ và tuổi thơ.

- Nó phản bội em?

Liên vẫn lắc đầu:

- Không, anh ấy không phản bội Liên, anh ấy yêu Liên vô cùng.

Lâm buông đôi tay, khoanh trước ngực:

- Hạnh phúc thế, sao em còn bảo yêu tuyệt vọng?

Liên rút khăn thấm mắt:

- Anh ấy có vợ con rồi. Nếu “yêu chỉ để mà yêu”, em không “còn ao ước một điều gì hơn” nữa. Nhưng con gái

yêu ai là muốn chiếm đoạt, chiếm độc quyền trái tim của người mình yêu. Em biết anh ấy thương yêu vợ con anh ấy lắm. Yêu như em yêu anh ấy là yêu tuyệt vọng, anh Lâm ạ! Tại anh hết, anh bỏ em cô độc, em phải đi tìm tình yêu. Và em gặp đau khổ.

Lâm trách người bạn gái nhỏ, người bạn gái nhỏ mà, có lần, mẹ nó đã nói với nó rằng “sau này mày sẽ lấy con Liên làm vợ”:

- Em lãng mạn quá, ai bảo em đi yêu mấy thằng nhà văn. Bọn nhà văn chúng nó yêu cả thiên hạ, chúng nó có yêu một người đâu.

Liên cau mày:

- Anh Lâm đừng nói thế, nếu anh còn muốn ngồi nói chuyện với Liên.

Cơn ghen như một cơn gió lạnh đầu mùa thổi vào lòng Lâm. Nó lặng thinh, rút thuốc lá, châm lửa hút. Một lúc lâu, đôi bạn trẻ không nói với nhau thêm một lời nào. Lâm thả hồn theo khói thuốc, mơ về chiếc xe con voi cũ nát của ông Lê Văn Định bỏ hoang bên vệ đường tỉnh Thái Bình. Còn Liên nhìn lên trời, theo dõi một vì sao mờ nhất, xa xôi nhất. Vì sao ấy là người làm Liên đau khổ. Nàng chỉ được chiêm ngưỡng vì sao chứ không với hái nổi. Vì nó ở cao, quá cao tầm tay với của nàng:

- Anh Lâm...

Lâm lơ đãng:

- Gì thế Liên?

Liên hỏi nhỏ:

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Đang nghĩ chuyện ngày xưa. Hồi đó thật thơ mộng. Mẹ anh bảo lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ. Người lớn không bao giờ đoán đúng được tương lai của con mình, Liên nhỉ?

Nó rút điều thuốc khác, Liên lắc đầu:

- Anh hút nhiều quá.

- Buồn mà.

- Anh bỏ thuốc lá, được không?

- Hút hết điều thuốc này anh sẽ bỏ.

- Anh đợi về nhà hãy hút. Liên muốn thế.

Lâm ngoan ngoãn liệng điều thuốc đi, liệng cả gói thuốc. Liên mỉm cười. Chiếc răng khểnh của Liên làm mờ mắt Lâm. Nó mím môi:

- Thằng nhà văn nào tốt số thế hả, Liên?

Liên lại cau mày:

- Anh hỏi làm gì?

Lâm sổ sàng hơn:

- Nó đã hôn em chưa?

Nó vươn tay, quàng lên vai Liên, níu nàng ngồi sát nó:

- Há em?

Liên không chối từ. Nàng gục đầu vào vai Lâm, thốn thức. Liên làm rung người Lâm. Lâm đào già. Lâm rung cả trái tim nó. Nó thấy tâm hồn se sắt hơn cả bao giờ. Hạnh phúc thật giản dị, mộng ước thật đơn sơ. Có khó khăn gì đâu nếu người ta thích sống một cuộc đời phẳng lặng. Nhưng Lâm đã chối bỏ sự phẳng lặng, dấn thân vào sóng gió. Nó sống trong ảo vọng quay cuồng của tuổi trẻ, thích những thứ người khác không dám ao

ước. Khi cơn bão ào vọng ngưng thổi, Lâm chỉ còn thấy một cánh đồng tan hoang. Bão tố đã cuốn hết hy vọng trên cánh đồng xanh tuổi trẻ của nó. Nó trở thành đũa hung bạo, nghi ngờ cuộc đời, nghi ngờ tất cả. Và nó bằng lòng ôm chặt con mụ già bằng tuổi mẹ nó trong đôi tay rã rời. Lâm đã quên hẳn Liên. Nó tưởng cơn bão tố cuốn cả Liên đi rồi...

Lâm vuốt ve mái tóc Liên:

- Em biết là anh cũng ghen chứ?

Liên dụi mắt vào ngực Lâm:

- Em biết. Nhưng sao anh tìm em muộn thế? Mấy năm nay anh đi đâu?

- Anh ở tù.

Liên buông vội Lâm ra, ngơ ngác:

- Anh làm gì đến nỗi phải ở tù?

Lâm cười, hơi kiêu ngạo:

- Làm cách mạng!

Nó nói luôn:

- Nhưng anh bỏ làm cách mạng rồi, anh đi làm du đảng. Anh cũng bỏ làm du đảng rồi...

Lâm không đợi Liên hỏi, say sưa nói:

- Anh sẽ làm việc gì khác hơn là làm cách mạng, làm du đảng. Có lẽ, lần này anh làm loạn. Nhưng nếu em muốn, anh sẽ viết văn vậy.

Lâm không dám nói với Liên là nó sắp có con với mụ đào già của nó. Nàng bị xúc động mạnh. Chú bé Lâm chiều nào cũng rù Liên ra chiếc xe con voi cũ nát, rồ máy, bóp còi miệng, làm những chuyến du lịch tưởng

tượng, ai ngờ hôm nay lại trở thành một tay ngang dọc. Liên nhớ lại một kỷ niệm xa vời.

Có một bữa, vì Lâm dắt Liên ra xe chậm, bị mấy đứa con trai khác chiếm chỗ, Lâm đã cởi áo đưa cho Liên giữ hộ. Nó đánh bọn nhãi, giành lại xe. Lâm chiến thắng nhưng mặt mũi nó sưng vù. Nó đã hãnh diện dắt Liên lên xe rồ máy, phóng xe đi đây đó.

Bỗng Liên nắm chặt cánh tay Lâm:

- Em chưa hôn ai cả.

Lâm sung sướng như kẻ vừa hái được trái hạnh phúc. Nàng bóp muống nảy tay Lâm:

- Vẫn để dành tặng anh đấy.

Nàng buông tay Lâm ra:

- Anh còn nhớ lần giành xe với bọn trẻ ở cầu Kiến Xương không?

Lâm cầm tay Liên, đưa bàn tay mềm mại của nàng đặt vào vết sẹo nhỏ trên trán nó.

- Chúng nó gửi anh cái kỷ niệm này, anh quên sao nổi.

Nỗi vui của Liên chỉ là nỗi vui của người đang buồn gặp bạn tri kỷ. Nàng ngược mắt nhìn trời. Vì sao của nàng xa quá nhưng lại gần quá. Những rung động của tình yêu nàng gửi hết cho vì sao của nàng rồi.

Lâm là kẻ đi về khuya. Nó vừa được hưởng chút ấm áp của chăn giường thì trời đã sáng. Liên khẽ gõ tay Lâm, ngồi xích xa hơn một chút.

- Biết bao giờ mới tặng anh chiếc hôn đây?

- Em muốn bao giờ cũng được.

- Em có làm phiền anh không?

- Em hãy làm phiền anh suốt đời đi.

- Vậy em sắp làm phiền lòng anh đây.

Lâm chột hiệu. Nó cúi đầu, nhìn sợi dây giày tuột ra:

- Em chưa quên gã nhà văn?

Liên gật đầu.

- Vâng, em vẫn yêu anh ấy.

- Dù nó có vợ con, dù nó chỉ coi em là vai phụ?

- Dù sao, em chả cần biết, em khó mà quên anh ấy.

Lâm cúi thấp, buộc lại sợi dây giày:

- Anh chờ em vậy.

- Anh chờ tới bao giờ?

- Tới bao giờ em quên gã nhà văn.

Liên thở dài:

- Như thế, chẳng còn bao giờ cả, anh ạ! Nếu em quên anh ấy, em muốn mãi mãi giữ được những kỷ niệm đẹp về anh.

Lâm nín thinh. Nó thấm thía quá. Mất hết cả rồi, cả tình yêu lẫn kỷ niệm đều mất. Hồi cơn bão tố đã thổi qun cánh đồng xanh tuổi trẻ của ta, ta sẽ trả thù mi. Lâm thán nhiên, thán nhiên trong đau khổ cực độ:

- Cũng đành.

Nó đứng lên, bước tới chỗ gói thuốc lá nó vừa quăng đi, lượm lên, rút một điếu, châm lửa hút:

- Như thế, anh không nên bỏ hút thuốc lá, Liên nhỉ?

Liên cũng đã đứng lên rời ghế đá. Nàng đi đến gần chỗ Lâm, nhỏ nhẹ:

Anh hút nhiều quá có hại cho sức khoẻ của anh. Liên vừa nghe anh nói là anh sắp làm loạn cơ mà. Làm

loạn cần sức khoẻ lắm, anh Lâm ạ! Làm loạn cho thế hệ mới cần thiết hơn là làm hạnh phúc cho Liên, cho anh. Liên lý tưởng quá, phải không anh?

Lâm chột tỉnh. Nó nghĩ tới Lê Hùng, lúc này, đang chui rúc dưới tàu “Laos” chịu khổ sở, để làm gì. Nó nghĩ tới Lê Hùng dặn dò nó trước khi lên đường. Vũ đã tổng một cái đơn lên Bộ Thông tin xin xuất bản tuần báo *Năng Hồng*. Còn Lâm, Lâm đi tìm con bé Liên rằng khềnh ngày xưa. Để thấy ngày xưa chỉ rớt lại những tia nắng kỷ niệm thoi thóp.

Không, Lâm không thể hèn như thế. Nó vắt điều thuốc lá, lấy để giày dẫm lên:

- Liên nói hay, nói đúng, chẳng lý tưởng đâu. Làm loạn cần sức khoẻ và biết chịu đựng. Trước hết, chịu đựng nỗi đau khổ của chính mình. Cảm ơn Liên nhé! Để anh đưa Liên về. Cảm ơn Liên đã cho anh những phút giây được sống lại thuở còn bé của mình. Tương lai con Liên, con của anh mới đáng kể. Chúng ta hỏng rồi, hư đốn rồi, phải không Liên?

- Vâng ạ!

- Anh sẽ gặp Liên ở một ngày nào đó, hoặc tại pháp trường cát hoặc là...

- Tại đâu?

- Thôi, Liên cứ đợi ngày nào đó đi. Bây giờ, anh đưa Liên về.

Hai người sát bên nhau những mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

VŨ NHÌN TẮM BÍCH CHƯƠNG QUẢNG CÁO TUẦN báo *Năng Hồng*. Nó bằng lòng lắm. Hai tuần lễ liền, Vũ đã thức khuya lo bài vở và tìm người cộng tác. Đụng tới một tuần báo riêng cho tuổi thơ, Vũ mới thấy ngổn ngang vấp vấp. Những nhà văn viết về tuổi thơ và cho tuổi thơ thật hiếm hoi ở nước ta. Mọi người đều quan niệm rằng đã lớn rồi tất không còn bé, tất không tài nào bé được. Viết về tuổi thơ mà thất bại là tiêu ma cả sự nghiệp viết văn. Vì thế, không ai dại gì thí nghiệm để mua thất bại, tuy họ thích viết, dù chỉ viết một lần. Những người khác lại quan niệm viết về tuổi thơ, cho tuổi thơ là viết văn con nít khó nổi tiếng, khó “đi vào văn học sử!” thành ra cánh đồng sách báo tuổi thơ vẫn hoang vắng. Hoang vắng đến thê thảm. Người ta chỉ lo in sách, truyện nhảm nhí cho trẻ con đọc, cười hô hố mà không hề nghĩ chuyện tâm sự với những độc giả tí hon rằng, các em hãy yêu quê hương, nước có thể mất nhưng quê hương còn mãi mãi.

Trong số những người Vũ mời vào nhóm chủ trương tuần báo *Năng Hồng* có hai nhà văn Vũ yêu mến. Đó là Song Lê và Phương Tiến. Hai nhà văn này mỗi người có một trái tim giống trái tim Vũ. Cả ba đều biết xót thương cho thế hệ “ô kê, năm bờ oăn”, đều băn khoăn

và tự hỏi con em họ sẽ đi về đâu, sẽ ra cái gì sau này.

Nhưng họ đều nghèo. Song Lê làm giáo viên tại một trường tiểu học ngoại ô Bình Thới. Phương Tiến là giáo sư. Anh lại vừa nhập ngũ. Phương Tiến có sáu con. Anh nghĩ đến con anh và thương hết các trẻ thơ Việt Nam. Song Lê và Phương Tiến tình nguyện viết không công cho tuần báo *Năng Hồng*, miễn sao truyện của các anh được các độc giả tí hon thích thú. Vậy là đủ.

Vũ đã cảm động muốn khóc khi nhận lá thư của Phương Tiến hay tin Vũ đã được cấp giấy phép xuất bản tờ *Năng Hồng*: “Tôi sung sướng như chính tôi vừa được cấp giấy phép. Trong hoàn cảnh hiện tại của tôi, tôi không thể giúp anh tiền bạc nhưng nếu anh cần gì về bài vở, tôi hết lòng giúp đỡ anh. Ngày đi hành quân lòng giặc, đêm thắp đèn cây viết cho các em. Tôi chỉ muốn các em có món ăn tinh thần bổ ích. Anh có thể dùng tên tôi vào bất cứ nơi nào trên tuần báo của anh, miễn là tên tôi làm lợi cho tuần báo của chúng ta”.

Vũ biết Phương Tiến nổi danh và khó tính. Anh lại lý tưởng, nên mặc dù tiếng tăm lừng lẫy, Phương Tiến vẫn sống âm thầm, khiêm tốn không ồn ào như những người văn nghệ khác. Thế mà Phương Tiến đã không cần một lời yêu cầu của Vũ, anh viết thư trước cho Vũ. Cũng chỉ vì tuổi thơ. Anh Phương Tiến, anh có quyền hãnh diện, có quyền nhận trọn vẹn tình thương của các độc giả tí hon đã trao tặng anh.

Vũ được hai nhà văn Song Lê và Phương Tiến cộng tác không điều kiện thì mừng lắm. Nó đã vẽ ra hàng

ngàn dự định trong đầu óc, mặc dù, báo *Năng Hồng* chưa xuất bản số ra mắt. Trước hôm trốn xuống tàu “Laos” qua Pháp, Lê Hùng đã tâm sự với em trắng một đêm. Nó càng thấy thương và phục thằng em ngang tàng. Lê Hùng như một con ốc nhỏ, con ốc nhỏ của nhà văn Ngọc Giao. *“Con ốc nhỏ trôi giạt trên bãi cát, bé nhỏ thế thôi, cam nin thế thôi. Thế mà nó chứa cả sóng gió của đại dương trong lòng”*. Không ai biết, tận cõi lòng tên du đảng ngoại hạng lại chứa đựng một hoài bão làm đẹp cho xứ sở. Những kẻ thương mình, thương tuổi thơ của mình là những kẻ luôn luôn nghĩ đến tuổi thơ của những đứa trẻ sắp ra đời.

Ai đã nghĩ như Lê Hùng? Chẳng ai nghĩ cả, dù họ có bốn phận phải nghĩ, dù ngày nào họ cũng nhắc nhở tới “ruộng cội của quốc gia, mầm non của tổ quốc”. Con cái họ, họ gửi học ở trường Pháp. Lớn hơn, họ gửi sang Pháp học. Để khi thành tài, chúng trở về nước, nắm những chức vụ quan trọng trong xã hội. Chúng nói tiếng Việt không sôi. Bé thì đọc sách Tây, lớn thì thấm nhuần tư tưởng Tây.

Những đứa trẻ lớn lên bằng bánh mì, bơ sữa, không bao giờ biết thương yêu cái xứ sở nghèo khổ này cả. Chúng nó không được ấp trong đôi tay mẹ, bú sữa mẹ, ngủ đi trong tiếng ru “hạ hơi hơi, hạ hời hời, ầu ơ”, không được nghe cha anh kể chuyện quê hương Việt Nam anh dũng, không được ăn cà và mắm, không được ngó lời yêu đương tình tự bằng tiếng mẹ đẻ. Thì làm sao chúng nó yêu đất mẹ được?

Vũ nhận trách nhiệm với Lê Hùng. Nó nhủ với nó rằng nếu tuần báo *Nắng Hồng* sống vững, Vũ và anh em sẽ xuất bản hàng chục tờ tuần báo tuổi thơ. Rồi lập nhà xuất bản. Rồi thành lập câu lạc bộ thiếu nhi. Rồi mở rạp chiếu bóng dành cho thiếu nhi. Rồi tổ chức một đoàn thể thiếu nhi ở khắp nước. Nó làm công việc gieo hạt giống. Người khác sẽ đem giống tốt trồng ở đất tốt. Và chúng ta sẽ có một thế hệ thanh niên hùng mạnh. Vũ không chủ trương cao xa. Nó chỉ ước vọng sao cho cái thế hệ nó ươm trồng biết thương yêu gia đình học đường, bạn bè, quê hương. Thế là đủ rồi.

Thương yêu quê hương sẽ biết bảo vệ quê hương khi quê hương bị xâm lăng. Thế hệ đó sẽ tình nguyện đứng dậy chiến đấu đuổi kẻ thù, bảo vệ quê hương yêu dấu.

Vũ mỉm cười, ngó Song Lê đang loay hoay sửa bài:

- Đẹp đấy chứ, Lê nhi?

Song Lê ngẩng lên.

- Đẹp lắm. Nhưng tôi sợ cậu chủ quan quá. Số 1 in những 25 ngàn, nhiều quá đấy.

Vũ lắc đầu:

- Sợ gì, báo *Charlot* vắng tục nó bán hàng trăm nghìn số thì sao?

Song Lê buông bút xuống mặt bàn:

- Báo mình nghèo, không có bìa ốp xét, không có màu lòe loẹt. Lý tưởng quá, mình sẽ thất vọng, Vũ ạ!

Vũ nhún vai:

- Thử đánh bạc với mộng ước xem sao. Tôi có 100 ngàn, đủ làm 5 số báo. Sau đó, ta tính sau. Mình hơi

gặp xui. Ra báo lúc này giấy má đắt quá. Ông Đinh Trình Chính, trước khi rời ghế Bộ trưởng Thông tin, ban ân huệ quá nhiều. Nên tuần báo ra nhan nhản. Giá mà ông ta cho mình sớm vài tháng, chắc chắn chúng mình thành công.

Song Lê tròn mắt:

- Cậu mới tổng đơn mà?

Vũ bĩu môi:

- Mới tổng đơn lần thứ ba! Nhưng thôi, chả nên trách móc ai, cứ lo làm đi. Có đi doong 100 ngàn cũng không sao đâu. Tiền giờ ời mà...

Hai người lại loay hoay với công việc của mình. Song Lê làm thư ký toà soạn kiêm... thấy cò. Vũ làm chủ nhiệm kiêm... tùy phái. Hai người như hai anh lao công ở một sở có nhiều công việc. Thế rồi tuần báo *Nắng Hồng* cũng in số 1. Vũ treo tờ báo lên tường cùng Song Lê ngắm nghía:

- Đẹp ghê!

- Đẹp nhất nước .

- Chỉ thua Spirou thôi.

- Spirou hơn báo mình về kỹ thuật ấn loát, về tranh vẽ. Chữ bài viết thua chúng mình xa. Chúng nó có viết nổi những bài thương yêu quê hương tha thiết như chúng mình không?

- Vậy báo mình hay nhất thế giới à?

- Đúng. Mình có 100 ngàn mà làm báo thì nhất thế giới rồi.

Hai gã nhà văn của tuổi thơ thường thức công trình

của mình và tự khen mình. Bổng Song Lê hỏi:

- Hôm nào phát hành?
- Chiều nay.
- Bỏ mẹ, báo chưa gấp!
- Các cô thợ gấp đang làm việc mà.
- Đâu có kịp, xuống gấp báo ngay.

Vũ và Song Lê cời trần tiếp tay với thợ, gấp báo như máy. Nhưng vì muộn mất tiếng nhà phát hành hẹn ngày mai mới nhận báo. Và do đó, báo tới tay độc giả trễ một ngày. Nhà phát hành báo Vũ “thất bại hoàn toàn”. Vũ và Song Lê buồn mất mấy ngày.

Báo số 2 vẫn ra. Nhà phát hành nhận ít đi. Tối số 3, nhà phát hành không nhận nữa. Vũ chán nản. Mong ước của nó tiêu tan. Nó ngồi gục đầu xuống bàn toà soạn, đôi mắt đỏ hoe. Song Lê an ủi bạn:

- Cứ làm nữa đi, tôi ăn bánh mì làm báo cho cậu.

Phương Tiến thở dài:

- Đau thật, tôi không tin là tại báo không loè loẹt đâu. Độc giả của chúng ta khó lường ghê. Các bậc phụ huynh học sinh vẫn phàn nàn rằng sách báo viết cho thiếu nhi dạo này nhảm nhí quá. Vậy mà một tờ báo đứng đắn ra đời, họ thờ ơ đến cái độ phũ phàng. Báo của chúng ta làm cho cả người lớn lẫn trẻ con đọc. Người lớn có bốn phận phải mua báo của chúng ta.

Vũ lắc đầu:

- Anh Tiến nhầm rồi. Ngay cả Bộ Văn hoá Giáo dục rồi cái gọi là Hội Bảo vệ Thiếu nhi họ còn chả để ý gì đến việc làm của mình nữa là. Tôi có cần bán báo cho

họ đâu. Tôi cần họ phê bình mình, hoặc bằng một lời khen, hoặc bằng một lời chê, nhưng họ vẫn câm nín và chỉ biết mở mồm than thở.

Song Lê nói:

- Mình cứ âm thầm làm việc. Cậu rán lo tiền giấy, tiền in, tiền làm bản kẽm đi. Ta in vừa đủ số báo bán cho độc giả tri kỷ của chúng ta thôi.

Tuần báo *Nắng Hồng* của Vũ. Song Lê, Phương Tiến lại tiếp tục xuất bản. Hoài bão của họ bị thu hẹp lại. Những người còn có lương tri, còn có thiện chí ở xã hội hôm nay, hình như, chỉ gặp những trở ngại trên con đường thực hiện lý tưởng khiêm tốn của họ. Lê Hùng dặn Vũ rằng, nếu hết tiền, cứ hỏi Lâm đào già. Nhưng Vũ dè dặt, chưa hỏi Lâm. Song Lê bán chiếc Vespa, Phương Tiến bán chiếc xe hơi bốn ngựa cũ cũng tạm đủ để làm thêm vài số báo nữa. Vũ sẽ tìm Lâm đào già sau.

TUẦN BÁO *NẮNG HỒNG* SỐNG VỮNG RỒI. TỰ NÓ, NÓ có thể làm cho nó sống được, để phục vụ độc giả có tâm hồn trẻ trung. Nhưng Vũ gặp tin buồn. Lê Hùng bị giam giữ ở Singapour. Nó bị gửi về Sài Gòn và đang nằm trong khám Chí Hòa, chờ ngày ra tòa lãnh án.

Lâm đào già hay tin Lê Hùng bị trả về nước và xô khám, phản ứng đầu tiên của nó là hộc bợn du đảng lại. Nó tuyên bố lại khai chiến với cuộc đời. Lâm đào già mở cửa chuồng, xổ chuồng, tung hoành như cũ. Đứa nào cũng khắc trong tim một lời “trả thù cho đàn anh”.

Nhưng nhờ những thành tích cộng tác với cảnh sát khám phá ra những vụ đặt chất nổ của quân khủng bố, Lê Hùng được hưởng một ân huệ của chính quyền. Nó khỏi bị truy tố và rời khám hai tuần lễ sau khi hồi hương. Ông Trần Danh Dự đã vận động xin tha cho Lê Hùng. Song nó và đám đàn em của nó không hề biết chuyện này.

Lê Hùng rời khám. Nó trở về cuộc đời cũ. Bầu trời quê hương u ám hơn. Lần thứ nhất, Lê Hùng biết thế nào là tuyệt vọng. Nó không còn đủ sức vươn lên nữa. Nó cố tình đi làm đẹp cho xã hội nhưng số phận của một thằng du đảng, dường như, không được hưởng vinh quang của số phận một thằng con ông cháu cha.

Du đang, cuộc đời đã định nghĩa rõ hai tiếng này thì chỉ có quyền sống khốn nạn trong bóng tối cùng tội lỗi của nó. Lê Hùng đã mơ tưởng quá cao. Tay nó ngắn mà trái mọng lại rất cao.

Huy Cận có bốn câu thơ thật thấm thía *"Kìa treo trái mọng chầu cây đời, Ngang tâm tay ngắn của người. Nhưng mùa vu vơ tay đã mỏi, Ê chề đời thoáng vị cơm ôi."* Tâm trạng của Lê Hùng gói tròn bằng bốn câu thơ Huy Cận.

Nó lảo lồi bước. Con đường từ khám Chí Hòa ra tới đường Lê Văn Duyệt sao mà dài thế! Tóc nó rậm bù, râu ria tua tủa. Nó đã đến ngã ba. Ghé vào một sạp báo coi cộp tin tức trong nước. Đôi mắt Lê Hùng bỗng sáng rực. Tờ tuần báo *Nắng Hồng* như một cây dừa. Và nó là kẻ đang đi lạc trong sa mạc. Lê Hùng đứng ngắm. Nó thọc tay vào túi quần.

Chẳng còn một đồng nào cả. Người bán báo nhìn nó gớm ghiếc. Lê Hùng lững thững đi. Nó ngó vô một quán cà phê bình dân, hy vọng gặp một đứa đàn em nào. Nhưng không gặp ai cả.

Lê Hùng rẽ bên phải, men theo vỉa hè đi lên Sài Gòn. Nó đâm ra dè dặt. Cái ngông cuồng của một thằng đi hoang chợt biến mất trong tâm hồn nó. Lê Hùng bước chân. Mặt cúi gằm. Dĩ nhiên, hiện tại, tương lai đang quay cuồng dưới chân nó. Lê Hùng nghiêng rằng ken két. Nó bước nhanh hơn. Một tiếng đồng hồ sau, nó đã ở tiệm nháy quen thuộc. Bây giờ, mới là bốn giờ. Chủ tiệm đón tiếp Lê Hùng rất niềm nở. Nó tắm rửa, cạo

râu, mượn bộ quần áo lót của chủ tiệm rồi vào buồng ngủ nằm lăn xuống divan đánh một giấc li bì.

Lúc nó tỉnh giấc, Lâm đào già đã có mặt trong phòng. Nó ngồi im, hút thuốc lá, đợi Lê Hùng ngủ. Lê Hùng mở mắt nhưng vẫn nằm im. Nó hỏi:

- Trời tối chưa?

Lâm đào già quay lưng lại:

- Mày đã dậy đấy à?

Lê Hùng vươn vai:

- Đánh hơi nhanh thế?

Lâm đào già dập điếu thuốc:

- Lão chủ cho hay. Chúng nó “thả” hay mày “vượt”?

Lê Hùng chìa tay:

- Cho tao điếu thuốc.

Lâm đào già mồi thuốc, mang tới, cắm vào môi bạn:

- Giờ định làm gì?

Lê Hùng hít một hơi đầy đà, nhả vòng khói nhỏ, rồi to dần, bay lên cao và tan loãng:

- Y hết vòng khói thuốc.

Lâm đào già gật đầu:

- Y hết.

- Chúng mày đã làm gì?

- Tao mở cửa chuồng rồi.

- Ngựa lại theo đường cũ?

- Ừ.

- Chúng nó thế nào?

- Chắc chắn sẽ đề tiện hơn.

- Tội nghiệp chúng nó.

- Mà ý định làm gì?

- Chẳng làm nữa. Tao mệt mỏi quá rồi, ê chề quá rồi. Tao kể như bỏ.

- Mà ý bỏ anh em?

- Ừ, bỏ anh em. Mà ý nên khuyên chúng nó bằng lòng chấp nhận một cuộc sống hèn mọn đi. Có lẽ, chúng mình nhiều tự ái quá đấy. Chúng ta không làm được việc gì đâu. Hãy để những thằng tâm hồn nó chưa vấy bùn làm công việc của chúng ta. Ở tù ra, tao đã được ngắm tờ báo của thằng Vũ. Tao có thể nghĩ tới chuyện lấy vợ, sinh con và kiếm nghề nghiệp lương thiện nuôi vợ con rồi.

Lâm Đào già thở dài:

- Mà ý không dám phấn đấu nữa?

Lê Hùng ngồi dậy:

- Phấn đấu vậy đủ rồi. Chúng mình không muốn sống hèn, mà ý đồng ý chứ?

Lâm Đào già cắn môi:

- Tao thấy nhiều thằng vượt biên giới năm bảy lượt mới thoát. Mà mà ý, mới có một lần đã nản chí.

Lê Hùng trầm giọng:

- Có một đêm nằm dưới sàn tàu, vắt tay lên trán suy nghĩ, tao chợt thấy mình bé nhỏ quá, cô độc quá. Xã hội chúng ta, một người, một nhóm người, không ngăn cản hàng trăm ngàn nhóm người phá phách. Tình hình đất nước mình từ mấy năm nay, mà ý thừa hiểu rồi đó. Kẻ có lòng đã bó tay. Mà ý bộc lộ rõ lòng yêu nước của mà ý cũng đến bị ngoại nhân diệt mà ý thôi.

Lâm đào già chép miệng.

- Và chúng ta cũng bó tay?

Lê Hùng nhún vai:

- Chứ sao.

Nó đập khê tay lên trán:

- À, mà đã gặp con Liên răng khểnh thuở xưa của mày chưa?

- Không còn gì nữa, không còn hy vọng gì nữa nếu chúng mình bỏ ngang sự nghiệp.

- Tao hỏi mày gặp con Liên chưa?

- Tao bảo không còn gì nữa.

- Vậy mày định làm gì?

- Làm loạn?

- Cho ai?

- Cho tao. Không tự tử thì làm loạn chết cho sướng. Sống hèn mọn, đi làm nuôi vợ nuôi con, chắc là tự tử... chậm. Tao muốn chết ngay chứ không muốn chết từ từ.

- Mày đánh ai?

- Đánh tất cả.

Lê Hùng cởi bộ đồ ngủ ra:

- Mày có mang quần áo cho tao không?

Lâm đào già chỉ vào gói bọc giấy báo trắng trên bàn ngủ:

- Ở trong đó.

- Liên ở chỗ nào?

- Đường Cao Thắng.

- Tao muốn gặp nó.

- Ông không xin tình yêu đâu nhé!

- Đừng có tự ái xằng.

Nó lảng chuyện:

- Mà y vẫn theo dõi hoạt động của em tao đấy chứ?

Lâm đào già xoa mặt:

- Xập xùi lắm.

- Nhưng nó phải duy trì tờ báo. Nó có bốn phận phải làm cho tờ báo sống mãi. Tao đã hứa với nó rồi, nếu cần tao dí súng vào đầu bọn trọc phú, lấy tiền cho nó làm báo.

- Báo của thằng Vũ hay lắm. Chỉ tiếc nó quá lý tưởng, nó học đòi mày, làm đẹp cho xã hội. Mấy thằng nhãi lòi nhãi dạy con nít thương yêu quê hương!

Lê Hùng mỉm cười sung sướng. Mấy tháng nay mới thấy trên khuôn mặt nó có một nụ cười.

- Tình hình dạo này ra sao?

- Phật giáo lại tranh đấu!

- Lại tranh đấu?

- Lần này ông Trí Quang xuất đầu lộ diện. Mới ở giai đoạn hợp hành, hội thảo chửi bới chính quyền thôi. Có lẽ, sẽ bùng nổ đấy.

- Còn bên Công giáo?

- Im lặng.

- Phật giáo muốn gì?

- Muốn có quốc hội. Ngồi thuốc nổ là vụ cách chức tướng Thi.

- Tướng Thi về vườn rồi à?

- Hình như vậy.

Lê Hùng đã mặc xong bộ quần áo "ăn diện" của nó.

Nó thắt chặt dây giày, hỏi Lâm đào già:

- Mà nghĩ sao về vụ này?

Lâm đào già xua tay:

- Tao đ. có ý kiến.

- Tao thì tao nghĩ rằng đó là những nỗi cô đơn của chúng mình. Các đàn anh “chơi” nhau chỉ đàn em thiệt thòi thôi. Mà nhớ lại coi, khi các đàn anh nhận trách nhiệm cầm vận mệnh quốc gia, các đàn anh hứa hẹn “bình minh của dân tộc”. Bọn đàn em đã vỗ tay, khan cả cổ họng hoan hô các đàn anh. Mà hôm nay các đàn anh bất bình nhau. Đàn em đâu dám tin tưởng các đàn anh nữa. Mà hết tin tưởng, lũ đàn em sẽ bơ vơ, cô đơn biết chừng nào.

Lâm đào già liếm mép, giọng nó trở nên u ẩn lạ thường:

- Mà có tư tưởng làm đàn em từ hồi nào đấy?

Lê Hùng búng mẩu thuốc trúng áo của Lâm đào già:

- Tao không làm đàn em ai cả. Tao nói cái lớp thanh niên hôm nay. Mà tưởng thanh niên hôm nay không thêm có một lãnh tụ à? Thêm lắm chứ, chỉ tiếc chúng ta đã không có một lãnh tụ thanh niên nào ra hồn. Quên đi Lâm ạ! Mình phải biết mình làm nổi việc phi thường. Nhưng đến giờ tao chợt tỉnh ngộ. Công việc phi thường ấy chính mình không làm nổi đâu.

Nó kéo tay bạn:

- Chúng mình xuống phố đi. Sắp có việc làm nhiều tiền rồi đấy.

Lâm đào già đứng dậy:

- Việc gì?

Lê Hùng búng ngón tay tách một cái:

- Sắp có người thuê mình đánh mướn. Hôm nay, phải kiếm chút tiền gầy vốn làm cuộc đời mới mày ạ!

Lâm đào già đã hiểu chuyện:

- Nên đánh mướn lắm.

Hai đứa đẩy cửa phòng bước ra. Chúng nó xuống phố đi về ngã chợ Bến Thành. Lê Hùng đứng ngắm pháp trường cát. Nó cảm tưởng như tuổi trẻ của nó, tuổi trẻ của những người bằng tuổi nó đã, đang và sắp bị trói ghì chặt vào cái cột gỗ sần sùi. Bao nhiêu đội hành quyết bắn chết tuổi trẻ qua bao năm tháng một cách thần nhiên. Thần nhiên và không chút mùi lòng.

Vì đạn có nổ đâu, và chẳng ai vẹo cổ, gục rũ, máu phọt ra thê thảm. Những đội hành quyết không xử dụng súng. Đó là những tên phù thủy, những nhà đạo diễn mù đeo kính đen. Chúng đã đẩy tuổi trẻ lên sân khấu, múa may quay cuồng theo ý của chúng. Những người tuổi trẻ đâu biết đôi mắt mù của bọn đạo diễn sau cặp kính đen. Họ hăng hái diễn những vai trò nham nhở, méo mó, thảm thiết nhất. Đến khi bị khán giả tẩy chay, la ó, khinh miệt, mới hay mình đã tập kịch với bọn đạo diễn mù.

Lê Hùng, Lâm đào già đã tập kịch với bọn lãnh tụ cách mạng mù. Và bị nát hết tâm hồn. Nó kéo bạn, rẽ sang con phố khác, bước thật nhanh để khuất mắt hình ảnh cái sân khấu tuổi trẻ hiện lên rõ ràng ở pháp trường cát.

CUỘC ĐẤU TRANH CỦA PHẬT GIÁO ĐÃ CHUYỂN hướng. Tướng Nguyễn Chánh Thi, đối với phong trào đấu tranh, chỉ còn là “giọt nước”. Con bài Nguyễn Chánh Thi được lãnh tụ Thích Trí Quang “thí” một cách không thương tình. Khởi sự, vịn cổ vào Hội Đồng Quốc Lực và chính phủ cách chức tướng Nguyễn Chánh Thi, Phật giáo ra thông cáo đòi hỏi chính phủ phải phục chức cho các tướng lãnh có công với cách mạng và tổ chức, càng sớm càng tốt, bầu cử quốc hội. Chính phủ chưa có thái độ.

Một vài vụ thăm dò, điều đình không đi tới đâu. Ở miền Trung, Phật giáo điều động quân dân phật tử biểu tình, mít tinh đòi tướng Thi phải trở về với quân dân miền hòa tuyến. Nhưng tướng Thi không được về. Chính phủ cử người phụ tá tướng Thi là tướng Nguyễn Văn Chuân thay thế tướng Thi nắm chức tư lệnh vùng I chiến thuật kiêm đại biểu chính phủ bắc trung phần. Phong trào đấu tranh bộc phát mãnh liệt hơn và bước sang giai đoạn hai: giai đoạn bài Mỹ. Ở Đà Nẵng, thị trưởng Nguyễn Văn Mẫn ngang nhiên chống chính quyền trung ương, lập sào huyệt ở chùa Phổ Đà, gây rối loạn cho thành phố chiến lược này. Thị trưởng Nguyễn Văn Mẫn ra lệnh cho các nhân viên của chính phủ trực

thuộc quyền ông, xuống đường đả đảo chính quyền trung ương. Thành phố Đà Nẵng thay đổi bộ mặt. Các ngã đường đầy chướng ngại vật và dây kẽm gai. Sinh hoạt tê liệt. Thực phẩm lên giá vèo vèo. Nạn thổ phi diễn ra hàng đêm.

Những vụ trả thù cá nhân được đổ lên đầu cái tội “chống phong trào”. Thành phố ngạt ngào mùi chết chóc. Cái chết không báo trước, và ai cũng có thể chết được. Chết vì một viên đạn vô tình hay chết bằng một mũi dao với bản án miệng. Quân đội Mỹ rút hết vào phi trường, họ rải quân án ngữ lối tấn công bất ngờ của Việt cộng để hai bên tranh chấp.

Phe chống đối như nằm trong một cái rọ. Họ chỉ còn một lối rút khi thất thế. Thì lại là đường biển. Nhưng vì yếu tố chính trị, quân chính phủ chưa chịu chụp lưới. Ở Huế, những nhân vật lãnh đạo Hội Đồng Nhân Dân Cứu Quốc năm xưa lại xuất hiện, nắm những chức vụ then chốt của phong trào Phật giáo chống chính phủ và Mỹ. Cái thành phố bé nhỏ, cổ kính thơ mộng này, từ năm 1963 tới nay, đã luôn luôn sôi động. Giòng sông Hương vẫn lặng lẽ. Nhưng tận dưới lòng nó, sóng ngầm xô dạt khủng khiếp. Huế lãnh đạo phong trào chống chính phủ và Mỹ.

Những kẻ hừng phần nộ đầu tiên là các đảng viên Việt Nam Quốc Dân Đảng. Ai phá trụ sở của Đảng ở Quảng Ngãi, đánh đập các đảng viên, bắt nhốt và tra tấn các đảng viên Quốc Dân Đảng? Ai đập nát tượng lãnh tụ Nguyễn Thái Học? Ai ám sát đảng viên Quốc

Dân Đảng ở Đà Nẵng, ở Sài Gòn?

Không ai dám trả lời dứt khoát. Tất cả, hãy tạm đổ lên đầu Việt cộng. Ở Sài Gòn, giai đoạn ôn hòa đã chuyển sang quá khích. Viện Hóa Đạo chia thành hai phe. Thượng tọa Thích Tâm Châu, sau một lần họp báo tỏ thái độ, đã lên đường sang Tích Lan. Đương nhiên, thượng tọa Thích Thiện Minh lãnh đạo nhóm quá khích.

Trên nhật báo “*Đất Tổ*”, cơ quan ngôn luận của Tổng Vụ Thanh Niên Phật Giáo, những bài báo dương đông kích tây lần lượt xuất hiện. Những bài báo viết trong lúc nóng nảy đã trở thành ấu trĩ và gây nhiều bất bình cho làng báo, cho các giới. Báo “*Đất Tổ*” đưa mình đến khu đất cô đơn. Và theo cái đà đó, thượng tọa Thích Thiện Minh cũng tự mình tách rời quần chúng, để trở thành một người cô đơn nhiều tự ái.

Khi một lãnh tụ tự ái, phong trào đấu tranh dễ sa xuống hố. Đám người quá khích, phản động là trẻ con “xuống đường” đốt phá tòa soạn nhật báo “*Sống*” đã gây ra một phản ứng mãnh liệt trong làng báo Việt Nam. Chưa có bao giờ một vụ đốt phá một cơ quan ngôn luận lại làm xúc động mọi giới và gây dư luận lớn lao đến thế. Mối xúc động lan khắp thế giới. Và dư luận không hay dón về phe chống đối. mặc dù thượng tọa Thích Thiện Minh cải chính và không nhận “tác phẩm” đốt phá này, nhật báo “*Sống*” và các nhật báo khác đều “đổ vạ” cho phe chống đối làm tới.

Tình hình ở Sài Gòn căng thẳng. Lệnh giới nghiêm

đã ban bố, thu hẹp thời gian lưu thông ban đêm lại. Lớp dân chúng làm ăn ban đêm quy lỗi hết lên đầu phe chống đối. Nhưng chính phủ vẫn mềm mỏng. Chưa có một chính phủ nào mềm mỏng như chính phủ Nguyễn Cao Kỳ trong vụ chống đối này. Dân chúng muốn có đàn áp. Chính phủ chỉ “tả oán”. Nhiều người, trước đây, ghét tướng Kỳ, bỗng thương ông ta vô cùng. Chính phủ bị bắt nạt ra mặt. Phe chống đối làm tới. Mỗi ngày, vào buổi chiều có hàng chục vụ “xuống đường”.

Ở miền Trung, tướng Nguyễn Văn Chuân thất bại, bằng lòng nhượng địa vị cho tướng Tôn Thất Đính. Người hùng 1-11-63, đơn thương độc mã, xông vào vạc dầu sôi. Nhưng tướng Đính bị phe chống đối lung lạc và ông đã thụ động. Khiến vạc dầu càng sôi sục. Phong trào chống Mỹ hùng mạnh. Việt cộng tung cán bộ chính trị làm sôi động sự chống Mỹ. Và âm mưu tung quân chiếm Quảng Trị, Thừa Thiên.

Tướng Dư Quốc Đống giữ trách nhiệm bình định miền Trung. Súng nổ. Súng nổ thật đau thương. Quân chính phủ không muốn bắn mà bắt buộc phải bắn. Để tự vệ. Huế đốt thư viện Mỹ, hăm dọa tòa lãnh sự Mỹ cho quân tiếp viện Đà Nẵng. Bị đánh tan. Hai bên cầm cự chống trả.

Chính phủ đưa quân ra Đà Nẵng. Phe chống đối bắn. Quân chính phủ nín. Tướng Đính được thay thế bằng tướng Huỳnh Văn Cao. Tướng Cao nhận sứ mạng ra Trung. Ông bị ám sát hụt, mất tinh thần cũng có mà vì nhận thấy khó đem lòng thành của mình ra dàn

xếp cũng có, ông im lặng ẩn thân. Ở Sài Gòn, chủ nhiệm nhất báo *Sống*, nhà văn Chu Tử bị ám sát. Không khí ngột mùi khói lựu đạn cay. Vào đúng thời gian đó, một nhóm thanh niên quyết tử của phe chống đối tìm Lê Hùng.

PHÒNG HỌP LÀ PHÒNG TIẾP KHÁCH THẬP PHƯƠNG ở một ngôi chùa vùng ngoại ô Sài Gòn. Lê Hùng và Lâm đào già cùng mấy người đứng tuổi miền Trung ngồi quanh chiếc bàn tròn, chung quanh có nhiều thanh niên quyết tử.

Lê Hùng quan sát căn phòng. Nó bấm khế Lâm đào già. Người thanh niên quyết tử đằng đằng sát khí. Lê Hùng biết chắc, ngoài phòng họp này, họ canh gác cẩn mật lắm. Vào dễ ra khó. Trước khi họp, Lâm đào già đã bàn với Lê Hùng nên đem theo đàn em võ trang vây bên ngoài. Nhưng Lê Hùng gạt đi. Nó chỉ dắt trong mình con dao Trung cộng, bấm một cái bay ra sáu lưỡi. Còn Lâm đào già thủ con chó lửa.

Người đeo kính đen đặt cái bị hành lý trên bàn, hất đầu:

- Anh thử mở ra coi, anh Lê Hùng.

Lê Hùng ngồi yên, cũng hất đầu rất trịch thượng:

- Cái gì đó, ông bạn?

Lê Hùng ngoắt tay, Lâm đào già đứng dậy, lôi cái bị về gần phía mình. Nó kéo cái "phệch mơ tuya", lè lưỡi:

- Tiễn!

Người đeo kính đen nhếch mép cười:

- Vàng, tiễn đó, toàn giấy năm trăm.

Lê Hùng móc gói Pall Mall vớt lên bàn cùng với chiếc bật lửa Zippo. Nó thông thả rút một điếu, cắm vào đôi môi. Rồi lại thông thả bật lửa, mỗi thuốc. Hít một hơi đầy đà, nó nhả một vòng khói. Vòng khói không bị gió làm tan, bay thẳng vào mặt người đeo kính đen ngồi đối diện với nó. Người này lấy tay xua khói thuốc. Lê Hùng gật gù, buông hai tiếng gọn lỏn:

- Thế à?

Rồi hỏi:

- Liệu giấy năm trăm có tan như khói thuốc không, hà ông bạn?

Nó nói tiếp không để người đeo kính đen trả lời:

- Mà ông định dùng tiền làm gì thế? Tôi đã từng có nhiều tiền gấp hai lần số tiền đựng trong cái bì của ông bạn. Tôi nướng bạc, cho đi hết! Còn ông, ông thích làm gì?

Người đeo kính đen đáp:

- Sẽ biểu anh để anh nướng bạc, cho đi.

Lê Hùng nhún vai:

- Sao lạ vậy?

Người đeo kính đen lại mỉm cười, nụ cười chứa nhiều thủ đoạn:

- Anh nên thành thật một chút. Tôi biết các anh đã từng từ chối “đẹp” du đảng Cầu Muối hộ ông già Trần Văn Hương, lãnh tiền thật hậu.

Lê Hùng nhìn Lâm đào già:

- Mà nghĩ sao?

Lâm đào già hỏi:

- Ông thuê chúng tôi giết ai? Âm sát một tên chủ báo nữa chăng?

Người đeo kính đen lắc đầu:

- Đánh đổ một chính phủ!

Lê Hùng tròn xoe mắt:

- Bộ ông không mê ngủ đấy chứ?

- Tôi tỉnh lắm. Và tôi biết anh cầm đầu năm ngàn du đảng ở Sài Gòn.

- Chúng tôi làm sao đánh đổ nổi một chính phủ?

Người đeo kính đen khẽ sửa cặp kính:

- Các anh tưởng năm ngàn du đảng ít lắm à? Nửa sư đoàn đấy. Nửa sư đoàn của các anh làm loạn, kéo thêm được vài sư đoàn khác. Chính phủ hiện hữu sẽ đổ ngay khi hàng trăm ngàn người xuống đường.

Lê Hùng vẫn giả bộ ngây ngô:

- Đánh đổ chính phủ này làm gì?

Người đeo kính đen đáp:

- Để thành lập một chính phủ khác.

Lâm đào già chép miệng:

- Thay đổi chính phủ nhiều rồi mà đất nước này có sáng sủa thêm tí nào đâu? Các ông phải để cho người ta làm việc chứ. Ngồi chưa êm đít, mới dỡ chồng hồ sơ đã bị đả đảo thì có thánh cũng bó tay.

Người đeo kính đen có vẻ khó chịu:

- Một chính phủ đàn áp nhân dân như thế, không đánh đổ còn chờ đến bao giờ?

Lê Hùng bẻ bao tay:

- Chúng tôi đâu có bị đàn áp. Khi nào chúng tôi bị

đàn áp, chúng tôi chống đối ngay như chúng tôi đã từng chống đối bằng sức của chúng tôi. Nói đông dài vô ích, chúng tôi không dính dáng gì vào phong trào đấu tranh của các ông. Muốn thuê chúng tôi làm gì, cứ việc trả giá.

Người đeo kính đen tháo kính ra. Đôi mắt ông ta sâu hoắm, nham hiểm lạ lùng. Ông ta gật gù:

- Nếu nghĩ như anh thì dễ quá. Tôi nghĩ, đã đến lúc các anh phải đấu tranh cho lý tưởng.

Lâm đào già cướp lời người đeo kính đen:

- Ông định cho chúng tôi một lý tưởng?

- Đúng vậy.

- Lý tưởng gì?

- Tranh đấu cho tự do, dân chủ.

Lê Hùng cười:

- Phù phiếm quá. Các ông lên làm chính phủ thì rồi cũng sẽ ghét du đảng như chó ghê. Lý tưởng quái gì đâu.

Người đeo kính đen nghiêm giọng:

- Chúng tôi muốn mời anh giữ chức Trưởng Ban Thanh Niên Quyết Tử.

Lê Hùng tròn mắt:

- Chức lớn quá.

Người đeo kính đen hỏi:

- Anh nhận không?

Lê Hùng cầm cái Zippo gõ nhẹ lên mặt bàn:

- Còn tiền?

Người đeo kính đen nói:

- Công việc trước, tiền sau.

Lê Hùng lắc đầu:

- Tiền trước, việc sau. Năm đằng chuôi bao giờ cũng lợi. Tôi không nhận chức của ông phong cho đâu.

- Anh không muốn “ăng ga dzê” với phong trào của chúng tôi?

- Thú thật, tôi lợm giọng vì các cuộc cách mạng ở miền Nam này rồi.

Người đeo kính đen đeo cặp kính như cũ.

- Lần này anh không có quyền lợm giọng, Lê Hùng!

Lê Hùng mím môi:

- Ông bạn sắp trở giọng chẳng?

- Đúng vậy, nếu anh từ chối chức vụ của chúng tôi trao tặng anh.

Giọng người đeo kính đen trở nên đanh thép;

- Mỗi người có một thời, anh hết thời rồi nếu anh dám chống chúng tôi.

Lê Hùng rút điều thuốc Pall Mall mới. Nó bình tĩnh bật lửa, mỗi thuốc, lại nhả một vòng khói bay thẳng vào mặt người đeo kính đen:

- Tên ông là gì?

Người đeo kính đen xua tay cho khói thuốc tan đi:

- Anh cần biết tên tôi?

- Tính tôi kỳ lắm, muốn biết tên kẻ thù rồi mới ra tay.

- Anh bằng lòng bỏ thời, không thích có thời.

- Nếu tôi có thời, hạng như ông sống sao nổi để đặt điều kiện với tôi.

Lâm đào già để mặc Lê Hùng đấu lý. Nó quan sát quang cảnh. Mười thanh niên quyết tử với bốn người trong bàn họp thì chả nghĩa lý gì đối với nó. Hối còn ở trên rừng, một khẩu tiểu liên, nó dám chống cả một trung đội tuần canh biên phòng và mang thuốc phiện về trót lọt. Mấy tay mơ này, Lâm đào già nghĩ rằng, nó sẽ ăn gỏi.

Lâm đào già nhếch mép cười. Nó cũng rút điều thuốc mỗi lửa, tập nhà khói tròn. Người đeo kính đen khê búng tay. Một thanh niên quyết tử giờ máy ảnh chụp lia lịa. Ánh đèn “flash” làm Lê Hùng chói mắt. Thủ đoạn thật! Nếu chúng nó từ chối hay ra khỏi đây, hình ảnh chúng nó còn lại. Và chính quyền sẽ thộp cổ chúng nó.

Người đeo kính đen đắc chí:

- Anh sắp hết thời du đảng khét tiếng.

Lê Hùng phá ra cười:

- Ông chơi nhảm một nước cờ rồi. Nhún nhường mà nói, hình ảnh các ông vừa chụp chỉ hại các ông thôi. Đối phương của các ông sẽ vỗ lấy díp này, nhục mạ các ông là liên kết với du đảng.

Nó ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Mà du đảng Lê Hùng thì các ông khó chối cãi, thanh minh. Ông tưởng tôi không dám nhận tiền của chính phủ, khai rõ việc ông định phong chức tước cho tôi à?

Lâm đào già ngó bị bạc, mắt nó sáng lên. Có lẽ họp hành hơi lâu rồi. Lâm đào già đứng dậy:

- Lê Hùng nhận lời giúp phong trào đi, đừng bướng.

Lê Hùng ngó bạn:

- Mà rét à?

Lâm đào già rít qua kẽ răng:

- Phải đánh đổ chính phủ.

Khi Lâm đào già rít qua kẽ răng, đó là một mặt thiệu. Lê Hùng đưa hai tay lên đầu suy nghĩ.

Lâm đào già nói với người đeo kính đen:

- Ông bỏ qua vụ cái lý vừa rồi đi. Chúng tôi giúp các ông.

Nó dời bước sang bên người đeo kính đen. Lâm đào già chìa tay. Người đeo kính đen chộp lấy bàn tay Lâm đào già, khắng khít. Lê Hùng xô ghế, chạy nhanh ra tóm một thanh niên quyết tử lôi vào sát tường làm bình phong hứng đạn hay dao cho nó. Lâm đào già rút súng bằng tay trái rất đúng lúc tay phải nó đang muốn bóp nát tay người đeo kính đen:

- Hề thằng nào nhúc nhích, tao hạ thằng này trước.

Bọn thanh niên quyết tử thúc thủ. Lâm đào già kéo người đeo kính đen đứng lên, rời khỏi ghế. Nó lôi địch thủ, dựa lưng vô tường. Nó đẩy địch thủ ngã chúi vào bàn, chìa súng:

- Tao bắn tay trái trúng hơn tay phải. Chỉ cần hạ ba thằng thôi, nếu chúng mày nhúc nhích.

Không một người thanh niên nào dám nhúc nhích cả. Lâm đào già biểu diễn quay súng:

- Mời các người anh em đứng hết vào góc tường.

Lê Hùng đẩy gã quyết tử về phía đồng bọn. Đám

quyết tử ngoan ngoãn nghe lời Lâm đào già. Những “cán bộ” của phong trào đã rời bàn họp, đi lại nơi “cắm tù”. Người đeo kính đen lóp ngóp đứng dậy. Lê Hùng cười thành tiếng:

- Đấy, người anh em coi, cái thời làm loạn chúng tôi chưa có. Chứ cái thời làm du đang thì lúc nào cũng có và không một thằng nào làm hết thời của chúng tôi. Người anh em là thứ tép riu mà dám hỗn.

Nó tước chiếc máy ảnh, gỡ cuộn phim ra, nhét vào túi, rồi cẩn thận đặt máy ảnh lên bàn:

- Giờ thì tới lượt các người anh em hết thời. Các người anh em từ miền Trung vô đây vất vả quá mà không mời được trùm du đang Lê Hùng làm Trưởng Ban Thanh Niên Quyết Tử thì uống hết sức.

Nó mĩa mai:

- Lại mất cả chì lẫn chài.

Lê Hùng hất đầu. Lâm đào già ra lệnh:

- Đưa tay lên khỏi gáy, úp hết mặt vào tường!

Đám thanh niên quyết tử và bọn “cán bộ” phong trào chống đối đã bàn nhau phản ứng.

Lê Hùng rút dao. Nó chặn trước:

- Nếu ngoái lại, tao sẽ bấm nút dao. Và sáu lưỡi dao sẽ kết liễu sáu mạng chúng mày.

Lâm đào già bước gần đối thủ. Nó dùng báng súng đánh vào gáy từng tên, chưa có một người đeo kính đen. Lê Hùng bắt người đeo kính đen quay mặt nhìn nó. Nó lột kính đen của ông ta ra, ném vô tường.

- Tao thù những thứ lãnh tụ đeo kính đen như mày.

Nghe đây, tên mày là gì?

Người đeo kính đen im lặng. Lê Hùng dang tay tát một cái thật mạnh vào mặt ông ta.

- Cái thứ lãnh tụ nửa mùa như mày, tao chỉ muốn giết. Không cần biết mục đích của chúng mày, tao cứ thấy những thằng đem tiền ra như thanh niên là tao thù. Mày hèn thế, mua sao nổi chúng tao. Vì những thằng lãnh tụ như mày mà chúng tao trở thành du đảng. Tao phải giết mày.

Người đeo kính đen nghiêng răng ken két:

- Chúng mày khùng rồi.

Lê Hùng gật đầu:

- Phải chúng tao khùng cả lũ rồi. Chúng mày đã làm cho chúng tao khùng, những thằng đàn anh chó đẻ ẹ! Chúng mày đưa đẩy thế hệ chúng tao vào vũng nhơ không lối thoát. Lý tưởng gì, khi chúng mày xúi cả con nít xuống đường phá phách. Trẻ thơ tội tình chi mà chúng mày bắt các em hít khói lựu đạn để tập sự cầm thù?

Người đeo kính đen khinh khinh:

- Chúng mày sẽ hối hận.

Lâm đào già giục bạn:

- Kết thúc đi!

Lê Hùng tát người đeo kính đen lia lịa:

- Những thằng đạo diễn mù, chúng mày đừng đưa những đứa vô tội lên sân khấu nữa. Tao để cho mày sống để có dịp trả thù tao. Nhưng tiền của chúng mày thì chúng tao không chê đâu.

Lê Hùng thoi một trái quyết liệt vào bụng người đeo kính đen. Ông ta ngã gục. Lâm đào già hỏi bạn:

- Vù chưa?

Lê Hùng nhếch mép cười:

- Lôi tiền khỏi cái bị này đi. Nhét hết vào túi, mình vù mới êm.

Lát sau, hai tên du đảng rời khỏi phòng họp. Chúng đi rất phấn khởi, hai tay thọc hai túi quần, huyết sáo âm ỹ. Bọn thanh niên quyết tử gác ngoài để mặc hai đứa rời sào huyết. Chẳng mấy chốc, hai đứa đã có mặt ở một snack bar Sài Gòn.

BỌN DU ĐẢNG HỘI HỢP Ở CĂN NHÀ CŨ ĐÔNG ĐỦ.
Lê Hùng ra mắt đàn em. Từ hôm rời khám đây là lần đầu nó gặp các đàn em. Nó đặt gói bạc cướp được của bọn thanh niên quyết tử xuống bàn, mở đầu bằng một lời thăm hỏi:

- Các chú mạnh khỏe cả chứ?

Vào dịp này, Phong 33, Phòng cao, Bình khi độc đã được trả tự do. Phòng cao đại diện anh em đứng lên:

- Cám ơn anh, chúng em vẫn mạnh.

Lê Hùng nói:

- Hôm nay có nhiều chuyện muốn nói với các chú.
Trước hết là vụ Sáu mọ.

Bình khi độc hỏi:

- Nó chết rồi, đứa nào giết nó hả, anh?

Lê Hùng buông thông đôi tay:

- Vẹm giết nó, nhưng chính nó giết nó.

Giọng Lê Hùng buồn thảm:

- Nó tưởng nó thay thế anh được, nó đã đi theo Vẹm, giết thằng John, phá vỡ luôn hạnh phúc của anh.

Lê Hùng chớp mắt:

- Nó cưỡng hiếp vợ anh rồi siết cổ nàng đến chết.

Lê Hùng búng ngón tay. Lâm nghiêng vát chiếc drap gói kỹ trong miếng giấy dầu vào đám anh em. Bình khi

độc đồ lấy.

Lê Hùng giục:

- Chú Bình giờ ra cho anh em coi!

Bình khi độc dở tấm giấy gói. Nó trái tấm drap xuống sàn phòng. Hai chữ "Sáu mọ" mà Bích Thảo viết bằng son vẫn còn thắm nét.

- Vợ anh đã tố cáo thủ phạm. Anh không giết Sáu mọ ngay. Anh lợi dụng nó, khám phá ra thằng Vem của nó. Và các chú đã biết, trước khi đi Pháp, anh tặng các chú món tiền. Tiền đó là tiền cảnh sát đã tặng anh, anh đã giúp cảnh sát khám phá ra những vụ đặt chất nổ và tóm hết bọn Vem ở Khánh Hội. Sáu mọ bị thấy nó là Phu tàu ngầm thanh toán trên xe cây của cảnh sát.

Những lời nguyên rủa Sáu mọ nổi lên âm âm. Lê Hùng vẫn trầm giọng:

- Nó chết rồi, nguyên rủa nó vô ích. Chúng ta bàn chuyện khác.

Nó xoắn hai bàn tay:

Anh trốn đi Pháp, tưởng có ngày về tặng các chú một đời sống đáng sống. Nhưng trời không giúp anh. Anh bị thọt cổ, đuối về và xộ khám. Anh quyết định trở về đời sống hèn mọn, nhưng anh vừa gặp một chuyện gay cấn, khiến anh muốn duy trì mãi cuộc đời du đảng.

Bình khi độc nghiêng rằng:

- Đứa nào làm phiền anh đấy?

Lê Hùng xua tay:

- Chú Bình đừng nóng nảy.

Đội không khí ồn ào lắng lại, Lê Hùng nói tiếp:

- Anh tưởng đã đem lại cho các chú một đời sống đáng sống. Nhưng vòng tay anh hẹp mà giấc mơ thì quá bao la, tay người không ai ôm được. Rốt cuộc, anh lại về với các chú như anh đã tới với các chú.

Giọng nó bắt đầu phần nộ hòa lẫn đau thương:

- Du đang không có quyền làm giàu cho xã hội. Du đang chỉ có quyền làm bản xã hội thôi. Thế hệ đàn anh chúng ta đã chó đẻ, thế hệ chúng ta còn chó đẻ hơn. Anh chưa biết thế hệ đàn em chúng ta ra sao. Nhưng anh nghi ngờ cái tương lai của đàn em chúng mình lắm. Chúng ta chẳng có mấy người lo lắng cho những mầm non. Thành thử, măng vừa nhú khỏi mặt đất, trong lòng nó đã nhung nhúc những con sâu, những con sâu đục nát cả tinh túy của măng.

Nó tâm sự:

- Nhiều chú chưa biết xuất xứ “bụi đời” của anh. Anh và anh Lâm đào già còn cay đắng hơn các chú. Trước khi gia nhập đời giang hồ, các anh đã đi làm cách mạng. Bị bọn lãnh tụ lừa bịp, các anh đâm ra hoài nghi tất cả. Anh biết khinh miệt những thứ thần tượng trên đời này. Anh thấy số phận chúng ta nằm gọn trong tay bọn chó đẻ. Không chịu thế, anh đã trốn đi. Trốn chẳng thoát, anh trở về với số phận hẩm hiu của thế hệ chúng ta, buông gọn hai tiếng “cũng đành”. Cũng đành vậy thôi, các chú ạ!

Phòng họp im phăng phắc. Mỗi lời của Lê Hùng là mỗi giọt tâm sự nhỏ vào tâm hồn ê chề của những người tuổi trẻ ngồi trước mặt nó.

- Anh cho các chú thấy rõ nỗi niềm của anh, không phải là xúi giục các chú làm loạn đâu. Chúng ta không thể làm loạn, làm xáo trộn xã hội được. Cái thời một nhóm người phản nộ thời thế, dấy binh chống kẻ cai trị đã đi vào quá khứ. Thời của Cao Bá Quát, Nguyễn Hữu Cẩn không sống lại hôm nay. Các chú nên yên phận làm ăn sống cho qua ngày đoạn tháng. Các chú cứ canh sòng bạc, giữ an ninh cho phòng trà tiệm nhậu lấy tiền mà sống. Nhưng phải biết dấu kỹ phần nộ trong đáy tim. Anh không muốn các chú vào tù ra khám nữa. Vô ích. Các chú hiểu anh chưa?

Nhiều đứa rơm rớm nước mắt. Bình khi độc hỏi:

- Anh sắp vĩnh biệt chúng em?

Lê Hùng gật đầu:

- Gần như thế.

- Anh lại ra đi?

- Không, anh ra đi khỏi lớp "bụi đời".

Nó giơ tay ngang ngực, trấn tĩnh đàn em:

- Để anh nói cho các chú nghe. Anh và Lâm đào già vừa dính vào một vụ ghê gớm.

Nó thuật lại chuyện đoàn thanh niên quyết tử của phong trào chống đối chính phủ mời nó và Lâm đào già tới họp cùng những sự kiện đã xảy ra trong vùng ngoại ô. Rồi kết luận:

- Lần này nguy kịch đấy. Các anh đã động chạm vào một khối người. Nếu họ thắng chính phủ, các anh hết đường sống.

Phong 33 rít qua kẽ răng

- Một sống một còn với chúng nó, sợ gì. Em nguyện sẽ chết thay anh. Đứa nào giết nổi anh chắc nó phải bước qua xác em.

Lê Hùng lắc đầu:

- Không giản dị như chú Phong nốc bia 33 đâu. Các chú nên nghe anh, nếu các chú còn thương anh.

Bọn đàn em nín thinh. Lê Hùng nói:

- Anh muốn một mình anh chống trả và nếu chết, một mình anh chết. Anh không còn gì ở trên đời này cả. Gia đình mất, vợ mất, tương lai mất. Cái mộng của anh đã có thằng em anh mơ tiếp. Nhưng các chú, nhiều chú còn mẹ già, cha bệnh, em nhỏ. Các chú phải sống, dù sống hèn hạ, khốn nạn. Sống để lo cho những người thân yêu của các chú. Món tiền của bọn quyết tử, anh muốn chia một nửa cho năm chú nào làm lại cuộc đời.

Không đứa nào nói năng gì cả. Chúng nó cúi gằm mặt. Và trên khuôn mặt của mỗi đứa, những vết hằn của khổ đau rõ rệt hơn.

- Các chú chê à?

Bình khi đọc ngắc đầu, chớp mắt lia lịa:

- Anh lại vượt biên giới nữa đi!

Lê Hùng hất mái tóc tung lên. Trông nó hiên ngang như danh tướng Mã Chiếm Sơn sau lần thua quân Nhật, quyết phục thù.

- Lần này anh đi thì hèn quá. Anh cần ở lại trả lời cho kẻ thù anh biết rằng, dù đang cũng biết chọn cái chết danh dự. Nếu anh còn sống, anh sẽ sống một đời sống tầm thường.

Bình khi độc nhãn nhó:

- Anh nhất định bỏ rơi tụi này?

Lê Hùng đáp:

- Đã nói hết lời với các chú rồi mà.

Bầu không khí buồn thảm trùm kín phòng họp. Bình khi độc nói:

- Để sau vụ này, chúng em sẽ tính. Nếu chúng nó hạ anh, chắc chắn chúng em sẽ không để yên đâu.

Lê Hùng dậm chân:

- Thù hận mãi có giúp gì cho tương lai chúng ta đâu?

Bình khi độc mím môi:

- Chúng ta có tương lai đâu mà cần. Thù hận, thù hận chính là vì chúng ta không có tương lai.

Bình khi độc nói đúng. Lê Hùng đành chấp nhận ý kiến của tên đàn em. Nó chỉ còn cách gọi một tình thương:

- Các chú không thương anh à?

- Anh chết rồi, anh đi rồi có ai thương tụi này đâu? Nhưng anh yên lòng, chúng em chỉ "tia" kẻ thù của anh thôi. Còn kẻ thù của chúng em vô hình, "tia" một đời người không hết. "Tia" lắm chỉ tổ mõi tay.

- Vậy là xong. Bắt đầu từ hôm nay, anh xa các chú.

Lâm đào già từ lúc này vẫn ngồi im hút thuốc lá. Giờ nó mới nói:

- Còn tao, chúng mày đừng lo. Tao không bỏ chúng mày đâu. Tao sẽ chôn chung chúng mày cùng huyết với tao. Đ. m. đã lăn lóc trong "bụi đời" thì phải chết trong

bụi đời.

Lê Hùng ngó Lâm đào già, thở dài, ngao ngán:

- Tao đ. thích sống tầm thường. Hãy múa tay cho moi rồi nằm xuống. Để coi cuộc đời có cho những thằng bằng lòng sống tầm thường yên thân không. Ngày mai, chúng ta xuống đường, dẹp tội xuống đường để gỡ danh dự cho bọn Cầu Muối. Có chính nghĩa rồi đấy, hỡi anh em du đảng.

Lê Hùng tròn đôi mắt:

- Mày điên hay mày say hả, Lâm?

Lâm đào già tỉnh bơ:

- Tao đ. say, đ. điên!

- Mày không nghĩ tới con Liên răng khểnh ngày xưa nữa à?

- Không nghĩ gì cả.

- Mày không nghĩ tới một chiếc xe nát đậu bên đường, con mày và con người yêu của mày chờ nhau lên trời à?

Lâm đào già quát tháo:

- Câm đi. Dĩ vãng chỉ là cục cứt nếu hiện tại là con c. Muộn rồi, muộn quá rồi, ông đ. nghĩ gì nữa.

Nó ôm mặt, òa lên khóc:

- Cha mẹ ơi, sao cha mẹ sinh ra con? Cái đồng tiền mẹ bảo con gửi cho con Liên không bao giờ con đòi lại được.

Nó gục mặt xuống bàn kế lễ như một người đàn bà vừa bị chồng lấy hết tiền đi đánh bạc. Lê Hùng vỗ vai bạn:

- Mà còn khóc được à? Tao tưởng mày nham nhở lắm rồi.

Lâm đào già gạt bạn ra:

- Mày cút đi, thằng hèn nhát!

Lê Hùng thọc hai tay vào túi quần, lừng lững rời phòng họp. Lâm đào già vẫn gục xuống bàn khóc như con nít. Bọn du đảng ngồi im để mặc một đàn anh đi, một đàn anh ngồi khóc. Một lát, Lâm đào già ngẩng mặt lên. Mặt nó nhễ nhại nước mắt. Nó nhìn bọn đàn em, khe hất đầu:

- Chúng mày nên nghe thằng Lê Hùng.

Bình khi độc hỏi:

- Còn anh?

Lâm đào già đứng dậy:

- Còn tao à? Tao chưa biết làm được cái gì cả. Tao đã làm cái gì đâu? Nhưng chúng mày đừng cần biết, đừng thèm biết tao sẽ làm gì.

Nó dụ giọng:

- Các chú ạ, phiêu lưu thêm vô ích. Thù hận nhiều cũng chẳng nguôi nổi buồn đâu.

Nó rút khăn thấm nước mắt:

- Tàn nhẫn như anh rồi cuối cùng chỉ còn lại chút nước mắt khóc thương dĩ vãng. Anh không muốn các chú cãi lời anh. Tao đã khổ sở nhiều, tao không nỡ nhìn chúng mày khổ sở khốn nạn thêm. Chúng mày sẽ tìm thấy hạnh phúc dưới mái nhà nhỏ, bên vợ con.

Nó lôi khẩu súng, đặt lên mặt bàn:

- Thằng nào cãi, tao bắn vỡ sọ!

Bọn đàn em nín thính. Lâm đào già quăng súng cho
Phòng cao:

- Đem liệng xuống sông giùm anh nhé!

Rồi nó cũng rời phòng họp. Bọn đàn em trông theo.
Chẳng đứa nào hiểu nổi tâm sự hai đàn anh.

CON MỤ GIÀ MẶC BỘ ĐỒ NGỦ MÀU HỒNG, MÒNG dính. Lốp phẩn còn nguyên trên mặt mụ. Lâm đào già ngồi quay mặt ra cửa sổ.

Ánh sáng của ngọn đèn nê ông trong phòng khách sáng quá làm nó không nhìn rõ bên ngoài cửa sổ có cái gì, trừ bóng đêm tăm tối. Nó rót rượu vào ly, nốc đến mềm môi. Con mụ già đến cạnh nó, đưa tay vuốt ve mái tóc rối bù của nó, nựng nịu:

- Uống nhiều thế cưng?

Lâm đào già hất tay mụ ra:

- Để tôi yên.

Mụ già đặt hai tay lên vai Lâm:

- Hôm nay cưng khó tính thế? Tắt đèn vô phòng ngủ, cưng nhé!

Lâm đào già với tay, bóp chặt một cổ tay mụ già, khiến mụ kêu “ái” nũng nịu:

- Khi gió ở đâu đấy!

Cái giọng ngây thơ cụt của mụ làm Lâm đào già buồn nôn. Nó đẩy mụ ra:

- Đi ngủ trước đi!

- Em đợi cưng.

- Bảo tắt đèn, vô phòng ngủ trước đi!

Mụ già ngoan ngoãn nghe lời. Mụ tắt đèn, đi vào

phòng ngủ. Còn một mình Lâm đào già. Nó đã có thể nhìn ra ngoài bóng đêm. Nhưng cũng chỉ thấy tối tăm, mù mịt. Chai Johnnie Walker đã vơi một phần tư. Lâm nhìn trong bóng đêm, nhìn lại mối tình của nó với mẹ Nam.

Nó nâng ly rượu, nốc một hơi cạn. Lâm đào già rợn da thịt. Nó không dám nhìn lại để xem từ ngày nó sống chung với mẹ Nam, một mẹ đàn bà có con bằng tuổi nó, có chồng sang Lào rồi cưới vợ Lào, bỏ mặc mẹ Nam đi kiếm kếp trẻ. Lâm cũng không dám nhìn lại ngày xưa nữa, chuyến xe kỷ niệm đã thực sự rớt xuống địa ngục rồi.

Mẹ già đã ra tự lúc nào. Mẹ đứng sau lưng Lâm, ỏn ẻn:

- Cũng có chuyện gì buồn vậy?

Lâm đào già không thèm trả lời. Nó rót rượu đầy ly. Mẹ già đã ngồi xuống ghế, cạnh Lâm. Mẹ quàng tay lên vai Lâm. Nó hất tay mẹ ra.

- Em có làm chi mà cứ giận?

- Đi ngủ đi!

- Em đợi chừng.

Lâm đào già gắt:

- Đã bảo khỏi đợi chờ.

Mẹ già đứng lên ra chỗ bật đèn. Ánh sáng ngập căn phòng. Lâm đào già quát:

- Tắt đi!

Mẹ già hỏi:

- Sao lại tắt?

Lâm đáp:

- Không muốn nhìn bộ mặt đầy phấn của bà nữa.

Tôi tắm lắm rồi.

Mụ già nhe răng cười hể hể:

- Có thế mà cứng giận à? Thì để em đi rửa mặt vậy.

Mụ bỏ vào phòng “toilette” rửa hết lớp phấn trên mặt. Khi mụ trở ra, Lâm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Hết phấn rồi cứng ời!

- Tắt điện đi!

- Tắt điện đi ngủ nhé?

- Không ngủ gì cả, ngủ nhiều rồi. Để tôi yên thân.

Nó uống rượu như uống nước ngọt. Mụ già đổi thái độ:

- Con nhỏ nào ám ảnh cứng, hả?

- Đã bảo im mồm.

- Không im nữa. Con nào khai ra.

Mụ kể ơn:

- Nhớ ngày nào mới về sống ở đây chứ? Nhà cao cửa rộng, chiều chuộng đủ thứ, tiền nong tiêu chán chê, giờ đâm dờ chừng à?

Và dọa:

- Tôi không để yên đâu.

Lâm đào già đã ngà ngà say. Nó quay lại ngó mụ già, hất đầu thách thức:

- Mà sẽ làm gì?

Ngạc nhiên về cách xưng hô của Lâm, mụ già bù lu bù loa:

- Đối xử thế hả?

- Ừ, đối xử thế đấy. Mà không bằng lòng thì kệ xác mày.

Mụ già rít qua kẽ răng:

- Mày bội bạc hả, thằng kia!

Lâm đứng dậy:

- Ai thêm bội bạc mày. Mày quyến rũ tao chứ! Pháp luật sẽ xử tao trắng nếu mày muốn đưa ra tòa. Mày cầm mồm đi, cút vào phòng ngủ cho tao yên thân suy nghĩ vài việc.

Mụ già cong cớn:

- Tao không vào.

Lâm nắm chặt hai tay:

- Thì cầm mồm lại.

- Mày nhớ hồi mày sống như con chó hoang, mày như gói giẻ bên thùng rác, mày sốt rét vàng mắt. Đảng phái của mày bỏ đói mày. Tao đem mày về nuôi mày mở mày mở mặt như hôm nay? Thế mà mày dở mặt hả, thằng khốn nạn?

Lâm đào già gật đầu:

- Tao trở mặt vì chán ái tình với mày rồi. Tao đem cả sự say sưa của tuổi trẻ tặng tuổi già khụ khị của mày chưa đáng đền ơn sao? Mày còn mở miệng đòi thêm, tao giết mày.

Mụ già thấy đôi mắt gã tình nhân đỏ ngầu thì hơi sợ. Nhưng cơn ghen xô dạt trong lòng mụ. Mụ bất chấp:

- Mày có giỏi giết tao đi! Mày dám giết con mày à?

- Tao giết hết, giết cả con tao để nó khỏi bơ vơ như tao khi nó ra đời, lớn lên.

- Đồ chó đẻ!

Mụ xông lại, ôm chặt Lâm đào già cấu xé. Lâm đào già đã ngấm rượu rồi. Nó đẩy mụ ngã sõng soài trên sàn nhà.

Mụ già vùng dậy ôm chầm lấy Lâm:

- Mày có giỏi giết tao đi, thằng điếm!

Miệng hét, tay mụ cấu, đấm Lâm. Nó lại đẩy mụ ngã té nhào. Mụ gằm rống như con sư tử cái, chồm lên, lấn xả vào Lâm. Nó đau quá đưa tay siết chặt cổ mụ. Nhưng hàm răng mụ già không muốn rời da thịt Lâm. Nó siết chặt hơn. Cho đến lúc, hàm răng mụ nhả ra thì mụ ngã quỵ xuống cơ hồ một cây chuối bị chém ngang, đổ rạp.

Lâm đào già xoa vết cắn. Nó lấy chân đạp nhẹ mụ tình nhân:

- Đi ngủ đi cưng, lát nữa anh vô.

Rồi nó tắt điện, lưng thũng về chỗ cũ, ngồi uống rượu và nhìn ra bóng đêm. Nó vẹo đầu trên thành ghế thờ rống khi chai rượu đã vơi quá nửa.

KHÔNG MỘT NGÀY NÀO THÀNH PHỐ SAIGÒN không có náo loạn. Nhân viên công lực vẫn đóng vai trò thụ động. Nghĩ cũng tội nghiệp cho họ. Buổi trưa, dù mưa nắng, họ phải đứng im một chỗ. Hoặc dựa lưng vào tường, hoặc ngồi trên vỉa hè dưới mái hiên sừng khoác vai, khiên che ngực, tay cầm mẩu bánh nhai ngấu nghiến.

Phe chống đối chính quyền làm tới. Họ họp mít tinh giữ bùng binh chợ Bến Thành, công kích các nhà lãnh đạo quân nhân. Chưa đủ, những người quá khích còn máng hình các vị tướng lãnh vào những cái cọc gỗ ở pháp trường cát, tuyên bố xử tử đối thủ.

Ở con đường nổi loạn Trần Quốc Toản, đàn bà, con nít khiêu khích cảnh sát. Họ trương biểu ngữ, kéo nhau lên Sài Gòn. Nhưng bị cảnh sát ngăn chặn bằng lựu đạn cay. Đám biểu tình cuốn biểu ngữ, chạy tán loạn. Đó là những bài học vỡ lòng của dân chủ.

Đúng lúc ngột mùi lựu đạn cay, thượng tọa Thích Tâm Châu hồi hương. Nhà lãnh đạo tinh thần của Phật giáo bị phe quá khích gây áp lực mạnh. Thành thử, vấn đề vô phương giải quyết, và dư luận cho rằng Phật giáo chia làm hai phe. Thượng tọa Thích Tâm Châu xác định lập trường của mình. Ngài nhấn mạnh không chịu

trách nhiệm trước giáo hội và đất nước vụ chống đối này. Phe quá khích bất cần. Họ tổ chức tự thiêu, tuyệt thực, xuống đường gây khó dễ cho chính phủ.

Thêm lần nữa, Lê Hùng và anh em của nó chán nản, chán nản đến cực độ. Cuộc sống đầy dẫy nghi ngờ và chống đối. Đàn anh chống đàn anh. Rồi tới các nhà lãnh đạo tinh thần cũng chống đối nhau. Để thực hiện ý muốn của mình, người ta không từ chối một phương tiện nào. Miễn là đạt được mục đích. Ngoài Huế, bàn thờ Phật bị... xuống đường. Trong Nam, bàn thờ Phật cũng xuống đường luôn.

Rồi linh mục Hoàng Quỳnh tách khỏi Lực Lượng Đại Đoàn Kết, Khối Công Dân Công Giáo để thành lập Khối Công Dân Các Tôn Giáo. Một thời đại hoang mang dẫn người tuổi trẻ vào những cuộc phiêu lưu bất đắc dĩ. Lớn lên, khôn ra thật đấy, nhưng tâm hồn teo lại, không thoát lên, bay bổng mơ mộng nổi.

Một buổi tối, tại xóm Bầu Sen, mười người đi tìm một người thanh niên. Họ không gặp thanh niên đó. Mà gặp người khác.

- Tôi muốn hỏi thăm anh Lê Hùng.

Một trong mười người thanh niên hỏi thế. Kẻ đối diện kia hỏi lại:

- Các anh không biết mặt Lê Hùng à?

- Không.

Mười người thanh niên mặc quần xanh, áo sơ mi ngắn tay màu nâu. Cánh tay áo họ xăn lên hai lần. Kẻ đối diện nhận thấy họ có một dấu hiệu lạ. Là mỗi người

đeo một sợi vải vàng nhỏ, dấu trong hai nếp xắn ở cánh tay áo.

- Sao các anh biết Lê Hùng ở đây?
- Chúng tôi hỏi thăm.
- Các anh biết mặt Lâm đào già không?
- Không.

Kẻ đối diện mười người, nhếch mép cười:

- Tôi chỉ biết mặt Lâm đào già thôi. Còn Lê Hùng, nghe đâu, nó vừa làm ăn một chuyến lớn. Nó sợ quá, tếch sang Cao Mên rồi.

Hắn nhìn mười người thanh niên, soi mói:

- Các anh tìm Lê hùng có “áp phe” chi đó, các anh nên rút nhanh đi. Đây là sào huyệt mới của nó.

Một người thanh niên nói:

- Có chút việc riêng. Phiên anh chỉ chỗ Lâm đào già được không?

Kẻ đối diện nhún vai:

- Tôi không dám đụng tụi nó đâu.
- Anh sợ gì?
- Sợ chúng nó thù tiêu.
- Đã có chúng tôi.
- Các anh làm gì nổi?
- Anh cứ dẫn chúng tôi lại đi. Chúng tôi có súng, đủ súng để hạ một trăm thằng bọn nó.
- Tôi được gì?
- Anh muốn trả công à?
- Chứ sao, chỉ chỗ chúng nó xong, tôi phải khăn gói tếch khỏi nơi này.

- Mười ngàn nhé.

- Ít quá.

- Mười hai ngàn vậy!

- Mười lăm ngàn đi!

- Đồng ý.

- Vậy các anh tạm vào cái nghĩa địa, để tôi kiểm
thàng Lâm đào già dẫn nó đến cho các anh bắt sống.

Hắn chửi đồng:

- Đ. m. mày, sắp hết thời làm cha khu này rồi, con
nhé!

Xóm Bầu Sen có một cái nghĩa địa nhỏ, toàn mả xây.
Chung quanh là cỏ mọc rậm rì. Mười người thanh niên
đã bước vào cái nghĩa địa đó.

Tên chỉ điểm rào bước. Khoảnh khắc, nó đã mất hút
trong lối ngõ của xóm. Đến một căn nhà gỗ, nó gõ cửa
ba tiếng:

- Anh Lâm, báo động!

Lâm đào già đang nằm ôm một con nhân tình mới,
tung chăn vùng dậy:

- Gì đó?

Nó bước xuống, chạy ra mở cửa:

- Gì đó chú Năm ngựa?

Năm ngựa đáp nhanh:

- Hình như bọn thanh niên quyết tử tìm anh và anh
Lê Hùng.

- Mấy đứa?

- Mười.

- Chú cho chúng nó đợi ở đâu?

- Chỗ mọi khi.
- Chúng nó có “lừa” không?
- Chúng nó bảo rất nhiều. Mà còn vờ không biết mặt hai anh.

- Chú đi gọi anh em bao vây chặt nghĩa địa đi!
- Anh “chơi” à?
- “Chơi” cho đỡ buồn. Anh đang buồn lắm, chú biết rồi, hỏi chi nữa. Năm ngựa, lần này vất vả đấy, mày bỏ cuộc đi.

Năm ngựa uốn ngực:

- Anh khinh em đến nỗi ấy cơ à?

Lâm đào già mím môi:

- Mày còn mẹ.

Năm ngựa gạt tay:

- Anh còn quý hơn mẹ em. Anh cho em dự trận này, em lay anh, em chưa được dự trận nào gay go.

Lâm đào già hất đầu:

- Thì “doạc” nhanh lên, rồi tới đây! Năm ngựa chạy đi. Một lát sau, khu nghĩa địa đã bị vây kín. Lâm ngựa chờ anh em bố trí xong mới trở lại tìm Lâm đào già. Lúc ấy, Lâm đào già đã chuẩn bị chu tất. Nó dúi vào tay con nhân tình mới một xấp giấy năm trăm:

- Cầm lấy đi, đừng hỏi han gì cả.

- Sao tự nhiên lại cho em tiền?

- Vì có thể anh sắp chết.

- Đốt lời anh đi.

- Thật đấy, đêm qua anh nằm mơ thấy một đám cưới. Chú rể là anh mà cô dâu là...

- Là em hả?

- Không, là một mụ già bằng tuổi mẹ anh!

Lâm đào già ôm chầm lấy con nhân tình mới, đặt môi lên môi đứa con gái, hôn nó một cách say sưa:

- Nếu anh trở về, dù trở về với một vết thương nặng, anh sẽ lấy em.

Đứa con gái nhìn Lâm đào già không chớp mắt:

- Em thêm có một đứa con.

Lâm đào già gật đầu:

- Anh sẽ cho em một đứa con. Anh sẽ hy sinh cho nó, sẽ dạy nó nên người. Con chúng ta dám ngẩng mặt nhìn thẳng vào cuộc đời mà không sợ xấu hổ.

Đứa con gái nắm chặt tay Lâm đào già:

- Em ghê sợ chuỗi ngày sống nay không biết ngày mai lắm rồi. Em thêm có mái nhà nhỏ có anh, có con. Tại sao chúng ta bỏ vợ thể hả, anh?

Lâm đào già trả lời:

- Tại cuộc đời.

Đứa con gái níu tay Lâm đào già, đưa lên miệng mình, hôn hít:

- Anh đừng oán hận cuộc đời nữa. Đừng oán hận cuộc đời nữa thì chúng ta mới hy vọng có nhà, có con. Anh nghe em, anh nhé?

Lâm đào già nín thinh. Đứa con gái òa khóc lên:

- Em van anh, em chỉ còn có anh...

Lâm đào già vỗ về người tình:

- Nín đi, anh sẽ không oán hận cuộc đời nữa. Anh mới mệt lắm rồi.

Có tiếng gõ cửa. Lâm đào già gõ tay người tình ra:

- Anh đi đây.

Đứa con gái níu kéo:

- Anh về nhé!

- Anh sẽ về.

- Em mong anh về, dù anh về với một vết thương nặng.

- Anh sẽ về.

Nó đứng lên, thọc hai tay vào túi áo blouson da, cúi đầu, lừng lững bước ra phía cửa. Tình nhân của nó nằm vật lên giường, khóc nức nở. Lâm đào già hé cửa:

- Xong chưa?

Năm ngựa đáp:

- Thưa anh xong rồi.

Lâm đào già bước khỏi cửa. Tiếng khóc của đứa con gái đuổi theo nó.

- Này Năm ngựa!

- Dạ.

- Mà suy nghĩ kỹ lưỡng đi.

- Em suy nghĩ rồi.

- Vụ này không phải tầm thường đâu. Chúng nó muốn giết tao và Lê Hùng thôi. Mà đánh vô là chết đó. Tao cũng sợ khó sống.

- Còn khuya nó mớ hạ được anh.

- Đừng chủ quan, Năm ngựa.

Từ hôm Lê Hùng bỏ đi biệt tích và từ hôm giết chết con đào già, giết chết một trong những hình ảnh của hiện tại méo mó, Lâm trở về xóm Bầu Sen, sào huyệt

ngày xưa của nó. Lâm đào già về đây để trốn tránh sự tầm nã của cảnh sát và giữ lời hứa với bạn đàn em. Nó không ngờ bọn thanh niên quyết tử theo dõi nó từng bước.

- Được lắm, chúng mày sẽ biết tao. Trước khi chết, ông sẽ đẩy dụa.

Lâm đào già vỗ vai Năm ngựa:

- Chú muốn chết à?

Năm ngựa gật đầu:

- Muốn chết thay anh.

Nó nhìn Lâm đào già:

- Anh đâu có thèm nhớ tên đàn em hạng bét này. Anh đã vì nó mà nhận hai vết dao. Rồi khi nó vào "ấp", anh không quên đi "tắt" cho nó và cấp dưỡng cho mẹ nó. Anh còn nhớ không?

- Tao quên rồi.

- Nhưng em nhớ.

- Mày nhớ dai quá.

- Tại sao đàn anh nào cũng mau quên sự hy sinh cho đàn em?

- Vì là đàn anh.

- Đàn em thì không quên nổi. Một đời người mới có một lần đến đáp đàn anh. Thưa anh, anh cởi áo blouson của anh ra.

- Làm gì?

- Đưa em mặc. Em sẽ đóng vai Lâm đào già để đàn anh rảnh tay "luộc" chúng nó.

Lâm đào già ôm chặt lấy Năm ngựa:

- Cuộc đời còn những thằng như chúng mày thì tao ham sống lắm chứ. Ý kiến mày hay đấy.

Lâm đào già cởi áo blouson ra. Năm ngựa khoác vào người nó.

- Chiếc kính đen của anh nữa.

Lâm đào già gỡ cặp kính đen.

- Và bao Pall Mall?

- Mày nhớ nhiều chi tiết ghê.

- Bây giờ đi lối tắt tới chỗ phục tụi nó đi.

Lâm đào già chia tay Năm ngựa. Buổi chiều mưa lâm râm. Ngoài xóm Bầu Sen, thiên hạ đang bàn tán những vụ xuống đường lẻ tẻ của phe chống đối. Xóm Bầu Sen im lặng. Những người buôn thùng bán bưng chưa về. Những người làm công sở, giờ này, còn mệt mỏi ở công sở. Con nít đang ê a trong những ngôi trường lụp xụp trong xóm.

Khu nghĩa địa đổ nát mang một vẻ rùng rợn lạ thường. Mười người thanh niên quyết tử ngồi chờ kẻ thù. Từ trong một con ngõ nhỏ, một người xuất hiện. Hắn đeo kính đen đội chiếc nón ni khoác chiếc blouson da, màu đen. Miệng hắn phì phèo điếu thuốc lá. Hắn thông thả bước, hai tay thọc hai túi quần. Hắn ngó ngang, ngó dọc. Những người thanh niên quyết tử hướng đủ hai mươi con mắt theo dõi hắn từng giây.

- Nó đấy.

- Đúng không?

- Đúng rồi.

- Nhớ là bắt nó đem về. Cần lấy lại tiền chứ không

cần nó.

- Cần thận.

- Tên kia đâu?

- Chắc nó nấp đâu đây.

Hắn đi thẳng vào nghĩa địa. Hắn đã tới, đã vào hẳn vùng đất chết. Hắn đứng trên một ngôi mộ, vắt điều thuốc đi:

- Lâm đào già đây, các bạn cần chuyện gì?

Một người thanh niên tiến gần hắn. Hắn nhếch mép cười:

- Đứng im. Nhúc nhích chúng mày bị tàn sát hết!

Hắn gõ kính đút vào túi áo, lật nón ni ra.

- Lâm đào già và Lê Hùng đã chia hòng súng vào tụi mày. Nhận ra tao chưa?

Năm ngựa thân nhiên móc thuốc lá, châm lửa:

- Chúng mày lọt vào tử địa rồi.

Năm ngựa phóng người nằm rạp xuống. Bọn du đảng đã lần lượt nhô đầu lên khỏi chỗ nấp. Lâm đào già lừng lững xuất hiện, miệng nó nhai kẹo cao su.

- Tao đây, Lâm đào già đây!

Mười thanh niên quyết tử có vài người đã chứng kiến hành động của Lâm đào già ở ngôi chùa vùng ngoại ô Sài Gòn, toan rút súng ra. Nhưng Lâm đào già nhanh mắt hơn, chặn lại.

- Chúng mày lắm quá, tự tin quá mới vào hang cọp. Định bắt chước Mã Viện hả? Nèn đứng im thì tốt nhất. Đây không phải là con đường Trần Quốc Toản, Phan Đình Phùng, Hiến Vương đâu. Đây là vùng đất

của anh em tao. Chúng mày muốn chơi súng, có súng đáp lễ ngay.

Có tiếng lách cách của khẩu tiểu liên lên đạn. Lâm đào già khoanh tay trước ngực:

- Nghe thấy gì không, bọn điếc, bọn mù? Tao đây, Lâm đào già đây, chúng mày muốn gì?

Một thanh niên quyết tử nói giọng miền Trung:

- Đúng là tay chơi!

Lâm đào già gật đầu:

- Phải, tao chơi trò chơi yêu nước, trò cách mạng trước chúng mày hàng mấy năm. Và giờ, tao trở thành du đảng vì tao có những lãnh tụ như chúng mày.

Nó ngoắt tay. Bọn đàn em, đứa rút dao, đứa rút súng, tiến tới vây quanh những người thanh niên quyết tử.

- Chơi "dao búa" hay chơi "văn nghệ"?

Người thanh niên quyết tử mỉm cười:

- Chơi "văn nghệ".

- Vậy bỏ hết súng ra liệng vô một chỗ.

Những người thanh niên quyết tử tuân lệnh của Lâm đào già. Phía anh em nó, Lâm đào già cũng bắt liệng khí giới. Tuy vậy, bọn du đảng vẫn vây quanh bọn thanh niên quyết tử.

- Chúng mày tìm tao có mục đích gì?

- Đòi lại món tiền mày ăn cướp.

- Chúng tao không ăn cướp, chúng tao lấy công... đi họp. Ví thử ăn cướp, sức mấy chúng mày đòi lại.

- Thì mày sẽ chết.

- Chắc mười thằng mày chết trước. Cái chết của

chúng mày ở những con đường có lựu đạn cay được coi là chết chính nghĩa, được quân xác linh đình, chôn cất như những liệt sĩ. Nhưng chết ở đây, chúng mày chỉ là những con vật chết dịch khốn nạn. Tao thương chúng mày lắm. Vì những danh từ chó đẻ như lý tưởng, chính nghĩa, liệt sĩ, anh hùng mà tuổi trẻ của tao ung thư và tao phải nằm ở cái xóm Bầu Sen này, chờ chết dần chết mòn. Chúng mày đang bị ung thư đó, các con ạ! Các lãnh tụ của các con đang chích vi trùng ung thư vào tâm hồn các con đó. Rồi một ngày gần đây, các con sẽ tỉnh ngộ, các con sẽ chửi bới lãnh tụ của các con. Và các con không hơn gì các bố chúng mày đâu.

Người thanh niên quyết tử ngẩng mặt. Anh ta nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh thù hận của Lâm đào già, nhếch mép:

- Đó là chuyện “văn nghệ” của mày hả?

Lâm đào già xua tay:

- Xin lỗi, xin lỗi, tao quá uất hận, nhưng tao thương chúng mày thật.

Người thanh niên quyết tử nói:

- Thương thật thì mày nên trả tụi tao món tiền đi!

Lâm đào già lắc đầu:

- Tiền “công quả” đòi làm chi? Chúng tao chia nhau cho đi hết rồi!

- Mày ăn nói đều cáng vậy hả?

- Sự thật đó.

- Sự thật như vậy thì chắc không thể chơi “văn nghệ” với mày được.

- Thì mày giết tao đi để có bị chết thối nơi đây sẽ được suy tôn làm... liệt sĩ

Một người thanh niên quyết tử rút nhanh khẩu Colt 12 ra chĩa thẳng vào người Lâm đào già. Những người khác làm hàng rào che chở gã xử dụng Colt 12. Bọn du đảng lùi dần, lùi dần...

- May quá, tao mang những hai "chó lửa"!

Lâm đào già vẫn khoanh tay trước ngực:

- Chơi thế gọi là chống đối có chính nghĩa hả?

Người thanh niên quyết tử cười thành tiếng:

- Đúng vậy.

- Nhớ rằng bỏ xác ở đây đừng khiêng về trụ sở của chúng mày truy điệu và phong chức tước nhé!

Năm ngựa đang len lỏi dưới những bức gạch thấp. Nó rút súng, vùng dậy nhanh như lò xo bật.

- Còn tao mà...

Gã xử dụng Colt 12 nhằm Lâm đào già khạc đạn. Viên đạn đầu trúng ngực tên du đảng. Lâm đào già khuyu ngã. Năm ngựa điên tiết. Nó bắn liên tiếp bốn phát. Gã sử dụng Colt 12 văng súng, ngã trên ngôi mộ đổ nát.

Năm ngựa quát:

- Hạ chúng nó đi!

Bọn du đảng phản ứng ngay sau khi khẩu Colt 12 của thanh niên quyết tử rơi xuống. Du đảng đông hơn. Thanh niên quyết tử chống không lại. Trong khoảnh khắc quần thảo, du đảng hạ xong bọn quyết tử. Chín cây thối người đổ rạp, ôm bụng, ôm ngực, ôm mặt nhăn

nhỏ. Máu miệng họ ứa ra.

Năm ngựa chạy tới chỗ Lâm đào già, ôm lấy gã đàn anh. Máu đã loang đầu chiếc áo sơ mi màu của nó. Năm ngựa cởi khuy áo, lùa tay vào vết thương. Nó lay đàn anh. Lâm đào già hơi ngoẹo cổ, và đôi mắt nó mở ra từ từ.

Năm ngựa quỳ xuống. Bàn tay đầy máu của nó rút lên má Lâm đào già. Nó vuốt lên tóc. Rồi vuốt trán đàn anh:

- Liệu sao không anh?

Lâm đào già gượng một nụ cười:

- Tao hả? Không sao đâu, tao sung sướng lắm.

Câu nói dứt, nụ cười cũng tắt. Đôi mắt nó khép lại. Năm ngựa rống lên:

- Anh ấy chết rồi!

Nó chụp khẩu súng, chạy ra chỗ bọn quyết tử. Nó nhằm đồng thịt, nổ hai phát đạn. Súng hết đạn mà Năm ngựa vẫn say sưa bóp cò. Nó nghiêng răng, gào thét:

- Giết, ông sẽ giết hết chúng mày!

Nó chồm tới chỗ để súng, lượm khẩu tiểu liên. Một thằng du đang ôm ngang người nó:

- Chúng nó chết ba thằng, đủ rồi.

- Giết cả mười thằng!

- Thôi.

Năm ngựa vùng vẫy. Hai thằng du đang khác giữ nó. Và một thế chặt thái cực đạo vào gáy Năm ngựa làm cơ thể của nó tiêu tan. Nó rũ xuống trong tay bạn.

Bọn du đang khiêng xác Lâm đào già về. chúng nó

thu hết võ khí của kẻ thù. Rồi để mặc kẻ sống, kẻ chết nằm trong nghĩa địa. Những cái chết này không biết phải gọi là cái chết gì? Chết cho lý tưởng, chết vì chính nghĩa hay chết... chớ để? Bọn đạo diễn mù đeo kính đen đã tạo ra một xen gay cấn trên sân khấu cuộc đời. Những người tuổi trẻ diễn xuất rất hào hứng.

HỌ LÙNG NHAU, THANH TOÁN NHAU. ĐỂ TRẢ THÙ. Bên lề cuộc chống đối công khai còn có một cuộc chống đối âm thầm giữa hai nhóm thanh niên. Cuộc chống đối này rất tàn nhẫn. Những người tuổi trẻ giết nhau, đâm chém nhau không thương tiếc. Một bên vì lý tưởng, vì chính nghĩa, vì cách mạng. Một bên vì tình thương đàn anh. Cả hai bên đều chết, đều thù hận bằng những lý do chó đẻ.

Cái chết của Lâm đào già không cảnh tỉnh được đám thanh niên quyết tử. Chắc chắn, những thằng đạo diễn mù đeo kính đen của bọn quá khích có nhiều pháp thuật cao cường. Chúng đã lừa một phần tư thế hệ vào con đường cụt. Rồi bắt bọn ngu xuẩn phải mở lối máu nếu chúng nó muốn sống.

Kẻ sống sót, dĩ nhiên, mang đầy thương tích. Vết thương sinh tử lại lở loét ở tâm hồn. Rốt cuộc, chúng đều biến thành những kẻ thù của xã hội, những đồ nằm bẹp trong bóng tối, nguyên rủa cuộc đời. Đạo diễn mù đeo kính đen kéo xong màn đầu, tiếp tục đưa những nhân vật tuổi trẻ lên sân khấu. Và kéo màn. Và mở màn. Tổ quốc ơi! Quê hương ơi! Quê hương đâu khổ ơi! Vẫn còn sân khấu cho bọn đạo diễn mù che dấu đôi mắt mù của chúng qua cặp kính đen, sống và dựng kịch ư?

Vào đúng giai đoạn chín mùi của cuộc chống đối chính quyền, cuộc tàn sát giữa anh em nó và đám thanh niên quyết tử, Lê Hùng trở về. Nó trở về sau hai tuần lễ bay lên Đà Lạt nghỉ ngơi. Những vụ tàn sát, bắt bớ, tra vấn vô duyên cớ trong cuộc chống đối chính quyền ở Đà Lạt còn thê thảm hơn ở Sài Gòn. Không theo phe chống đối là kẻ thù của dân tộc!

Rất nhiều thanh niên, sinh viên, học sinh đứng ra ngoài cuộc chống đối bị ăn đòn... tranh đấu, bị đánh đập thẳng tay một cách oan uổng và tức tưởi. Lê Hùng đã chứng kiến không sót một chi tiết. Lòng đã nát bét, càng nát bét hơn. Đất nước Việt Nam nhiều lãnh tụ quá! Toàn lãnh tụ ngu xuẩn và trái tim bực kín bởi lớp nhựa tự ái.

Mỗi lãnh tụ là một cái rốn của tổ quốc. Người nào cũng tự khoe mình có cả bộ "kinh bang tế thổ". Hoàn cảnh tâm tối này cứ kéo dài, chưa biết một hôm tối trời nào, Cộng sản nó sẽ treo cờ đỏ sao vàng lên nóc Nhà Văn Hóa, lên nóc chùa Từ Đàm, lên nóc Việt Nam Quốc Tự, lên nóc Trụ Sở Mặt Trận Công Dân Công Giáo, lên nóc Trụ Sở Mặt Trận Công Dân Các Tôn Giáo, lên nóc Trụ Sở Lực Lượng Đại Đoàn Kết?

Lê Hùng bắt thương những người lính Việt Nam. Lòng thương, nói ra, có vẻ giả dối. Nhưng không thương sao được, những người dũng cảm mà cái chết luôn luôn chờ đợi hy sinh cho đất nước. Để thấy gì? Để thấy đất nước rách bươm. Những kẻ ở hậu phương, một số trí thức còn miệt thị sự chiến đấu cho quê hương

mình; bọn vô ơn quay mớm ra ví cuộc chiến đấu bảo vệ tự do là cuộc chiến tranh phi lý, chiến tranh bẩn thỉu!

Lê Hùng có ý định nhập ngũ. Tuy đã quá tuổi quân dịch nhưng bất chợt, một hôm, ở Đà Lạt, hình ảnh người lính gác cây cầu sắt chênh vênh trên đoạn đường đi Hậu Giang giữa đêm khuya hiện về trong đôi mắt nó và làm nó suy nghĩ nhiều. Người lính gác cầu chắc cô đơn lắm. Nỗi cô đơn của anh ta nhất định không giống nỗi cô đơn của Lê Hùng, của những người lạc lõng bằng tuổi nó. *"Em đã mơ gì em ơi, Lúa chín hai mùa no ấm, Chông em giết giặc về em vui"*. Mấy câu thơ của thi sĩ mà Lê Hùng đã quên tên, diễn tả sự ước mơ giản dị thế thôi. Lê Hùng mong có vợ, muốn trong đêm hành quân lạnh lẽo, ước mơ bếp lửa gia đình, ước mơ *"giết giặc về em vui"*.

Chí lớn chẳng với tới thì với những gì nhỏ mọn vừa tầm tay mình. Như vậy đỡ khổ sở, khốn nạn. Người anh hùng thấm mệt thật rồi. Quân đội là nơi lý tưởng nhất để nó làm lại cuộc đời. Khi cái chết đến sát nách mình, thì tình thương bao giờ cũng nhiều hơn bất mãn. Kỷ luật quân đội dạy người lính trở nên chín chắn, biết yêu biết ghét đúng đắn.

Lê Hùng hứa với nó rằng, qua cơn sóng gió này, nó sẽ tình nguyện vào Thủ Đức. Bây giờ, nó phải đương đầu với sóng gió, phải cho bọn quyết tử biết, muốn thanh toán anh em nó, bọn quyết tử sẽ trả giá nặng nề. Lê Hùng rời Đà Lạt về xóm Bầu Sen. Cùng một cái chết, Lâm đào già theo phe chống đối, nên nó đã chết như

một tên phản bội lý tưởng.

Lê Hùng đã đứng trước năm mộ Lâm đào già, nguyên rủa những thằng nâng những cái chết ảm ố lên hàng liệt sĩ. Lâm đào già mới xứng đáng chôn cất ở nghĩa địa Mạc Đĩnh Chi, xứng đáng được sắp ngang hàng với những cái chết của anh hùng liệt sĩ. Vì nó cô đơn chống lại cả một khối người.

Bọn Năm ngựa, Lâm nghiêng, Phòng cao, Phong 33, Bình khi độc thấy Lê Hùng trở về cuộc sống “bụi đời”, chúng mừng lắm. Triết lý của chúng nó là sống trong “bụi đời” mới là dân “bụi đời”. Chúng nó không thèm biết rằng dân “bụi đời” vẫn có thể chết dưới mái nhà nhỏ với tiếng khóc của vợ con. Bị mọi người khinh miệt chúng nó khinh miệt lại. Và, vì tự ái, chúng sống quyết trung thành trong triết lý “bụi đời”.

Buổi tối gặp lại bọn đàn em, Lê Hùng nói trước, nó chống bọn quyết tử tới lúc, hoặc nó, hoặc bọn thanh niên quyết tử bị tiêu diệt. Rồi sau đó, nó bỏ đàn em ra đi. Bình khi độc cá với tụi du đảng là Lê Hùng đi chán sẽ về. Khỏi cần nhiều lời năn nỉ. Nó tin tưởng mãnh liệt rằng không có đất cho du đảng sống yên phận.

Bọn quyết tử không một ngày nào là không đi lùng Lê Hùng. Xóm Bầu Sen hầu như bọn quyết tử vây ngày đêm. Lê Hùng ra lệnh chỉ khi nào bọn quyết tử tìm giết mình mới được giết chúng để tự vệ. Nó quả quyết phe chống đối sẽ thảm bại vì những hành động vượt cả chống đối của họ. Phe chống đối đang cô đơn. Chính quyền đã áp dụng biện pháp mạnh. Dư luận gay gắt

buộc tội những vụ xuống đường phá phách do họ lãnh đạo. Giữa lúc gay go quyết liệt, thượng tọa Thích Thiện Minh bị ám sát. Phong trào chống đối xẹp như trái bóng hết hơi. Đám thanh niên quyết tử bỏ rơi bọn Lê Hùng. Thù hận như thế đủ rồi.

Lê Hùng biết chắc, giai đoạn rối ren sắp chấm dứt, và nếu phe chống đối tan rã, bọn thanh niên quyết tử sẽ chịu thiệt thòi nặng nề. Họ quyết tử cho một cái gì. Cái gì đó chẳng ra cái gì cả. Họ bị lỗ vốn lý tưởng. Họ sẽ bất mãn ghê gớm. Và họ ra sao? Lê Hùng nghĩ tới nó, tới Lâm đào già, tới những người bạn đã bỏ xác tại biên giới Việt-Mên-Lào, nó kiếm được ngay câu trả lời.

Số phận khốn nạn hình như chỉ nhằm chụp lên đầu những người tuổi trẻ. Từ bao nhiêu năm nay, chưa một lần thắng, những người tuổi trẻ luôn luôn thảm bại. Thảm bại vì bị lừa gạt, bị phản bội, bị bỏ rơi. Nên, nếu có những người trốn tránh nhiệm vụ, ngoảnh mặt che giấu, cuộc đời hãy xót thương họ. Đừng bảo họ hèn nhát. Họ đã bị bóc lột, hết can đảm rồi.

CĂN NHÀ NHỎ Ở TRONG NGÕ ĐƯỜNG CAO THẮNG. Mười giờ sáng nhà vắng người. Bọn trẻ đi học, bố đi làm. Mẹ đi chợ chưa về. Liên ngồi trên chiếc ghế thấp. Lê Hùng ngồi đối diện nàng. Nó không hề nhắc tới cái chết của Lâm đào già vì nó biết nhắc đến, Liên buồn thêm, tuy tình yêu nàng đã gửi người khác. Nàng cho Lâm đào già tình thơ của nàng. Đó là mối tình đẹp nhất.

- Tình hình tạm yên chưa anh?
- Tạm tạm.
- Hình như vẫn còn xuống đường, phải không anh?
- Hình như vậy. Chiều nay cô Liên rảnh chứ?
- Vâng.
- Tôi muốn mời cô đi xem một cuộc xuống đường. Muốn tặng cô một món quà của thời đại đó.
- Liên chưa được xem xuống đường. Có lẽ, Liên nhận lời mời của anh.

- Vì sao có lẽ?
 - Vì nghe nói đi xem cũng bị ăn lựu đạn cay.
 - Cô chưa tham dự vụ xuống đường nào à?
 - Chưa anh ạ!
 - Cô thật là người hoàn toàn hạnh phúc.
- Liên mỉm cười. Bây giờ, Lê Hùng mới nhớ chuyện Lâm đào già đã gửi một đồng tiền trên má của Liên.

Vùng trời thơ ấu của bạn mình chưa bị tàn phá, còn nguyên vẹn trong nụ cười của Liên. “Con Liên rằng khểnh của tao nó khôn lắm”. Lâm đào già đã nói với Lê Hùng thế, hôm hai đứa chia tay nhau ở bên kho 5 Khánh Hội. Hôm nay thì Lâm đào già đã chết. Chỉ còn kỷ niệm của nó. Lê Hùng nhìn Liên không chớp mắt. Khiến nàng bối rối. Liên hơi cúi đầu:

- Liên không hiểu anh căn cứ vào đâu mà bảo Liên hoàn toàn hạnh phúc?

Lê Hùng vẫn nhìn Liên:

- Cô chưa mất mát gì cả.

- Sao anh biết?

- Vì tôi thấy cô vẫn hồn nhiên lắm.

Tự nhiên, Lê Hùng đổi giọng:

- Nhưng cô hơi ác.

Liên tròn mắt:

- Liên ác?

Lê Hùng gật đầu:

- Vì cô đã chằng giây kẽm gai, gài mìn, ngăn cản một người trở về với cô. Và nó đã đâm phải mìn.

Liên im lặng giây lát. Rồi nói:

- Không phải thế đâu. Liên muốn anh ấy có sự nghiệp. Anh đã biết rõ, Liên không còn trẻ gì, ngót nghét 30 tuổi rồi. Kể như lỡ thời anh ạ!

Lê Hùng ngạc nhiên một chút. Liên đã “già” thế rồi cơ à? Sao nàng vẫn hồn nhiên như một cô nữ sinh vừa biết yêu đương. Trong hoàn cảnh thê thảm này, chỉ có con trai là chóng già nua, cần cỗi thôi. Còn con gái

“trời” cứ cho đẹp mãi, trẻ mãi.

- Cô Liên!

- Dạ.

- Lâm tâm sự với tôi rằng cô đã yêu một anh viết văn?

- Vâng.

- Anh ta vợ con hàng đàn và điều này làm cô tuyệt vọng?

- Vâng.

- Vậy mà tôi quên, cô đã mất mát rồi đấy. Chúng ta toàn là những người thua thiệt trên đời. Cô muốn nghe chuyện của chúng tôi không?

- Liên đã nghe rồi.

- Ai kể cho cô nghe?

- Em trai anh.

- Cô có quen với chú Vũ nhà tôi à?

- Anh Vũ rất thân người làm Liên đau khổ.

- Lâm có làm cô đau khổ không?

- Anh ấy là “thủ phạm” chính.

Lê Hùng lại nhìn Liên:

- Lâm bảo với tôi rằng cô ghét những người hút thuốc lá, nhất là hút thuốc lá Pall Mall...

Liên vờ quay mặt đi chỗ khác để dấu một nỗi xúc động. Lê Hùng nói tiếp:

- Tôi vốn là người tình duy nhất của Pall Mall. Cô Liên thấy chưa, ngồi bên cô, tôi đã bỏ người tình của tôi rồi đó.

Liên thẹn thùng:

- Anh cứ hút đi.

Lê Hùng mỉm cười:

- Sợ cô trách.

Liên đưa tay vuốt mái tóc đã chải, sấy kỹ lưỡng:

- Hút thuốc chóng già lắm. Con gái không hút thuốc nên lâu già. Anh thấy không, đốt mồi đốt mồi, nỗi buồn đâu có chịu cháy rụi.

Nàng hỏi sang chuyện khác:

- Anh đã định làm gì cho anh chưa?

Lê Hùng lắc đầu:

- Tôi chẳng còn gì để làm cho tôi cả. Nếu định làm thì chắc là tôi làm cho người khác.

Liên hóm hỉnh:

- Ai có cái hân hạnh được anh tình nguyện làm giúp đó?

Lê Hùng đáp:

- Một người con gái.

- Nàng còn trẻ không?

- Lỡ thì rồi. Nàng có thể bằng tuổi cô Liên, có chiếc răng khểnh và hai đồng tiền trên hai má như cô Liên.

Đôi má Liên ửng đỏ. Lê Hùng chờ đợi phản ứng của nàng. Chỉ thấy Liên vắn vế tà áo.

- Cô Liên!

- Dạ.

- Tôi sẽ cưới nàng rồi tôi nhập ngũ. Cô biết tôi muốn tìm hạnh phúc ra sao không?

Nó vẽ vờ hạnh phúc của nó ngay:

- Hạnh phúc trong thương nhớ, cô Liên ạ! Ít ra,

trong đời, phải có một người nhớ thương mình. Bọn chúng tôi chẳng có ai thương nhớ cả.

Nàng ngẩng mặt, nhìn Lê Hùng:

- Anh đã chọn một cuộc sống hèn mọn rồi à?

Lê Hùng gật đầu:

- Đúng vậy. Không lẽ đi tìm cái chết như thằng Lâm?

Nó nhúng ngón tay vào ly nước, vẽ nguệch ngoạc trên mặt bàn:

- Tôi chưa ngỏ ý với người con gái tôi vừa nói với cô Liên.

- Thế à...

Tiếng "à" kéo dài và êm ái vô cùng. Dù hai tiếng "thế à" ở đây nó vô duyên và làm người nghe thất vọng.

- Cô biết bói bài không?

- Dạ không.

- Tôi định nhờ cô bói hộ xem người tôi thương mến có từ chối lòng thương mến của tôi không?

- Liên chỉ biết coi bói.

- Cô coi tay?

- Không anh à, Liên coi mặt.

Lê Hùng ngồi ngay ngắn, đôi mắt không chớp, khẽ hất đầu:

- Cô coi giùm tôi một que đi!

Liên nhắm khuôn mặt Lê Hùng. Nàng nhìn đôi mắt không chớp của nó. Nhưng nàng không dám nhìn lâu. Đôi mắt Lê Hùng đã toát ra những tia điện chỉ muốn đốt cháy tâm hồn kẻ đối diện. Nàng thở nhẹ. Rồi mỉm cười. Nụ cười của nàng làm tê liệt lòng tên du đảng.

- Kết quả ra sao hả, cô Liên?

- Hậu vận khá.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là nếu anh thành thật, không cần ngó ý gì cả, người con gái răng khểnh có đôi má lúm đồng tiền sẽ lấy anh làm chồng. Anh chưa biết đấy thôi, nàng ta cũng buồn lắm, cũng muốn có một người để nhớ thương lắm.

Lê Hùng xoa tay:

- Tôi thèm hút một điếu thuốc lá.

Liên giục Lê Hùng:

- Anh cứ hút. Làm lính thì phải biết hút thuốc lá để tưởng tượng vợ con trong khói thuốc chứ!

- Liên.

Lê Hùng đã bỏ tiếng "cô". Nó gọi tên Liên trống không và âu yếm lạ lùng.

- Dạ.

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ nhà Liên trông ra con ngõ hẹp. Nhưng Lê Hùng không thấy con ngõ hẹp. Nó thấy con đường dài. Và trên con đường đó, nó đang đi bên Liên.

- Chiều nay tôi tới đón Liên đi xem xuống đường nhé?

- Em đã nhận lời anh từ lâu rồi mà...

Lê Hùng đứng lên, cười rất thoải mái:

- Tôi sẽ bắt chước thi sĩ Trần Dạ Từ, tặng Liên một cuộc "xuống đường" buổi chiều tàn tạ trên quê hương ta.

Liên tiễn Lê Hùng ra cửa:

- Em nhận quà tặng của anh. Của thời cuộc của cuộc đời, chối bỏ đâu có được. Sống là phải chấp nhận cả, rồi gạt vợi đi âm thầm, anh ạ!

- Cô khôn thế, hèn chi cô lâu già.

Liên khép nép. Dễ yêu lạ lùng. Nàng đứng nhìn Lê Hùng ra khỏi ngõ mới trở vào. Nàng mong chiều chóng tối. Lê Hùng cũng mong chiều chóng tối. *"Tôi đối hai mai lấy một chiều. Để tìm trong đó ít lời yêu. Ban ngày sáng quá ban đêm tối, Tôi sợ không mơ tưởng được nhiều"*. Một buổi chiều ở quê hương ta, chắc chắn, phải đối bằng một ngàn buổi mai. Không tìm thấy lời yêu trong đó đâu. Mà chỉ có hận thù. Buổi chiều lửa đạn ngoài chiến trận. Buổi chiều hoang tàn ở thôn ỏ. Buổi chiều hoan hô, đả đảo, lựu đạn cay, nước mắt ở Sài Gòn. Còn buổi chiều nào thê thảm hơn nữa thì nó vẫn là buổi chiều sắp đến với quê hương chúng ta. Anh sẽ tặng em một buổi chiều "xuống đường". Buổi chiều xấu xí nhưng rất nhiều dấu chân in vết trên đường. Con em chúng ta không sợ đạp trúng mìn trên những con đường in dấu chân "xuống đường" đâu. Tặng em làm kỷ niệm em nhé! Món kỷ niệm mà anh đoán với em rằng, hai mươi năm sau, kể cho con chúng ta nghe, con chúng ta sẽ tưởng đó là chuyện hoang đường em nhi? Anh tặng em đồ trang sức của thế hệ ta, của thời đại ta.

Lê Hùng gọi xe lên tòa soạn tuần báo *"Năng Hồng"*. Nó gặp Vũ ngay.

- Thế nào ông chủ nhiệm, báo khá không?

Vũ nhả nhó:

- Vất vả quá.

Lê Hùng nhún vai:

- L'avenir est au labeur mà. Có ai làm tương lai như kẻ há miệng chờ sung đâu. Chú đừng có nản.

- Mọi dự tính sai cả anh ạ!

- Sao?

- Em tưởng người ta khao khát một tuần báo thiếu nhi lành mạnh như đại hạn mong mưa. Mình làm mưa... báo. Rồi xếp kho bán ký!

- Chú đã biết chú có bao nhiêu độc giả chưa?

- Chừng năm ngàn.

- Vậy là đủ rồi, cần gì nhiều. Trong năm ngàn độc giả của chú sau này còn chừng một ngàn. Và ngàn đó sẽ còn chừng một trăm tinh hoa. Một trăm tinh hoa sẽ có một lãnh tụ xuất chúng. Đủ rồi nhé! Anh quả quyết với chú rằng nếu sau này, độc giả tuần báo "*Nắng Hồng*" của chú không trở nên những công dân lương thiện, thành thật. Đất nước chúng ta đang đói người lương thiện, thành thật, ra làm việc nước. Chú đừng nản. Ông Nguyễn Tường Tam gây sự nghiệp cách mạng chỉ có hai anh em. Nay chú có những ba, mà lại làm báo thiếu nhi thì thế nào cũng thành công.

- Anh lý tưởng quá. Chính vì lý tưởng mà báo em ế dài ra. Phải chi ta viết và vẽ truyện ma quỷ.

- Hay em viết truyện ma quỷ đi?

- Không có can đảm, anh ạ!

- Vậy trách móc làm gì? Chú cứ tiếp tục, anh sẽ cấp

tiền cho chú đều đặn. Anh sắp làm cú “áp phe” này hơi lớn. Xong xuôi, anh cho chú năm trăm ngàn để chú đổi khổ báo và in ộp xết bìa.

Lê Hùng vỗ vai Vũ:

- Anh sắp lấy vợ.

Vũ tròn xoe mắt:

- Anh rũ “bụi đời” à? Anh sợ chết như anh Lâm à?

Lê Hùng gật đầu:

- Sợ rồi.

Nó cười nửa miệng:

- Sợ sống cô đơn không ai thương nhớ mình.

Vũ tươi hẳn nét mặt. Nó chìa tay bắt tay Lê Hùng:

- Em mừng anh sắp có sợi giây xích buộc chân. Cô nào đó?

- Đoán xem.

- Vũ nữ?

- Sai.

- Ca sĩ?

- Sai.

- Điểm... trí thức?

Lê Hùng phá ra cười:

- Mà hạ tao quá mức.

Vũ thành thật:

- Em tưởng mấy ông cách mạng lơ thì thường có một cuộc cách mạng... xã hội khi lấy vợ.

Lê Hùng đã ngồi xuống ghế:

- Tao là du đảng mà. Đời chỉ biết tao là du đảng thôi...

Vũ biết anh mình sắp giở giọng chua chát, vội vàng lãng chuyện:

- Thế cô nào có diễm phúc làm bà chị dâu của "ông" chủ nhiệm tuần báo "*Nắng Hồng*" đây?

- Mà quen cô ta?

- Ai?

- Cô ta là người yêu của thằng nhà văn chơi thân với mày.

- Liên!

Lê Hùng rút điếu Pall Mall cắm vào giữa hai môi. Nó chưa môi lửa:

- Được không?

- Được lắm. Anh "tán" bằng cách nào vậy?

- Bằng cách tặng nàng một buổi chiều xuống đường! Hai anh em Vũ nhìn nhau. Một lát, Vũ hỏi:

- Bao giờ anh cưới Liên?

- Sau cú "áp phe".

- Rồi anh làm gì?

- Về xếp báo cho mày.

- Rồi đời có để yên cho anh sống hạnh phúc bên cô Liên không?

- Làm sao biết được. Nhưng tao tin tưởng rằng tao sẽ sống đến già, sẽ chống can, ngậm pip nhìn con tao đọc sách báo của mày. Này Vũ...

- Dạ.

- Em hiểu anh đã ao ước gì không?

- Thưa anh không.

- Anh ao ước cái hình ảnh một ông già tay cầm can,

miệng ngậm píp, đứng hàng giờ trong hiệu sách trước cái kệ bày hàng trăm cuốn truyện viết về tuổi thơ của em. Anh sẽ hãnh diện nói với người cầm cuốn truyện của em “Đọc được lắm, truyện của em tôi đó. Nó là chủ đề báo *Nắng Hồng*”.

Vũ chớp mắt thật mau. Giọng nói của nhà văn chuyên về tuổi thơ chìm trong xúc động:

- Em sẽ cố gắng.

Lê Hùng đã móc chiếc Zippo kỷ niệm, bật lửa và mỗi thuốc. Nó hít một hơi đầy, nhìn lên trần nhà thờ một vòng khói. Đôi mắt nó nhìn theo vòng khói bay, mơ màng:

- Anh mơ ước vậy đó. Chỉ tiếc anh bất tài, nên hình ảnh ông già miệng ngậm píp, tay cầm can phải đứng ngắm tác phẩm của người khác.

Nó gật đầu:

- Nhưng người khác là em thì anh cũng hãnh diện lắm rồi. Những tác phẩm của em là của anh phải không Vũ?

Vũ muốn ứa nước mắt ra:

- Vâng.

Lê Hùng gạt tàn thuốc:

- Để rồi cưới Liên anh thử “thời vận” một lần xem có thành công không.

- Anh định viết tiểu thuyết.

- Ừ, từ mười năm nay, anh chứa đựng cả trăm ngàn sự thật phũ phàng. Khi sự thật không nói ra được thì nó biến thành tiểu thuyết. Điều này, là nhà văn, chắc

Vũ đã biết.

- Vàng.

- Anh sợ mình thất bại.

- Sống như anh thì thất bại sao được. Anh chỉ cần một chút kỹ thuật. Gần đây, người ta ít chú trọng đến kỹ thuật mà lại để ý đến nhiều tư tưởng trong mỗi tác phẩm. Chắc anh đã đọc cuốn "*Marqué par la haine*" của một người Mỹ?

- Cuốn này là cuốn "hồi ký" của một du đảng sau trở thành võ sĩ vô địch. Anh muốn viết một tác phẩm lớn, lấy thời gian từ sau hiệp định Genève tới nay làm bối cảnh. Và nhân vật là những người bằng tuổi anh.

- Anh muốn viết về sự đổ vỡ của một thế hệ?

- Ừ, nếu viết anh sẽ đào một cái huyệt sâu để chôn lấp bọn đàn anh, chôn lấp mọi thần tượng của xã hội mình. Chúng bịp bợm hết. Thực chất của chúng nó chẳng quái gì đáng để đàn em sùng bái.

Điều thuốc mới hút quá nửa, Lê Hùng dập đi:

- Mà chú đừng bất mãn như anh, nghe chưa.

Nó mỉm cười:

- Mọi sự nghiệp trên đời này đều mong manh cả. Chỉ có sự nghiệp văn chương là vững bền, là vĩnh cửu, là tồn tại. Anh mong mỗi Vũ cố gắng đọc, suy nghĩ và viết. Viết cho tuổi thơ thôi nhé! Vũ viết cả đời Vũ cũng không hết đề tài. Cố gắng lên nhé! Để anh được ngậm pip, chống can đứng ngắm những tác phẩm của chú.

Vũ lập lại câu nói cũ:

- Em sẽ cố gắng.

Lê Hùng hỏi:

- Chiều nay em rảnh không?

Vũ suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Em có cái hẹn.

- Với người yêu?

- Vâng.

- Tưởng chú rảnh, anh em mình đi coi “xuống đường” với Liên.

- Không có gì đặc sắc đâu anh ạ!

- Chính vì thế mà anh muốn dùng nó làm “món đồ” cầu hôn.

Hai anh em nhìn nhau, cùng nhếch mép cười. Trong cái tòa soạn nghèo nàn, chật chội, tối tăm, Vũ tưởng chừng hoa nắng đã nở. Thượng đế vừa ban cho kẻ có lòng chút ánh sáng làm ngọn đuốc soi đường đi. Con đường nhỏ hẹp, đầy bom mìn vì kẻ phá hoại. Hãy cầm ngọn đuốc, Vũ ơi, Thượng đế đã thương chú, thế nào chú cũng đi hết con đường của chú.

ĐOÀN BIỂU TÌNH CHIỀU NAY ĐÔNG HƠN MỌI buổi chiều trong tuần. Nắng gay gắt... Đường nhựa muốn bốc khói. Những khuôn mặt biểu tình đanh lại. Đàn bà mím môi. Con nít nắm chặt tay. Những đôi mắt nhưng nai của các em long lanh căm hờn. Mà chẳng hiểu căm hờn gì. Tất cả hét những lời phẫn nộ. Phẫn nộ để làm gì, chắc các em không hề biết. Nhưng các em đã hăng hái phẫn nộ.

Lê Hùng cầm tay Liên dắt nàng băng qua đường tới một chỗ gần đám biểu tình nhất. Ở đó, nó gặp đủ mặt đàn em. Trẻ con xung phong tiến. Cảnh sát tung lựu đạn cay. Những tiểu liệt sĩ trườn mặt bằng những cái túi ni lông phóng mình lên, nhặt lựu đạn, ném trả cảnh sát. Trái lựu đạn khác tung mạnh. Một tiểu liệt sĩ nhắm mắt ôm chiếc bao bố đầm nước, nhào lại, chụp lấy trái lựu đạn. Cuộc đàn áp và cuộc chống đối biến thành trò khôi hài dưới ống kính của các phóng viên nhiếp ảnh ngoại quốc.

Lê Hùng đau thất ruột. Buổi chiều ở quê hương Việt Nam đấy. Nó chỉ muốn phóng một trái đấm vào mặt tên nào đã dạy trẻ con căm thù. Lê Hùng khoác tay lên vai Liên. Khói lựu đạn cay toả ra mù mịt. Nước mắt, nước mũi “khán giả” ứa ra. Hình ảnh đám biểu

tình mờ đi. Con đường rộng mênh mông và Lê Hùng và Liên và anh em nó mơ hồ nghe tiếng gió cuốn ào ạt. Gió cuốn cát làm thành trận bão cát lớn. Bọn Lê Hùng khắp thân thể dính đầy cát bỏng. Thấy gì không Năm ngựa? Thấy một sa mạc. Có gì trong sa mạc? Chẳng có gì ngoài những cơn lốc cát. Thấy gì không Lâm nghiêng? Thấy một sa mạc. Có gì trong sa mạc? Có sự nóng bỏng làm con người khát cháy cổ. Thấy gì không Bình khi độc? Thấy một sa mạc. Có gì trong sa mạc? Có căm thù. Thấy gì không Phòng cao? Thấy một sa mạc. Có gì trong sa mạc? Có ề chế tuyệt vọng.

Bão xoáy mãnh liệt hơn. Cát bỏng tạt vào mặt người gây ra những vết thương không có máu. Thấy gì chưa Liên? Thấy rồi, em đã thấy rõ một cây dừa ở xa. Còn anh, anh thấy gì chưa, Lê Hùng? Anh cũng thấy một cây dừa. Một cây dừa có nhiều trái em ạ! Anh thấy đám trẻ thơ khát nước đứng dưới gốc dừa như chúng ta. Và một kẻ trên ngọn cây, hái dừa ném xuống. Em thấy không đám trẻ thơ uống nước dừa ngon lành quá. Chúng nó quên căm thù và lựu đạn cay rồi. Này em, anh biết tên kẻ đang hái dừa cho trẻ thơ uống. Tin tưởng đi em con chúng ta sẽ không bơ vơ như chúng ta. Sẽ không có sa mạc tuổi trẻ nữa.

Duyên Anh

Phú nhuận, 30-9-66

